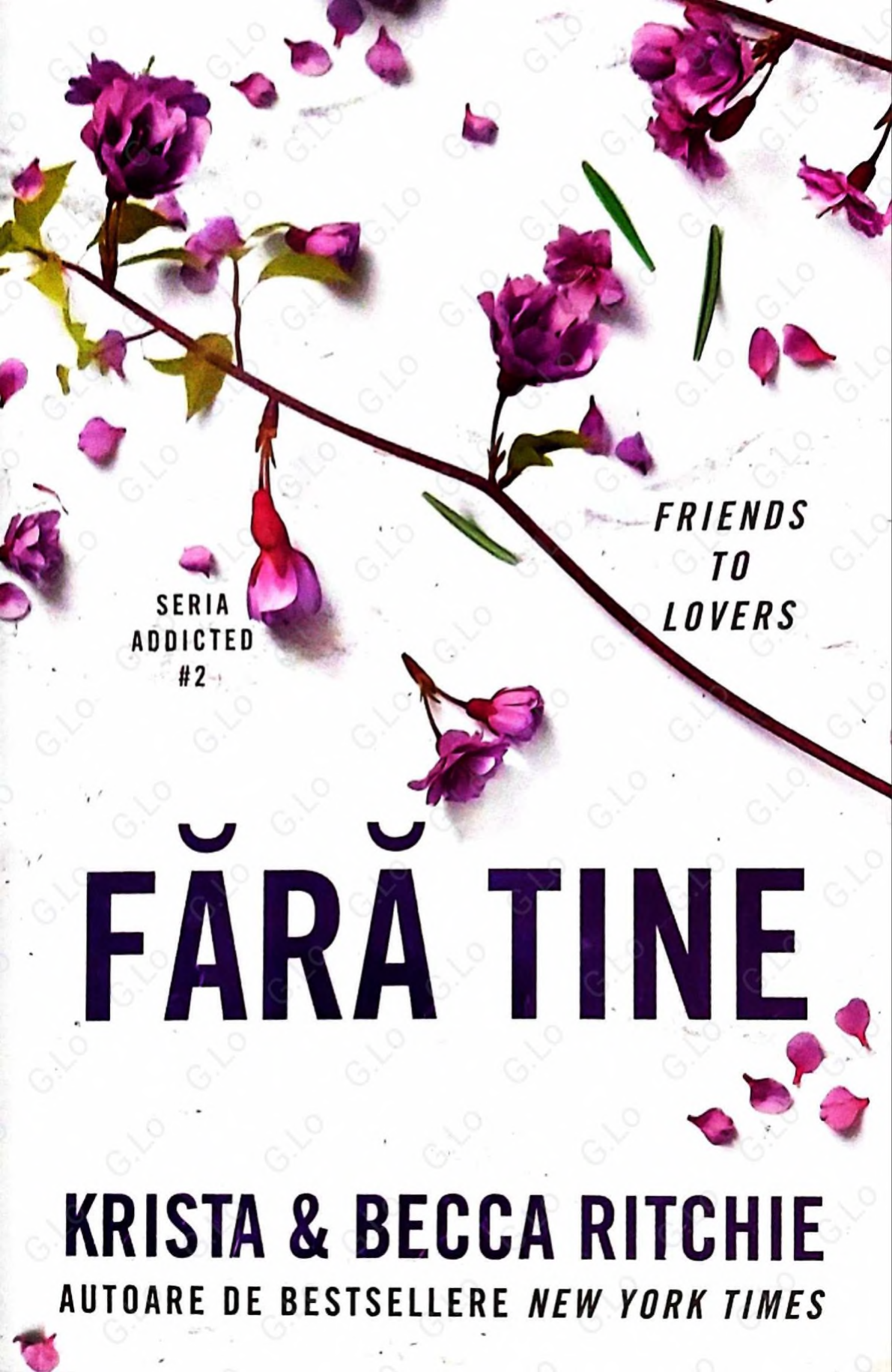

FĂRĂ TINE

KRISTA & BECCA RITCHIE
AUTOARE DE BESTSELLERE *NEW YORK TIMES*

KRISTA & BECCA RITCHIE

FĂRĂ TINE

SERIA
ADDICTED
#2

Traducere din limba engleză de
OANA DUȘMĂNESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2024

Capitolul 1

Am dat-o în bară.

E singurul gând care-mi trece prin minte atunci când observ ce se întâmplă în jur. Un DJ pune muzică la boxele încastrate în perete, iar oamenii savurează băuturi viu colorate. Sora mea cea mai mică, Daisy, bea bere dintr-un pahar de unică folosință, cercetându-și din priviri amicii, toți modele. Mi-e teamă c-o să cheme vreun tip și-o să-ncerce să ne cupleze — ca să nu mă mai gândesc atât la Loren Hale. Acum cinci ore, mi se părea că o petrecere ar fi o alegere sigură.

Dar nu e adevărat.

Nu e adevărat deloc.

Ar trebui să stau cuminte cuibărită sub pătură, dormind în loc să petrec de Revelion, acasă la mine, cu Rose. Acum câteva zile, Lo — cel mai bun prieten al meu, iubitul meu, practic băiatul care înseamnă toată viața mea — a plecat

la dezintoxicare. Rose și cu mine am petrecut o întreagă zi de luni împachetându-mi lucrurile. Am selectat fotografii, mărunțișuri și obiecte de valoare. De multe ori am izbucnit în plâns. Dincolo de haine și de cosmeticale, ce e al meu era și al lui Lo. Era ca și cum aș fi trecut printr-un divorț.

Și acum e la fel.

La numai o oră după plecarea lui, Rose a sunat la firma de transport și i-a plătit să-mi mute tot ce aveam din vechiul apartament la ea acasă. A cumpărat o vilă cu cinci camere lângă Princeton cu cinci acri de vegetație bogată și cu o verandă albă și mare, cu obloane negre și hortensii mov. Îmi reamintește de casele sudiste din Savannah sau de *Ya-Ya Sisterhood*. Când i-am spus asta, s-a ridicat în picioare cu mâinile în șolduri, studiind clădirea cu acei ochi ai ei pătrunzători, cu nuanțe galbene. Apoi a zâmbit și a zis:

— Cred că ai dreptate.

Faptul că m-am izolat de trupurile masculine nu-mi oprește imaginația să zboare unde nu trebuie. În marea parte a timpului, îmi fac griji pentru Lo. Mă întorc și mă răsucesc în pat toată noaptea și trebuie să iau doze însemnate de somnifere ca să mă pot odihni. Mi-e dor de el. Înainte de a pleca, nu mi-am închipuit nicicând o lume fără Lo. Mă sufocam, inima mi se oprea și capul mi se învârtea la ideea asta. Acum, că venise momentul, îmi dau seama că a luat o parte din mine cu el. Când i-am spus asta lui Rose, m-a bătut pe umăr și a zis că sunt irațională. Îi vine ușor s-o zică. Ea e inteligentă, încrezătoare și independentă. Tot ceea ce eu nu sunt.

Și nu cred... nu cred că mulți oameni pot înțelege cu adevărat cum e să fii atât de absorbit de cineva — să împarți

fiecare moment şi apoi totul să fie smuls de lângă tine. Aveam o relaţie nesănătoasă, codependentă.

Ştiu asta prea bine.

Şi încerc să mă schimb, să mă dezvolt dincolo de el, dar de ce trebuie să fie asta o condiţie?

Eu vreau să cresc *alături* de el.

Vreau să *fiu* cu el.

Vreau să-l iubesc pe Lo fără ca oamenii să-mi spună că dragostea noastră e prea mult.

Într-o bună zi, sper să ajungem acolo. *Speranţa*, doar asta mă face să merg acum mai departe. Aceasta este forţa care mă motivează. Practic, e ceea ce mă ţine în picioare.

Primele câteva zile de sevraj au fost chinuitoare, dar m-a ajutat faptul că m-am ascuns în camera mea. Am refuzat să dau ochii cu lumea până când am trecut de cele mai fierbinţi dorinţe. Până acum mi-am stăpânit nevoile sexuale cufundându-mă în iubire de sine. Mi-am aruncat jumătate din toate materialele pornografice ca s-o liniştesc pe Rose şi să mă autoconving că mă aflu pe calea cea bună, la fel ca Lo. Dar nu sunt sigură că e cazul. Pentru că stomacul încă mi se strânge la ideea de sex. Dar mai ales vreau să fac sex cu *el*.

Şi-mi fac grijă pentru acel procentaj de cincizeci la sută şanse de a târî un alt tip într-o toaletă, de a mă preface că e Lo pentru o clipă, ca să-mi satisfac nevoia. N-ar trebui să fiu aici. La o petrecere. Depărtarea de nebunii m-a ajutat până acum. Chestia asta nu se numără nici pe departe printre cele mai demente clipe pe care le-am trăit, dar e suficientă ca să mă împingă la rele.

Când Daisy m-a sunat și m-a invitat la o „petrecere acasă", mi-am imaginat câțiva oameni care fac băuturi tari, adunați în fața televizorului și uitându-se la concerte. Nu *asta*. Nu un apartament din Upper East Side plin de modele... *masculine*. Nu mă pot mișca nici măcar un centimetru fără să fiu invadată de trupul altcuiva. Nici măcar nu mă uit la părțile corpurilor altora care mi se ating de piele.

Ar fi trebuit s-o refuz pe Daisy. Am multe temeri de când a plecat Lo, dar cea mai mare e să nu cumva să-l dezamăgesc. Vreau să-l aștept pe Lo și, dacă nu voi fi destul de puternică să-mi înăbuș aceste porniri înainte ca el să se întoarcă acasă, atunci relația noastră chiar se va sfârși. Nu ar mai exista Lily și Lo. N-am mai exista *noi*. El se va însănătoși, iar eu voi fi prinsă de una singură în obsesia mea distructivă.

Așa că trebuie să mă străduiesc. Chiar dacă un lucru din mintea mea îmi spune *fă ce vrei*. Îmi tot reamintesc ce mă va aștepta dacă nu am răbdare. Pustietate. Singurătate.

Îmi voi pierde cel mai bun prieten.

Dacă ar fi să mă iau după sfaturile competente ale lui Rose (a citit despre dependența de sex — și la fel a făcut și Connor, dar asta e altă poveste), ar trebui să-mi caut un terapeut potrivit înainte de a lua parte la orice eveniment social care m-ar putea ispiti. Daisy habar nu are de adicția mea — că aceasta se învârte în jurul tipilor arătoși și al adrenalinei pe care mi-o dă o partidă de sex. Rose e singura persoană din familia mea care îmi cunoaște problema și așa vor rămâne lucrurile dacă mă voi putea abține.

Totuși n-am refuzat-o pe Daisy. Chiar când încercam să fac asta, a folosit mantra magică „Eu nu te mai văd deloc"

ca să mă facă să mă simt vinovată şi să accept. A plusat spunând că nu mi-a păsat că s-a despărţit de Josh de Ziua Recunoştinţei. (Prima greşeală: am întrebat „Ce mai face Josh?" la telefon, azi de dimineaţă. Şi mie care mi se părea că nu-i ţineam minte numele şi aşa mai departe). Atât de puţin implicată eram în viaţa ei. Aşa că nu era suficient că trebuia să-i procesez statutul de tipă singură, ci mă simţeam copleşită şi de remuşcarea fraternă. A trebuit să accept ca să mă revanşez faţă de ea. Aceasta e Lily varianta 2.0 — fata care încearcă să ia parte la existenţa familiei sale.

Asta înseamnă că-mi petrec timpul cu Daisy. Şi-mi fac griji că va începe să iasă în oraş cu diverşi indivizi. Mai ales că manechinele astea mult mai mari ca ea de vârstă vor s-o prindă în gheare.

Aşa că iată-mă la ea acasă. În mod evident, nu sunt deloc pregătită pentru acest gen de petrecere. Totuşi am renunţat la pantalonii de trening şi m-am îmbrăcat cu nişte pantaloni negri şi o bluză albastră de mătase.

— Ce mă bucur că suntem aici împreună! exclamă Daisy pentru a treia oară. Ne vedem atât de rar.

Îmi trece braţul peste umăr, îmbrăţişându-mă ameţită. Mai că-i înghit părul şaten deschis, aproape blond. Şuviţele ei dese şi drepte i se revarsă peste piept.

Ne despărţim şi-i desprind una dintre şuviţe de buzele mele date cu gloss.

— Scuze, spune ea, încercând să-şi aranjeze părul, dar are mâinile ocupate: într-una bere, în cealaltă o ţigară care se fumează singură. Am părul prea lung, în morţii mă-sii.

Oftează iritată, luptându-se cu șuvițele. Sfârșește prin a-și folosi umărul și gâtul pentru a-și îndepărta părul, de zici că e paralitică.

Am observat că Daisy înjură mai mult când se enervează. Ceea ce e în regulă. Dar sunt sigură că mama a petrecut trei ore în plus meditând ca să uite de gura spurcată a lui Daisy.

Și fix acesta e motivul pentru care nu-mi pasă dacă înjură la greu sau nu înjură deloc. Să facă ce vrea. Daisy trebuie să fie Daisy, la urma urmei, și mă bucur s-o văd departe de ghearele nevrotice și ultraprotectoare ale mamei.

Se calmează și-și sprijină cotul de umărul meu. Da, atât *sunt* de scundă.

— Lil, zice Daisy, știu că Lo nu-i aici, dar îți *promit* că o să te fac să uiți de el în seara asta. Nu discutăm despre dezintoxicare. Nu vorbim despre revistele de benzi desenate sau despre orice altceva ce ți-ar putea aminti de el. *Nada*, OK? Doar eu și cu tine și câțiva prieteni.

— Adică o mulțime de *oameni atrăgători*, zic eu, folosind terminologia corectă.

Sunt înconjurată de specimene frumușele care ar putea alerga pe o plajă, în stil Baywatch, și ar provoca o grămadă de erecții. Sau ar putea defila la o prezentare de modă și te-ar face să te holbezi mai degrabă la cum arată, nicidecum la haine.

Asta aș face eu, cel puțin.

Realitatea asta mă face oare cea mai urâtă persoană de-aici? Sunt probabil singura fată de-aici care nu arată ca un model. Dau din cap. OK. Nu mă deranjează. Sunt înconjurată

numai de oameni cu un fizic de nota 10, iar eu sunt probabil de nota 6. Pot să suport.

Ea suflă fumul printre buze şi surâde.

— Nu sunt toţi aşa de frumoşi. Mark seamănă cu un gerbil dacă lumina e proastă. Are ochii prea apropiaţi.

— Şi are contracte?

Ea încuviinţează cu un zâmbet tâmp.

— Unii creatori de modă vor ciudăţenii. Ştii tu, gen sprâncene groase sau strungăreaţă.

— Ha.

Încerc să-l găsesc din priviri pe Mark cu mutra lui de gerbil, dar nu e pe nicăieri.

— Mi-ar fi plăcut şi mie să am o trăsătură personală mai cool.

Trăsătură personală? Zici că-şi doreşte un soi de magie şmecheră în Lumea Vrăjitorilor. Sunt sigură că şi eu aş fi destul de jalnică la acest capitol. Aş semăna cu o veveriţă.

Încerc să-i deduc trăsătura personală, cercetându-i colanţii negri, tricoul cenuşiu lălâu şi sacoul kaki, în stil milităresc. Nu e deloc machiată, iar tenul ei e neted, proaspăt, de culoarea unei piersicuţe.

— Ai o piele minunată, dau eu din cap, crezând că am rezolvat enigma.

Sunt atât de bună! Aproape că-mi vine să mă mângâi singură pe spate.

Ea ridică din sprâncene şi-şi loveşte în joacă şoldul de al meu.

— Toate modelele au piele minunată.

— Ah, zic eu, dându-mi seama că va trebui să renunț și să întreb: Atunci care e trăsătura ta personală?

Își vâră țigara în gură, apoi se prinde de păr și mi-l flutură în fața ochilor.

— Păpușica asta, mormăie ea.

Apoi își lasă șuvițele pe umăr și ia din nou țigara între degete.

— Păr lung, lung de tot, ca al unei prințese Disney. Așa îi spune agenția mea.

Ridică din umeri.

— Nici măcar nu-i atât de special. Cu peruci și alte chestii, oricine poate avea părul meu.

Îmi vine să-i spun să și-l taie, dar asta o va irita și mai tare, pentru că *nu poate face* o blestemăție ca asta. Pentru că agenția îi controlează aspectul. Și mama ar face stop cardiac.

— Chiar ai părul mai frumos decât al meu, îi spun.

Al meu e gras mai tot timpul. Probabil că ar trebui să-l spăl mai des.

— Rose are cel mai mișto păr, zice Daisy. Are lungimea perfectă și e superlucios.

— Da, dar cred că-l pieptănă de o sută de ori pe zi. Ca fetița cea rea din *The Little Princess*[1].

Daisy zâmbește vag.

— Tocmai ai comparat-o pe sora noastră cu un personaj negativ?

— Hei, un personaj negativ cu păr superb, mă apăr eu. Ar trebui să-mi fie recunoscătoare.

[1] Film din 1939, cu Shirley Temple (N. trad.)

Cel puțin așa sper.

Daisy își termină țigara și o stinge într-o scrumieră de cristal de pe policioara șemineului.

— Mă bucur că ești aici.

— Și spui asta la nesfârșit.

— Păi, mă bucur. Tu mereu ești atât de ocupată. Simt că n-am vorbit prea mult de când ai plecat la facultate.

Mă simt și mai rău. Daisy fiind mult mai mică decât mine, Poppy și Rose, a crescut departe de noi. Nici dependența mea și grija de a-mi îndepărta întreaga familie nu a ajutat prea mult.

— Și eu mă bucur că sunt aici, îi zic, cu un zâmbet larg și sincer.

Deși știu că acesta poate fi cel mai important test de la plecarea lui Lo încoace, măcar știu că am făcut ceva bine. Simplul fapt că am venit, că-mi petrec timpul cu Daisy, *este* un progres. Un alt fel de progres.

Dintr-odată, ochii i se luminează.

— Am o idee.

Mă ia de mână înainte să apuc să mă împotrivesc. Ieșim din apartament și ne îndreptăm spre coridor. Ea aleargă spre casa scărilor, trăgându-mă după ea.

Încerc să mă obișnuiesc cu această Daisy, nouă și impulsivă. Care, după cum m-a informat Rose, se poartă așa de vreo doi ani. Când ne-am mutat în noua noastră casă, am invitat-o pe Daisy să ne ajute să decorăm. Când a făcut turul vilei, a descoperit piscina din curtea din spate. N-a contat că e încă iarnă. Un zâmbet răutăcios i-a apărut pe mutră, apoi a ieșit

pe pervazul dormitorului lui Rose, s-a urcat pe acoperiș și s-a pregătit să sară în apă de la etajul doi.

Nu credeam că va sări. I-am spus lui Rose:

— Nu-ți face griji. Probabil că vrea doar atenție.

Dar ea s-a dezbrăcat până la lenjerie, și-a luat elan și a aterizat în piscină. Când a apărut din nou la suprafață, avea pe față cel mai larg și tâmp zâmbet. Rose era s-o omoare. Mie mi-a picat fața. Apoi a făcut pluta pe spate, tremurând foarte puțin.

Rose a spus că atunci când mama nu e prin preajmă, Daisy tinde s-o ia razna. Și nu e genul de răzvrătire *o să beau ca să-mi alung necazurile și o să trag niște cocaină pe nas*. Ea face acele lucruri cu care mama nu ar fi de acord și știe că noi suntem probabil mai îngăduitoare. Când Rose a văzut că Daisy a supraviețuit săriturii fără nicio vânătaie, i-a spus pur și simplu că e tâmpită și apoi a lăsat-o baltă. Mama i-ar fi ținut predici vreo oră, enervându-se din cauza vreunui accident care i-ar fi periclitat cariera de model.

Mai mult decât orice, cred că Daisy vrea pur și simplu să fie liberă.

Presupun că eu am fost norocoasă și am scăpat de controlul strict al mamei. Dar poate că nu. Nu am ieșit deloc întruchiparea perfecțiunii. Ba chiar s-ar putea spune că am dat-o în bară grupa mare.

Urcăm la ultimul etaj, iar Daisy răsucește mânerul ușii. Frigul crunt îmi mușcă brațele goale. Acoperișul. M-a dus pe acoperiș.

— N-ai de gând să sari și de-aici, corect? întreb eu cu ochii mari. De data asta nu ai nicio piscină în care să aterizezi.

Ea pufneşte.

— Nu, normal.

Îmi dă drumul şi îşi pune berea pe pietrişul de pe jos.

— Vezi priveliştea asta?

Zgârie-norii luminează tot oraşul, oamenii lansează artificii de pe acoperişurile altor clădiri, iar culorile umplu cerul — în seara aceasta e sărbătoare. Maşinile claxonează, tăind puţin din atmosfera măreaţă a nopţii.

Daisy întinde braţele şi inspiră profund. Apoi urlă din străfundul rărunchilor:

— LA MULŢI ANI, NEW YORK!

E doar zece şi jumătate, aşa că, practic, e încă *Ajunul* Anului Nou. Îşi întoarce capul spre mine.

— Ţipă, Lil.

Îmi masez gâtul, plină de anxietate. Poate e lipsa sexului. Sau poate că sexul e singurul lucru care m-ar ajuta să mă simt mai bine. Deci... sexul e cauza sau soluţia? Nici nu mai ştiu.

— Nu-mi stă în fire să ţip.

Lo m-ar contrazice. Mă îmbujorez în obraji. Daisy se întoarce spre mine şi spune:

— Hai, o să te simţi mai bine.

Mă îndoiesc.

— Deschide gura, mă tachinează ea. Haide, surioară!

Numai mie mi se pare că asta a sunat pervers? Mă uit peste umăr. O, da, suntem singure.

— Ţipă cu mine.

Se leagănă în vârful degetelor de la picioare, gata să strige „La mulţi ani", dar se opreşte când vede că nu-i împărtăşesc entuziasmul.

— Trebuie să te relaxezi, Lily. Se presupune că Rose e aia cu băţu-n fund.

Mă apucă de mână.

— Haide!

Mă trage mai aproape de margine. Arunc o privire în jos. O, Doamne! Ce hău!

— Am frică de înălţime, îi spun, dându-mă înapoi.

— De când? întreabă ea.

— De când aveam şapte ani şi Harry Cheesewater m-a împins, la locul de joacă.

— A, da, ţi-ai rupt mâna, nu? zâmbeşte ea. Şi nu-l chema *Chess*water?

— Lo i-a inventat porecla.

Vremuri frumoase.

Ea pocneşte din degete, aducându-şi aminte.

— Aşa e. Drept răzbunare, Lo i-a băgat o pocnitoare în rucsac, zice ea şi zâmbetul îi dispare. Mi-ar fi plăcut să am şi eu un prieten ca el.

Ridică din umeri, ca şi cum momentul acesta ar fi trecut pentru ea, dar e încă tânără. Se poate apropia oricând de cineva, dar pentru că mama trage de ea în toate direcţiile, probabil are mai puţin timp pentru prieteni decât oricare dintre noi.

— *OK, gata cu Lo. Trebuia să nu apară în conversaţii în seara asta, mai ţii minte?*

— *Am uitat,* mormăi eu.

Majoritatea poveştilor din copilăria mea îl includ pe Lo. Pot număra pe degete ocaziile în care nu a fost prezent. Era acolo în excursiile de familie. Era acolo la reuniuni. Era

acolo la dineurile familiei Calloway. Părinții mei ar fi putut la fel de bine să-l adopte. La naiba, bunica mea îi pregătește tarta lui specială cu fructe și când nu are motiv. Îi scrie pe mail adeseori. Cumva, a fermecat-o. În continuare cred că i-a făcut masaj la picioare sau ceva nasol de genul ăsta.

Mă foiesc. Bleah.

— Hai să jucăm un joc, propune Daisy, cu un surâs ghiduș. O să ne punem una alteia întrebări și, când greșim răspunsul, facem un pas spre margine.

— Ah... nu mi se pare amuzant deloc.

Soarta mea va sta în capacitatea ei de a-mi răspunde la întrebări.

— E un joc al încrederii, spune ea, cu un licăr în ochi. În plus, vreau să te cunosc mai bine. E așa de rău?

Acum nu mai pot spune nu. Mă pune la încercare, cred.

— Bine.

O să pun întrebări ușoare ca să știe răspunsul și nu va trebui să simt cum inima stă să-mi sară din piept.

Ne postăm la vreun metru și douăzeci de centimetri distanță de margine. Rahat. N-o să fie distractiv câtuși de puțin.

— Când e ziua mea de naștere? mă-ntreabă ea.

Brațele mi se încing subit. Știu asta. Chiar o știu.

— În februarie... *Gândește, Lily, gândește. Folosește-ți neuronii.* ...pe douăzeci.

Ea zâmbește vag.

— Bravo, e rândul tău.

— Când e ziua mea?

— Întâi august, zice ea.

Nici măcar nu așteaptă să-i spun că are dreptate. Știe că are.

— Câți iubiți serioși am avut?

— Definește *serios*.

Pe asta n-o știu. Chiar n-o știu. Nici măcar nu eram conștientă că a început să iasă cu băieți până când n-am auzit numele lui Josh în timp ce cumpăram rochii pentru Gala caritabilă de Crăciun.

— I-am adus acasă să-i cunoască mama și tata.

— Unul, îi spun, dând din cap neconvinsă.

— Am avut doi. Nu-l ții minte pe Patrick?

Mă-ncrunt și mă scarpin pe braț.

— Care Patrick?

— Roșcat, slăbănog. Cam imatur. Mă tot ciupea de fund, așa că m-am despărțit de el. Aveam paișpe ani.

Face un pas mai aproape de margine, pentru că eu sunt cea mai nasoală soră din lume. Oftez greoi, dându-mi seama că e rândul meu.

— Ăăă...

Încerc să mă gândesc la o întrebare ca lumea, dar în toate, cumva, e vorba de Lo. În cele din urmă găsesc ceva pe jumătate bun.

— *Ce rol am jucat în Vrăjitorul din Oz?*

Aveam aproape șapte ani și, la dorința lui Lo, tatăl lui a tras niște sfori ca fiul său să nu fie nevoit să-l joace pe Omul de Tinichea. Lo a fost foarte fericit că n-a mai trebuit să participe la repetiții. Dormea în fundul clasei, cu gura întredeschisă, în timp ce noi încercam să memorăm niște replici dintr-o variantă repovestită pentru nivelul nostru.

Mi-e dor de el.

— Ai fost un copac, spune Daisy sigură pe ea. Rose spunea că ai aruncat cu un măr în Dorothy și i-ai învinețit ochiul.

Arăt spre ea.

— A fost un accident. N-o lăsa pe Rose să răspândească minciuni...

Are povestea asta în arsenal ca s-o folosească împotriva mea, pot să jur.

Daisy încearcă un zâmbet vag. Îmi dau seama că relația mea cu Rose o supără, așa că nu-mi mai termin ideea. Ea întreabă:

— Ce vreau să mă fac atunci când o să fiu mare?

Pe asta ar trebui s-o știu. Nu-i așa? Dar habar nu am.

— Astronaut, zic la plesneală.

— Frumoasă încercare, zice ea, făcând încă un pas. Nu știu exact ce vreau să mă fac.

O privesc tâmp.

— A fost o întrebare capcană. Nu-i corect.

Ea ridică din umeri.

— Ai fi vrut să-ți fi venit ție ideea asta, nu?

Mă uit la distanța dintre noi și perete. Încă doi pași și va ajunge la margine.

— Nu, mersi.

Sunt în extaz că-mi răspunde corect la întrebări, dar mă simt vinovată că eu o dau în bară. Cred că știa că voi rata la greu la jocul ăsta.

Poate că vrea să piardă și, astfel, să-i spun să nu sară. Nu că ar face parte din regulile jocului. Doamne, sper că nu e

cazul. Dar la gândul acesta mi se face gol în stomac. Mi se pare un scenariu din ce în ce mai probabil.

— Care e celălalt prenume al meu? întreb eu cu ceva sîrîplu.

— Martha, spune ea râzând. Lily Martha Calloway. Nu e nasol să te cheme cum o cheamă pe bunica?

— Tu vorbeşti, Petunia?

Da, a fost blagoslovită şi cu *al doilea* nume de floare.

— Ştii ce mă-ntreabă întruna băieţii?

— Ce?

— Dacă am fost dezvirginată.

Pe asta am mai auzit-o. Mă priveşte în treacăt în ochi.

— Am fost?

Frigul îmi înţeapă gâtul golaş.

— Asta e următoarea mea întrebare?

Ea încuviinţează.

— Eşti virgină, spun eu şovăitor.

Nu-i aşa? Ultima oară când am vorbit despre asta, am jucat un joc pe iahtul familiei şi atât Daisy, cât şi Rose au mărturisit că virginitatea lor e la locul ei.

Ea face un pas în faţă şi bocancii îi ating marginea acoperişului.

Vaaaiii...

— *Minţi*, zic eu, căscând ochii.

Când mama naibii şi-a pierdut virginitatea? Cu cine?!

Clatină din cap şi părul îi flutură în vânt. Îşi dă o şuviţă după ureche.

— *Cu Josh?*

— *Nu*, spune ea relaxată, ca şi cum n-ar fi mare scofală.

Poate că pentru n-a fost. De fapt, m-am străduit să uit amintirea primei dăţi când am făcut sex. A fost ciudat şi m-a durut puţin. De câte ori mă gândesc la asta, încep să roşesc. Aşa că am îngropat undeva, în adâncurile minţii mele.

— Cu cine? Când? Eşti OK?

— Acum câteva luni. Nu ştiu... fetele vorbeau despre sex în clasă, cum au făcut-o ele şi aşa mai departe. Voiam să văd cum e. A fost OK, cred. Dar nu la fel de distractiv ca jocul nostru de-acum.

Ridică ghiduş din sprâncene.

— Dar cu cine... ?

Cred că ochii îmi ies din orbite. *Te rog, nu fi ca mine,* doar la asta mă pot gândi.

— Cu un model. Am avut o şedinţă foto împreună şi s-a mutat din nou în Suedia, aşa că nu-ţi face griji, n-o să dai nas în nas cu el.

Aflu atât de multe lucruri despre Daisy într-o singură seară. E greu să diger totul. Mă simt de parcă m-aş fi îndopat de la *Five Guys Burgers and Fries,* mai am puţin şi vomit.

— Câţi ani are?

Te implor, să nu fie major. Nu cred că aş putea păstra acest secret.

— Şaptespe.

Mă relaxez.

— Rose ştie?

Daisy scutură din cap.

— Nu, n-am spus nimănui că mi-am pierdut virginitatea. Tu eşti prima. N-o să spui nimic, nu-i aşa? Mama m-ar omorî.

— Nu, dar... dacă începi să faci sex, ar trebui să ai grijă.

— Știu, dă ea convinsă din cap. Crezi... crezi că mă poți duce la clinică? Aș cam vrea să trec pe anticoncepționale.

— Da, o să te duc.

Un alt secret pe care va trebui să-l ascund de familia mea, dar pe acesta îl voi păstra bucuroasă. Sarcinile neplanificate pot fi evitate și fetele n-ar trebui să se rușineze că iau pilule anticoncepționale.

— Doar promite-mi că n-o s-o iei razna și n-o să faci sex cu o grămadă de tipi la întâmplare.

Pentru că eu așa am făcut și uite ce bine am ajuns.

— Bleah, n-aș face asta niciodată.

Strâmbă din nas și mie mi se face gol în stomac. Iată motivul pentru care nu pot mărturisi nimănui altcineva din familie despre dependența mea. Rose avea dreptate. Nu m-ar înțelege.

— *O să mă duc la facultate? pune ea altă întrebare a jocului nostru.*

Nici nu-mi mai amintesc dacă e rândul ei sau al meu.

— *Nu pot prezice viitorul.*

— *Vreau să mă duc la facultate?*

— *Asta... e o întrebare foarte bună... la care eu nu am răspunsul. Vrei?*

Clatină din cap.

— *Nu. Cel puțin deocamdată. Sunt pregătită să fac optsprezece ani și să fac ședințe foto fără mama lângă mine. O să pot să mă duc singură în Franța și să vizitez orașul fără ca ea să-mi programeze tot itinerariul. Știi, anul ăsta nici măcar nu m-a lăsat să merg la Luvru.*

— Ce naşpa!

Daisy dă din cap.

— Da, nasol de tot.

Apoi îşi pune bocancul pe marginea de ciment. Inima îmi sare în gâtlej.

— OK, gata cu joaca! zic, ridicând mâinile. Hai înăuntru!

Daisy rânjeşte cu gura până la urechi şi se cocoaţă pe nenorocita aia de margine de la etajul 20. Se îndreaptă şi întinde braţele.

— SUNT UN ZEU DE AUR!

O, Doamne. Faptul că ea citează din *Almost Famous* nu-mi alungă deloc senzaţia de panică. Ea urlă cât poate de tare, apoi începe să râdă cu poftă. Momentul nostru între surori a mers puţin cam prea departe.

— Gata, nu ne mai jucăm. Ai câştigat. Serios, o să fac vărsat de vânt.

Sau cel puţin urticarie, după cum arată lucrurile. Încep să mă plimb în sus şi-n jos, prea înspăimântată să mă apropii şi s-o trag jos de-acolo. Dacă o înşfac şi cade ca la televizor? Aşa mor oamenii.

Daisy începe să înainteze pe margine ca un circar pe o sârmă.

— Nu e aşa de înfricoşător. Pe bune, e ca şi cum... spune ea, zâmbind. E ca şi cum ai avea lumea la picioarele tale, ştii?

Scutur la nesfârşit din cap, până când simt că mă doare capul.

— Nu, nu. Habar nu am despre ce tot vorbeşti tu acolo. Te-a scăpat cineva în cap?

Chestia asta pare destul de probabilă în aceste clipe.

Apoi Daisy sare jos.

Pe pietriș.

Inspir profund. Își ia paharul și vine spre mine, cuprinzându-mă cu brațul peste umeri.

— E posibil să mă fi scăpat una dintre bone. Poate că așa se explică de ce nu sunt la fel de deșteaptă ca Rose.

— Nimeni nu-i la fel de deștept ca Rose.

În afară, poate, de Connor Cobalt.

— Adevărat, spune ea râzând și se îndreaptă spre ușă. Acum hai să vedem dacă găsim vreun tip sexy pentru tine.

Da, asta n-are cum să fie de bine.

Capitolul 2

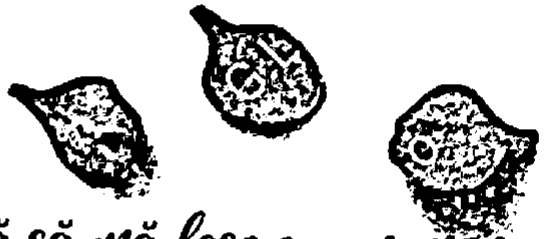

Daisy încearcă să mă lase cu un manechin

blond, înspăimântător de atrăgător. Există un chip ca acesta fără Photoshop? Structură osoasă perfectă, cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată. Doamne Dumnezeule, sunt în mare pericol.

— Mă duc să-mi iau nişte punci. Voi doi rămâneţi aici şi vorbiţi, spune Daisy.

Dau s-o apuc de cot înainte să dispară de lângă mine.

— Daisy...

O voi ucide. Ea se răsuceşte şi-mi şopteşte: *socializează.* Apoi zâmbeşte din nou.

Mă uit la el. Stă aproape de mine şi bea dintr-un pahar de unică folosinţă. Se apleacă spre urechea mea şi-şi lipeşte mâna de talia mea, mergând din ce în ce mai jos. Înghit în sec.

— Ești ca o mică nestemată secretă, îmi zice el, râzând ușor.

Evit acei ochi albaștri intenși care încep să-mi cerceteze trupul. Simt cum mi se înfierbântă unele locuri care n-ar trebui să se înfierbânte decât la atingerea lui Loren Hale.

Îi dau mâinile la o parte cu atâta disperare de zici că vreau să alung un roi de muște. Și apoi mormăi ceva neinteligibil care sună gen *mă duc la baie* sau poate *e prea hărmălaie.* Oricum, mă desprind de el și de gașca de modele care dansează. Găsesc un loc ferit pe canapeaua de la fereastră, privind orașul sclipitor și viu, cu taxiurile și trecătorii lui.

Daisy stă de vorbă cu un tip care pare de vârsta ei. E greu să-ți dai seama în grupul ăsta. E brunet și are trăsături europene și e atât de slăbănog încât ar putea fi cu succes solistul unei trupe indie rock. Habar nu are că am scăpat de amicul ei cel libidinos.

Lângă mine stă un băiat pe jumătate treaz, drogat, care se holbează în sus. Îi urmăresc privirea și nu pricep ce i se pare atât de interesant la varul de pe tavan.

Mă uit spre masa din lemn de stejar de la perete, plină cu o sumedenie de sticle de băutură ieftină. Oamenii se servesc și eu îl caut, fără să-mi dau seama, pe Lo în spatele unei brunete cârlionțate. După ce aceasta își pune în pahar câteva cuburi de gheață și se duce la bucătărie, îl zăresc.

Se sprijină se peretele bejuliu, ținând în mână un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului.

Are obrajii ascuțiți și expresia îi oscilează — ba e ușor iritat, ba amuzat. Ia o sorbitură mică și se uită în ochii mei, *știind că-l privesc* — ca și cum împărtășim un secret pe care

nu-l mai cunoaşte nimeni dintre cei prezenţi. Zâmbeşte din colţul gurii şi mai soarbe o dată din pahar, iar eu rămân lipită de canapea.

Îşi lasă paharul jos şi-şi reazemă capul de perete, cu bărbia puţin ridicată. Se uită fix la mine. Mă uit şi eu la el. Şi simt cum tot pieptul mi se umple de aer proaspăt.

Îl doresc.

Am nevoie de el.

Vreau să mă ţină în braţe. Să-mi încolăcesc braţele în jurul trupului său. Să-mi şoptească la ureche că totul va fi OK. Că va veni şi ziua în care ne va fi mai bine împreună. Va veni oare? Ne vom mai iubi şi dacă el va fi vindecat, iar eu încă voi bâjbâi prin oceanul de lucruri care-mi chinuie sufletul? Se va mai potrivi el în viaţa mea dacă eu mă lupt în continuare cu dependenţa mea, iar el e sănătos?

Vreau să fac parte din viaţa lui. Sper doar că, atunci când se va întoarce, va dori şi el asta.

Apoi clipesc. Şi el dispare. Undeva. Nimeni n-o să-mi spună la ce clinică de dezintoxicare s-a internat, aşa că am rămas cu aceste fantezii tulburătoare, dorindu-mi să se întoarcă mai repede. Măcar am reuşit să storc câteva răspunsuri de la Ryke. A spus că în prima lună de reabilitare, Lo nu trebuie să ia legătura cu nimeni din afară. Nu sunt sigură dacă asta mi se aplică numai mie, dar am senzaţia că Ryke a rămas în contact cu Lo de când l-a dus acolo.

Aşa că poate eu sunt singura alungată şi aruncată din existenţa lui Lo, ca un sac de gunoi.

Totuşi, de-abia aştept luna februarie. Atunci va avea dreptul să primească e-mailuri. Şi apoi martie, când va putea

voiai la telefon. Ar fi bine să reziști măcar până în ianuarie.
Sau cel puțin asta îmi tot reamintesc.
Îmi bâzâie telefonul și-l scot din buzunar, ștergându-mi ochii cu dosul palmei în timp ce citesc mesajul.

Mi-am uitat portofelul în tine acasă. Trebuie să-mi deschizi porțile — *Ryke*

Încremenesc și recitesc mesajul de încă patru ori. *Să-mi deschizi porțile.* Porțile casei unde ar trebui să fiu au acum — cea pe care a cumpărat-o Rose într-un orășel ferit de lume. Pot să mă prefac că n-am citit asta?

Lily, știu că ești acolo — *Ryke*

Poftim? Cum?!

Nu vin să ți-o trag. Lasă-mă să intru. Trebuie să ajung în Times Square. — *Ryke*

Degetele îmi șovăie deasupra ecranului. Dacă nu-i răspund, pot să mă prefac că n-am primit niciodată aceste mesaje. Simplu. Și apoi, mâine, pot să mint că mi-am pierdut telefonul. Ar fi mai bine decât să-mi bat acum capul cu Ryke.

Amândoi avem iPhone. Știu că mi-ai citit mesajele, așa că nu mă mai ignora și deschide porțile, în morții mă-sii. — *Ryke*

Ahh...

Telefonul sună și eu tresar. RYKE MEADOWS apare pe tot ecranul.

Am băgat-o pe mânecă. Încă nu avem o relație care să includă vorbitul la telefon. În ultima vreme, am dialogat doar prin mesaje. Chiar dacă e fratele vitreg al lui Lo, de-abia a intrat în viețile noastre. Și deși Lo poate a iertat greșelile din trecut ale lui Ryke — cum ar fi cei șapte ani în care a știut de tâmpeniile pe care le făcea fratele lui mai mic și nu a făcut nimic în privința asta (nici măcar nu s-a prezentat) — eu l-am ținut pe Ryke la o distanță respectabilă. Nu are nicio legătură cu zonele lui erogene și cu sexul, ci cu trăsăturile lui enervante de caracter. Își bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Vrea să fie masculul alfa în situații în care nu e cazul.

Degetul îmi zăbovește în continuare deasupra butonului verde. Iau o decizie impulsivă și o zbughesc spre curtea interioară ca să evit muzica și zgomotul din jur. Deși sunt afară, străzile gălăgioase compensează basul din boxe, pentru că oamenii se strâng pentru sărbătoarea din această noapte. Telefonul îmi vibrează furios în mână. Îl lipesc repede de ureche și aștept ca Ryke să vorbească primul. N-am chef deloc să inițiez *această* conversație.

— Deschide naibii poarta, se răstește el.

— N-am cum.

— Cum adică, n-ai cum? Mută-ți fundul din pat și coboară aici.

Îl aud zgâlțâind poarta de fier, ca și cum ar vrea să intre cu forța.

— Încerci să intri prin efracție?

— Mă gândeam la asta, oftează el, agitat. Au trecut șapte zile de când a plecat, nu *cinci* ani, ce mama naibii. Te porți dramatic.

Strâng din buze. *De-asta* nu-mi place de el. Sinceritatea lui dureroasă e uneori atât de nepoliticoasă. Ryke duce sensul expresiei „dragoste cu de-a sila" la un nivel cu totul nou.

— Îmi dau seama. Și, ca să știi, am ieșit din trening în ziua a patra și, în a cincea, m-am spălat pe cap.

Nu sunt *dramatică*. Încerc doar să trăiesc fără cel mai bun prieten al meu. E greu. Singurul motiv de a mă trezi dimineața și de a zâmbi a fost luat de lângă mine.

— Felicitări. Acum deschide poarta.

Și apoi norocul meu se duce pe apa Sâmbetei.

— LA MULȚI ANI, NENOROCIȚILOR! țipă un tip cinci etaje mai jos.

Sunt sigură sută la sută că Ryke a auzit urarea bețivului în telefon.

— *Înainte să spui tu ceva*, zic rapid, simțind cum Ryke *fierbe deja de furie, Daisy m-a implorat să* vin la petrecerea *de Revelion. A făcut ochii ăia ei verzi de căprioară. Nu ai fost victima ochilor de căprioară ai lui Daisy, așa că nu ai cum să înțelegi. Și apoi mi-am spus* — hei, n-o să fie mare brânză. *Are cinșpe ani. Trebuie să fie ca o petrecere în pijama pentru fetițe, doar că în oraș. Nu e niciun motiv să te îngrijorezi.*

Arăt ca proasta spre mine însămi, deși Ryke nu e în preajma mea.

— *Nu e vina mea că sora mea mai mică are prieteni de două ori mai bătrâni ca ea. Nici nu știam că bea până*

în seara asta! Aşa că nu e vina mea. Mă auzi, Ryke? Nu. E. Vina. Mea.

Îmi termin replica belicoasă răsuflând greoi. După o scurtă pauză, el nu zice decât:

— Unde mama dracului eşti?

— Probabil o să ajung acasă după miezul nopţii.

Evit răspunsul în cazul în care intenţionează să mă găsească.

— Ai încredere în tine?

Tac şi mă uit la un manechin bine-făcut care se apleacă peste balustradă ca să atragă atenţia unei fete de pe drum.

Nu are cămaşă pe el.

Şi e sexy. Dar cred că asta se înţelege de la sine, având în vedere ce meserie are.

Am oare încredere în mine? *Nu în întregime.* Dar nici nu pot să mă închid în casă pentru totdeauna şi să plâng în aşternuturi ca o hienă muribundă. Trebuie să mă ţin tare. Trebuie să încerc să fiu un om normal. Deşi mintea mea urlă *nu.* Ryke îmi ia tăcerea ca pe un răspuns.

— Dacă nici măcar nu poţi spune da, n-ar trebui să fii la nicio petrecere. Găseşte-o pe Daisy şi rămâi cu ea până ajung eu acolo.

Poftim? Nu, nu, nu.

— Nu trebuie să mă dădăceşti, Ryke.

Expiră zgomotos.

— Uite, i-am promis lui Lo că mă asigur că nu sari de pe vreo stâncă atunci când a plecat. Dacă a te ajuta pe tine îl ajută pe el, atunci o să fac tot ce e nevoie. Ne vedem mai târziu.

Închide, iar eu îmi dau seama că nu i-am spus adresa apartamentului. Poate că blufează și încearcă să-mi inspire teamă, ca să nu fac ceva impulsiv și absurd. Cum ar fi să mă cuplez cu un model masculin. Sau să sărut un tip la nimereală. Mi-e teamă de acel loc din mintea mea care spune *fă ce vrei* — declicul care mă face să uit de iubirea vieții mele preț de un moment scurt și înspăimântător. Și când totul se va termina, voi fi atât de rușinată și de scârbită încât nu voi ști cum să mă târăsc mai repede afară de-aici.

Inspir și mâinile îmi tremură. Intru la loc în apartament și o zăresc pe Daisy lângă frigiderul argintiu, cu un șir de litere cu magnet pe ușă. Cineva a scris *cum with me.* Inteligent.

Daisy bea dintr-un pahar roșu, acum plin cu punci, și discută cu un model italian înalt, cu păr castaniu și des și cu un zâmbet incredibil de strălucitor. Când mă apropii de ea, își ia la revedere de la tip și-mi arată șovăitoare telefonul.

— Ce e? o-ntreb.

— Tocmai s-a întâmplat ceva ciudat. Nu știu...

Ia o altă gură din paharul cu punci și-și linge buzele.

— Mi-a scris Ryke.

Ah, căcat.

— Nici nu credeam că mă observase.

Din câte îmi amintesc, Ryke a întâlnit-o pe Daisy o singură dată acasă la părinții mei, în Villanova, o suburbie luxoasă a Philadelphiei, și mai degrabă de la depărtare.

— Ce voia?

— Să știe la ce petrecere sunt. I-am dat adresa, zice ea, ridicând din umeri. Crezi că-i place de mine sau ceva de genul ăsta?

— ...Nu știu, Dais. Are 22 de ani și nu e genul de tip care s-ar da la o fată de cinșpe.

Pentru că acei indivizi sunt niște perverși. Se încruntă, dezamăgită.

— Da, probabil. Dar de ce m-ar fi întrebat unde sunt? Adică, arăt mai mare decât sunt, Lily. Și-mi câștig banii mei...

— Tot cinșpe ani ai, îi zic. Și el tot 22.

Chestia asta trebuie înăbușită din leagăn înainte ca el să ajungă aici. Nu pot s-o las să creadă că are vreo șansă la el. Nu, nu, nu. Mă scarpin pe gât. Poate chiar fac varicelă. Daisy mârâie:

— E enervant, la mama dracului. De cele mai multe ori mă simt mai bătrână decât sunt în realitate. Unii oameni se poartă cu mine ca și cum aș avea douăzeci și ceva de ani și apoi, când mă duc la școală, sunt tratată iar ca un copil mic. Mi se acordă respect, apoi mi se ia înapoi. Și așa se petrece la nesfârșit.

Dă restul băuturii peste cap.

— Îmi pare rău, îi zic, neștiind ce să adaug ca s-o fac să se simtă mai bine. Mai e puțin și faci 16 ani și apoi mai ai doar doi ani și scapi.

Scutur jalnic din mâini, ca și cum aș avea pompoane de majoretă. Ea râde ușurel.

— Ești așa de siropoasă.

Ridic din umeri.

— Te-am făcut să râzi.

— M-ai făcut, recunoaște ea.

— Cum de a făcut rost Ryke de numărul tău?

— Eu nu i l-am dat. Poate a sunat-o pe Rose şi i l-a cerut.

Face o scurtă pauză.

— Deci... de ce crezi că vine-ncoace?

Inspir încordată şi muşchii mi se tensionează.

— Nu sunt sigură, mint eu cu neruşinare.

— Cred că rămâne de văzut, spune ea, holbându-se la paharul gol. Mă duc să-mi mai iau ceva de băut. Ce-ar fi să te duci să o arzi cu Bret?

Înclină capul spre tipul blond şi înspăimântător de drăguţ de care am scăpat mai devreme.

— Vrei să te descotoroseşti de mine? glumesc eu. Nu sunt amuzantă?

Ea zâmbeşte.

— Nu vreau să te las singură aici. Eu sunt cea care te-a invitat, la urma urmei. Şi s-ar putea să dureze ceva până mă desprind de vasul cu punci.

Face un semn din cap spre vasul imens plin cu lichid roşu şi cu felii de ananas.

— Îl vezi pe băiatul ăla de-acolo, Jack?

Îl zăresc pe tipul brunet şi european pe care l-am observat şi mai devreme.

— Da.

— E un mare vorbăreţ. Nu pot scăpa niciodată de el şi mă simt vinovată când încerc s-o fac. O să-mi ia probabil vreo zece minute.

— Pot să vin să te salvez, îi zic.

Ea clatină din cap şi-şi dă părul după ureche.

— Nu, nu. Mă descurc. Distrează-te. *Socializează*, îmi spune ea din nou.

De parcă socializarea ar fi soluţia.

Nu e.

Îmi transpiră palmele şi mă simt copleşită de emoţii când ea dispare. Îmi doresc să mă duc după ea, dar practic mi-a spus *nu te ţine după mine, Lily.* Nu-i aşa? Îmi înăbuş anxietatea şi, din greşeală, mă uit în ochii unui manechin cu piele măslinie, cu bicepşi uriaşi, care ies în evidenţă când se sprijină cu mâinile de masa cu sticle de alcool.

Îmi muşc unghiile, simt cum îmi pierd controlul. Poate c-ar trebui să-ncerc să mă calmez. Să cedez şi să-mi fac numărul. Să găsesc pe cineva... pe Bret...

Nu.

Trupul îmi zvâcneşte din cauza dorinţelor pe care le-am respins timp de şapte zile. Singurul lucru care-mi va calma nervii, teama şi tot ce-mi umple mintea ameţită e sexul.

Sexul e soluţia.

Însă, în loc să-mi aleg un manechin pe care să mă arunc, mă îndrept spre baie. *Du-te acolo şi te vei simţi mai bine,* îmi spun. La nesfârşit. N-am nevoie de niciun tip. Mă descurc singură.

Baia este la capătul micului coridor. După ce aştept la o coadă nu foarte lungă. Încui uşa şi mă aşez pe scaunul de toaletă. Încerc să-mi amintesc că am îndeplinit acest ritual în locuri mult mai scârboase. Îmi cobor pantalonii scurţi şi chiloţii până la glezne.

Inspir scurt, mă relaxez și-mi găsesc acel loc fierbinte cu degetele. Închid ochii și-mi las gândurile să zboare, părăsind petrecerea asta și ajungând în niște locuri mult mai sexy.

Mi-l imaginez pe Lo. Recreez o amintire nu foarte îndepărtată de când eram împreună pe bune.

Luminile se stinseseră; reclamele se terminaseră și rula deja genericul filmului. În beznă, încercam să nu mă concentrez la respirația greoaie a lui Lo sau la mâna și piciorul lui lipite de-ale mele. Avea ochii ațintiți la ecran și se prefăcea astfel că nu-mi observă tensiunea dureroasă. Însă mâna lui dreaptă mi se plimba pe picior, spunându-mi în tăcere să mă uit la film. Chiar dacă sala de cinematograf era pustie, faptul că eram ascunși pe ultimul rând nu-mi potolea cu nimic dorințele.

Mâna lui îmi mângâia piciorul gol, apropiindu-se de coapsă cu fiecare clipă. Am strâns picioarele. Tensiunea creștea cu o încetineală insuportabilă. Inspiram tăios, așteptam ca degetele lui să mă pătrundă și-mi doream mult mai mult de-atât.

Mă chinuia cât putea de mult. Asta nu s-a schimbat vreodată.

Mâna lui plutea din ce în ce mai sus. Pe sub fustă, atingând materialul moale al chiloților. Am scos un oftat când degetul lui a trecut peste acel punct excitat. Atât de ușor. Fără forță, fără să apese. M-am vânzolit, simțind dorința ca o durere, și am rezistat impulsului de a cere mai mult.

Tăcere. Întuneric. Teama că vom fi prinși. Era o atmosferă amețitoare cu care ne jucam. Am înghițit în sec, păstrându-mi privirea ațintită spre ecran, dar nu înțelegeam nimic din

imaginile de-acolo. Eram pierdută în aceste senzații foarte, foarte profunde.

Inima îmi bătea accelerat la gândul că ar putea intra cineva peste noi. Plasatorii verificau cinematograful din când în când și nu voiam să-mi interzică venirea acolo și nici să fiu arestată. Dar n-am putut spune *nu* în clipa în care mâna lui mi-a atins genunchiul și s-a strecurat în sus.

M-am cufundat în scaun și mi-am acoperit ochii cu mâna. Mi-am lăsat capul pe spate în timp ce degetele sale au început să se miște peste miezul meu umed și excitat.

— Lo, am strigat înăbușit, gâfâind.

Buzele lui întredeschise mi-au mângâiat urechea atât de încet încât aproape mi-am dat drumul chiar acolo. Apoi mi-a șoptit:

— Stai cuminte. Nu mai geme.

Voiam să-l simt în mine. Chiar atunci degetele sale m-au pătruns și, în același timp, degetul mare a început să-mi maseze încet clitorisul. Am simțit cum mă sufoc. *Nu mai geme. Ahhh...*

Filmul din fundal nu era suficient de zgomotos ca să acopere sunetele pe care știam că le voi scoate. Nu aveam cum să-mi reprim aceste sunete. Un geamăt mi-a scăpat deja, tăios și gălăgios.

Nici Lo nu s-a mai concentrat la film. Buzele lui mi-au găsit ceafa, iar întunericul sălii de cinema i-a ascuns gesturile. Îl simțeam, fără să-l văd. Buzele sale rotunde, felul în care mi-a mângâiat sânii, zvâcnirea degetelor sale într-un ritm halucinant.

Am simțit orgasmul apropiindu-se ca un montagne-russe. *Trage-mi-o*, îmi venea să-i strig. M-am abținut. Mi-am înghițit gemetele și m-am prins de brațul scaunului din stânga mea. Am întredeschis gura când a atins locul perfect. M-am dat puțin pe spate — degetele de la picioare mi s-au îndoit și am simțit cum mă cuprinde transpirația.

O, nu.

Instinctiv, mi-am strâns picioarele, prinzându-i mâna ca într-o menghine — aș fi făcut orice ca să înăbuș sunetele care erau gata să-mi iasă de pe buze și să ne bage în bucluc. M-a sărutat pe tâmplă și apoi a șoptit:

— Am nevoie de mână, iubirea mea.

Ochii mei erau închiși și am scuturat la nesfârșit din cap. *Nu, nu, nu.*

Dacă trebuia să-mi dau drumul fără să fac zgomot nu putea face *asta* chiar acum. Trebuia să-mi revin mai întâi. Mi-a trecut prin cap gândul nebun de a-i îndepărta mâna și de a-l încăleca fix acolo, ca să-mi satisfac mai profund această *dorință* înnebunitoare.

Mâna lui liberă mi-a mângâiat ușurel gâtul și apoi buzele lui s-au lipit de ale mele, sărutându-mă atât de apăsat și de adânc încât gândul acela nebun a câștigat. Voiam să-l simt în mine, total, și nu-mi păsa deloc unde mă aflu. În grabă am întins mâna ca să-i desfac fermoarul, bâjbâind prin întuneric.

Și-a desprins buzele de ale mele și m-a smucit de încheietură ca să mă opresc. S-a aplecat din nou spre urechea mea, iar răsuflarea lui mi-a înfiorat pielea.

— Mai întâi, îmi vreau mâna înapoi.

Am şovăit preţ de o clipă, apoi mi-am desfăcut coapsele şi i-am eliberat mâna. M-am întors la fermoarul lui, însă atunci Lo şi-a înfipt degetele înlăuntrul meu, mai tare şi mai repede.

Mi-am dat ochii peste cap, spinarea mi s-a arcuit şi strigătul pe care l-am tot înăbuşit a ieşit ca şi cum ajunsesem la orgasmul tuturor orgasmelor.

Nemernic viclean.

Credeam că asta a fost tot, dar el a rămas cu degetele înlăuntrul meu şi am simţit cum îmi explodează din nou întregul corp. Şi încă o dată. M-am înclinat, încercând să-mi revin din valurile bruşte de plăcere, şi m-am agăţat de bicepsul lui tare şi de tricoul de bumbac. Braţul său încă mă apăsa cu forţă pe piept, alunecând în jos şi dispărând între picioarele mele. Simplul gând că era înăuntrul meu mă făcea să-mi pierd capul.

Şi-a trecut mâna liberă peste gura mea, amuţind sunetele care continuau să-mi iasă de pe buze. La nesfârşit. Întregul trup mi se cutremura şi nu se mai oprea. Mai ales că el s-a mişcat puţin, atingând un loc care m-a aruncat din nou în paradis.

Frica de a nu fi văzută a dispărut demult, îndepărtată de extazul copleşitor. M-am agăţat de el cu disperare. Aveam *nevoie* de el, ca şi cum viaţa mea ar fi depins de asta.

Nu-mi mai doream nimic altceva. El îmi era destul.

— Lily!

Da.

— LILY!

Cineva bate furios la uşă. *Nu.*

Deschid brusc ochii, revenind la realitate. Petrecerea. Sunt în baie și am transpirat din greu pe la tâmple. Am ochii dați pe jumătate peste cap, *aproape* de orgasm datorită acelei amintiri.

Mai am foarte puțin. Tensiunea se acumulează, arzătoare, dar vocea lui Ryke mă sperie și sar de pe toaletă ca electrocutată. Mă îmbrac la loc în grabă.

— Am terminat! îi spun și mă crispez instantaneu. *Pe bune?* Nu puteam să aleg o altă expresie?

— Sper că nu, spune Ryke, iar vocea îi sună atât de aproape încât mi-l închipui sprijinit de cadrul ușii.

Obrajii mi se colorează într-o nuanță urâtă de roșu. Mă spăl pe mâini cu mult săpun și mă uit pe furiș în oglindă. În afara feței îmbujorate, arăt destul de prezentabil. Până acum am încercat să elimin pornografia din viața mea, nu și fanteziile. N-ar trebui să-mi fie rușine de asta, dar oricum simt un gol în stomac.

Ador această amintire care mi-a revenit în minte mai devreme. Pentru că, mai târziu, am aflat că Lo îl plătise pe managerul cinematografului ca să obțină o vizionare privată, cumpărând toate biletele din sală. A plănuit să mă excite. A plănuit să-mi satisfacă dorințele într-un fel nou. Poate că Rose ar spune că astfel mi-a facilitat adicția, dar, acum, e una dintre cele mai prețioase amintiri sexy ale mele.

Când deschid ușa, o fată cu părul negru ca pana corbului mormăie „vaco" și intră val-vârtej în baie, împingându-mă în perete. OK, chestia asta nu era *deloc* necesară. Fata trântește ușa, iar eu ridic privirea și văd coada nesfârșită de tipi și tipe — cu mâinile în șolduri și cu mutre încruntate.

Roşeaţa din obraji mi se întinde pe braţe. Să sperăm că au crezut cu toţii că am borât de la punci, nu că m-am masturbat.

Şi apoi, întorcându-mă puţin, dau de Ryke, sprijinit de zid, exact aşa cum mi-am închipuit. Stă cu braţele încrucişate şi mă priveşte cu nişte ochi pătrunzători şi duri. Părul şaten îi e frumos pieptănat, concurând cu succes cu manechinele profesioniste. E şi vag nebărbierit, ceea ce-l face să pară mai mare şi mai dur. Mă măsoară prelung din cap până-n picioare, ca şi când ar încerca să depisteze vreo urmă de desfrâu.

Îl ignor şi mă-ndrept spre living, ştiind că va veni după mine. Nu sunt deloc surprinsă când îi simt prezenţa, ca pe o umbră enervantă şi *nedorită*. Când ajung în bucătărie, îmi pune mâna pe umăr, răsucindu-mă ca să-l privesc în ochii acuzatori, de parcă aş fi dat-o deja în bară.

Poate că am dat-o. Nu mai ştiu. Mi-aş dori să mă înveţe cineva ce să fac mai exact, dar nimeni nu pare să ştie. Dependenţa mea nu e lucru normal. Aceasta e problema.

— Arăţi ca naiba, zice el.

— Mersi, zic sec. Dacă de-asta ai bătut tot oraşul, atunci ţi-ai îndeplinit misiunea. Acum poţi să mă laşi în pace.

— De ce faci asta? se răsteşte el.

— Ce fac?

Fac o grămadă de lucruri. Şi el la fel.

— Te porţi ca şi cum aş fi un nenorocit de şobolan, care scotoceşte.

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Poate pentru că m-ai *minţit* luni întregi.

Mi-ar fi putut spune că e fratele lui Lo. Mă simt la fel de înșelată ca iubitul meu, dar diferența e că eu nu uit lucrurile atât de ușor. Mai ales că Ryke e ca o urticare de care nu scap cu niciun fel de medicamente. El dă ochii peste cap și zice:

— E cazul să treci peste asta.

Îl urăsc.

— OK, îi zâmbesc eu strâmb, iritată. Am trecut.

Încerc să trec de el și s-o găsesc pe sora mea. El oftează exasperat și mă prinde de braț, oprindu-mă în loc.

— Stai. Îmi pare rău, OK? Nu știam ce relație ai cu Lo. Nu puteam să-ți încredințez astfel de informații. I-ai fi spus?

Mă opresc, șovăind. Nu sunt sigură. Poate. Ridic privirea spre el încruntată — acum îi înțeleg reticența.

— Tot nu-mi place de tine, îi reamintesc.

— Nici mie de tine.

Își rotește privirea prin cameră.

— N-am găsit-o pe Daisy. Am căutat-o vreo zece minute ca prostul.

Își trece neliniștit o mână prin păr. Inspir tăios.

— Mai știi măcar cum arată?

— Am văzut destule poze, spune el. Înaltă. Foarte înaltă. Are ochi verzi ca ai tăi. Părul șaten al familiei Calloway. Slăbănoagă și fără țâțe. Am dreptate?

Mă uit urât la el, deși descrierea e aproape corectă. La cererea agenției ei de modelling, și-a vopsit părul o nuanță mai blond săptămâna trecută.

— Are cinșpe ani, zic cu duritate.

El ridică din umeri.

— Atunci poate c-o să-i crească țâțele.

Mă holbez la el, încercând în zadar să găsesc cuvintele potrivite care să-mi exprime emoțiile. Clipesc.

Nup, nu există așa ceva.

Așa că rostesc fraza obișnuită:

— Ești un mare dobitoc.

El nu se obosește să nege.

— Hai s-o găsim pe sora ta și să plecăm de-aici. Vedem cum cade bila de la tine de-acasă.

Nu-mi scoate ochii că i-am stricat planurile pentru seara asta. Cine știe cu ce tipă urma să se întâlnească și să și-o tragă de Revelion. Am evitat să-l observ pe Ryke în habitatul lui natural. Intenția mea e să-l țin foarte, foarte departe de mine. Pentru că altcumva ar însemna că suntem prieteni. Și *nu* suntem prieteni. Suntem doar doi oameni care par să coexiste ocazional și să dea uneori nas în nas. Asta e tot.

Mă uit în jur, croindu-mi drum prin bucătărie și printre oamenii de pe ringul de dans. N-o văd pe nicăieri. Nici măcar lângă vasul cu punci lângă care sunt o grămadă de modele masculine. Le urmăresc bicepșii care ies în evidență de sub tricourile mulate. Doamne! Petrecerea asta nu e pentru mine. Simt cum mă ia cu călduri. *Scoate-mă de-aici.*

— N-o văd, mormăi eu.

— Cum ai putea s-o vezi dacă îți curg balele după toți masculii de pe-aici?

Pufnesc scurt. M-am săturat de comentariile lui răutăcioase. Mă-ntorc spre el cu pumnii strânși și cu săgeți în ochi.

— Cu ce ți-am greșit eu ție?

Strânge din fălci și mușchii i se zbat pe față, în încercarea de a se abține. *Varsă-ți necazurile, amice.* Cred că îndemnul meu mental merge pentru că el spune:

— Te uiți la alți tipi și când e Lo cu tine în cameră?

Despre asta e vorba? Simt o durere în stomac. Un pumn în burtă ar fi fost mai plăcut. Normal, Lo s-ar supăra că mă holbez la alții. *Nici mie* nu-mi place asta. Și nu am avut fantezii cu alt tip de când a plecat. Dar asta nu contează. Pentru că sunt foarte aproape să-mi imaginez un trup fără față și fără nume, cu mișcările și cuvintele potrivite pentru a mă captiva.

Însă, odată ce mă pornesc, nu știu cum să opresc. Mă străduiesc să mă înfrânez. În acest moment sunt disperată și excitată și-mi doresc din tot sufletul să nu mai fiu așa.

Am nevoie de terapie, îmi zic. Am nevoie de cineva care știe cum să mă ajute. *O să fac mai multe eforturi.*

— Dacă mă uit la alții nu înseamnă că-l înșel, spun șovăitor. Și el nu e aici, Ryke. Mai lasă-mă-n pace.

Expiră prelung și-și maseză ceafa.

— Îmi displace total faptul că are o relație cu o dependentă. Nici n-ai idee cât de mult...

Se șterge la ochi.

— Înseamnă că e de două ori mai greu, știi?

— Da, șoptesc eu. Știu.

Expiră din nou și mușchii par să i se relaxeze.

— Uite, știu că vă iubiți. Știu c-o să încercați să rămâneți împreună chiar dacă asta vă va ucide. Poate că sunt un nasol care te călărește la greu...

Ahhh... Mă crispez și mă îmbujorez toată, o combinație îngrozitoare.

— La naiba. Nu în felul *ăla*, Lily.

Scutură din cap și se strâmbă ușor scârbit, apoi arată spre mine.

— Te gândești la mai multe perversiuni decât orice tip pe care l-aș cunoaște eu.

Vinovată.

— Și eu nu știu cum să fac asta cu frumosul. Nu sunt așa, n-am fost niciodată. Așa că asta înseamnă că sunt un băț *în cur.*

Flutură amenințător din deget.

— *N-o lua* la modul sexual.

Prea târziu. Ryke lasă mâna jos și spune:

— Îl voi alege mereu pe el în detrimentul tău, dar tu reprezinți o parte importantă a vieții lui Lo, așa că vei fi și parte din viața mea — indiferent dacă asta îți convine sau nu.

— OK, bombănesc eu.

Ce mai e de spus?

Petrecerea începe să se însuflețească. La televizor începe să cânte o cunoscută vedetă pop. Toți dansează dezlânat, împiedicându-se și izbindu-se unul de altul. N-o văd deloc pe Daisy în mulțime.

— Vrei să ne despărțim ca s-o căutăm? Să fim mai eficienți? întreb, rozându-mi unghiile.

— Nu.

Mă înșfacă de mână, scoțându-mi degetele din gură. Privirea i se oprește asupra unui grup de tipi care trag pe nas

cocaină, trecând unul de la altul o farfurie transparentă, chiar lângă fereastră.

— O fată de cinşpe ani are ce căuta la o petrecere ca asta?

Probabil că nu.

— Sunt modele.

Ryke se încruntă ca şi cum ar vrea să spună: *şi ce-mi pasă mie?*

— Şi?

Presupun că asta nu e o scuză, dar e foarte greu să discut cu el. Mă simt ca şi cum mă lupt în permanenţă cu un robot de jucărie. Şi nu mă pricep deloc la jocuri de societate.

Mă duc spre vasul cu punci unde am văzut-o ultima oară pe Daisy şi simt cum Ryke mă urmăreşte din nou. Este chiar în spatele meu.

În jurul unui bong sunt şase oameni care şi-l trec între ei, iar fumul pluteşte în jurul ochilor lor ameţiţi. Din fericire, Daisy nu e aici, apoi o zăresc pe braţul unei canapele. Lângă ea e Jack, brunetul vorbăreţ, care se apropie din ce în ce mai mult de ea, în timp ce ea soarbe din pahar şi zâmbeşte vag. Cred că am ratat-o cu toţi oamenii ăştia ce dansează în mijlocul încăperii.

Când mă vede, îi spune ceva tipului şi se ridică iute în picioare. Se împleticeşte puţin şi apoi mă prinde de încheietură.

— Ah, ce bine, credeam c-o să fiu nevoită să fac conversaţie cu el toată noaptea.

Ryke o cercetează din ochi la fel de atent ca de obicei, uitându-se ba la ea, ba la paharul din mâna ei.

— Nu ești minoră?

Tehnic, și eu sunt, dar nu spune asta, în special pentru că nu am băut nimic, deci n-ar avea niciun sens. Daisy mijește ochii spre el.

— Ești cumva taică-meu? întreabă ea, înclinând din cap, cu un ton dur. Nu cred.

— De ce mai pui întrebări dacă tot tu răspunzi? se răstește el, fără să dea înapoi, deși Daisy e sora mea și e adolescentă.

De ce trebuie să fie mereu atât de conflictual? Lo nici n-ar fi băgat-o în seamă. Cred.

— Era o întrebare retorică. Știi ce înseamnă asta? întreabă ea. E o întrebare pusă ca să demonstreze ceva. O figură de stil.

Casc ochii cât cepele. Oau, e ostilă. Cred că asta are legătură cu discuția noastră despre faptul că e tratată ca un om mai mare și apoi ca un bebeluș. De ce altceva l-ar ataca pe Ryke?

— Nu știam, spune el, înclinând, la rândul lui, din cap. Tu știi ce e asta? Sarcasm.

Se apropie de sora mea, mai înalt decât ea cu vreo 10-15 centimetri. Ea ridică bărbia, fără să cedeze teren.

— Am murit de râs, spune ea, lipsită de orice expresie.

El își arcuiește sprâncenele.

— Atunci să înțeleg că știi totuși ce este sarcasmul.

Îi ia paharul din mână și umerii musculoși i se destind.

— Oricum, ce e porcăria asta? întreabă el, adulmecând și crispându-se. Aoleu, ce nasol miroase!

— Punci, zice ea. E cam tare. N-am băut decât un pahar și jumătate.

Are pleoapele oarecum pleoștite, dar pare coerentă. Nu e încă beată. Pilită, poate. Eu am decis să nu beau pentru că alcoolul alungă inhibițiile, iar inhibițiile mele trebuie puse sub cheie.

Brusc, doi băieți încep să țipe unul la altul în mijlocul ringului de dans. Iubitele lor încearcă să-i tragă de-acolo, prinzând-i de mușchii lor zdraveni, dar ei nu se pot înfrâna, ci sar la bătaie.

— Pe bune? face Daisy, scuturând din cap.

Și înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, sora mea se vâră între cei doi tipi furioși, bocănind cu bocancii ei greoi pe parchet.

E nebună. Sora mea și-a pierdut mințile. Doamne sfinte.

Tatuatul îl împinge cât colo pe Bronzat.

— Ce mama dracului face soră-ta? zice Ryke.

Când o vede pe Daisy băgându-se între cei doi bătăuși, Ryke înjură în barbă și se aruncă în fața ei. Îl urmez, înșfăcându-l de tricou ca să nu-l pierd. Daisy își ridică mâinile între trupurile celor doi.

— Ieși dracului din calea mea! strigă la ea Tatuatul.

— Bryan. Pe bune, ce vrei să faci? Să-l pocnești?

Nu e deloc speriată c-ar putea fi prinsă la mijloc și pocnită. Și apoi mă-ntreb: *dacă asta vrea, de fapt, să fie pocnită?* Ar fi o mare porcărie.

— Nu te băga, Daisy! țipă acesta. Nemernicul ăsta s-a culcat cu Heidi.

O tipă roşcată încearcă să-i pună mâna pe umăr, dar el o dă la o parte. Lumea îi încercuieşte şi oamenii se uită la ei — ca şi cum cei doi ar fi Danny Zuko şi Sandy Olsen, gata să prezinte un dans de neuitat.

Doar că dansul acesta va include pumni şi şuturi şi, probabil, sânge.

— Minte ca o vacă! strigă şi Bronzatul, căruia îi pulsează o venă de la gât.

Păstrez o distanţă de siguranţă — mi-e frică de Bronzatul care pare să-l bată măr pe Bryan doar pentru că a sugerat că i-a tras-o gagicii lui. Daisy stă cu mâinile întinse între ei, între trupurile lor, dar pleoapele îi par din ce în ce mai grele. Se clatină puţin, dar rămâne în picioare. E beată? N-a băut mare lucru şi chestia asta pare s-o lovească dintr-odată, cu toată puterea.

Ryke intră în cercul de luptă şi-şi aşază mâna pe umărul lui Daisy.

— Pleacă de-aici!

— N-o să se ia la bătaie aici, spune ea. E o tâmpenie.

El îşi apropie buzele de urechea ei şi-l aud spunându-i:

— Asta nu e treaba ta, la dracu', Daisy. Lasă-i în pace!

Ea îl împinge uşurel, împleticindu-se, apoi arată spre Bryan.

— Crezi că eşti bărbat? pufneşte ea. Îl pocneşti şi apoi ce se întâmplă? Te pocneşte şi el şi vă simţiţi mai bine?

— Taci dracului din gură, îi spune Bryan.

Ryke îi aruncă acestuia o privire ameninţătoare, cu care ar putea muta munţii din loc. Apoi se uită din nou spre Daisy.

— Mişcă-te!

Ea se uită provocator la Bryan.

— Vrei să-l pocnești? Trebuie să treci mai întâi de mine.

— Daisy! țip eu.

Dap, vrea să fie lovită. Ca să simtă ceva, poate. Nu știu, dar fata asta mă sperie.

Și exact atunci Bronzatul atacă din spate. Ryke o împinge din calea lui și ea cade în genunchi, în timp ce el încasează un pumn în falcă. Îmi croiesc drum prin mulțime, printre oamenii care ovaționează și se strâmbă când Bryan îl înge-nunchează pe Bronzat, iar Ryke se străduiește să iasă din zona lor de conflict.

Daisy s-a cules deja de pe jos, ștergându-și mâinile de sacoul ei milităresc.

— Lily? spune ea, poticnindu-se până ajunge la mine.

Ajungem în sfârșit la bucătărie, unde putem să respirăm ușurate.

— Ai înnebunit? țip eu la ea. Nu poți provoca oamenii ca să te pocnească.

Își pune o mână șovăitoare pe umărul meu.

— Crezi că mama și-ar pierde mințile dacă mi-aș strica fețișoara asta a mea drăgălașă?

Surâsul vag i se șterge urgent de pe față. Clipește de câteva ori, ca și cum ar vedea stele verzi.

— Lily?

— Ce ai pățit? o întreb, cu glas pițigăiat, și o zgâlțâi de umăr.

— Nu știu... ceva... nu e în regulă.

— Ești beată?

Ce întrebare tâmpită!

Ryke apare din mulțime, cu o vânătaie roșiatică pe pomete.

— Asta a fost cel mai cretin lucru pe care l-am văzut în ultima vreme.

Ea se răsucește spre el foarte, foarte încet.

— Cine e cretin? Ei sau eu?

Tot clipește, iar Ryke se uită la ea prelung, observându-i mișcările ciudate.

— Ești OK?

— Perfect, spune ea. Tu ești OK?

Ochii lui Daisy se îndreaptă lent spre vânătaia lui Ryke.

— Perfect și eu, murmură el, cercetând-o cu atenție. Știi, ai niște coaie zdravene.

— Cele mai zdravene.

Sora mea zâmbește sec, dar apoi pleoapele i se închid brusc.

— Daisy?

Glasul lui panicat e ca un cuțit care mi se înfige în stomac. Genunchii lui Daisy cedează. Iar Ryke o prinde pe de subraț înainte să cadă la podea.

— Ce mama dracului? zic, în timp ce inima îmi bate cu putere.

El o ridică de jos. Capul lui Daisy atârnă pe spate și brațele i se bălăngănesc neînsuflețite.

— Daisy.

Ochii duri ai lui Ryke se îngustează. O bate ușor peste față.

— Daisy, uită-te la mine.

Nimic. O ciupește de obraji și o scutură puțin. E inconștientă. Îmi lipesc degetele de gâtul ei și simt un puls slab.

— Nu pricep. A băut o bere și un pahar de punci.

Mă rog, un pahar *şi jumătate,* dar mă îndoiesc că asta contează per total. Corect? Ryke îşi duce urechea la pieptul ei, ca să vadă dacă mai răsuflă.

— Respiră, dar foarte încet.

OK. Îmi rod unghiile, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Asta nu e beţie. Ştiu foarte bine cum arată un om *beat* şi nu arată aşa... deloc.

Ryke o prinde mai zdravăn pe Daisy în braţe, apoi îi ridică o pleoapă.

— Are pupilele dilatate.

Strânge furios din dinţi.

— Cine i-a turnat punci în pahar?

Rămân cu gura căscată.

— Crezi că a drogat-o cineva?

— *Sunt sigur* că a drogat-o, ce mama mă-sii.

Jack. Cercetez din priviri încăperea şi-l zăresc pe tipul brunet la bucătărie. Se sprijină de frigider, mutând magneţii ca să scrie *linge-mi scula.* Ryke îmi urmăreşte ochii, apoi scrâşneşte din dinţi.

— Ăla e?

— Da.

— Ţine-o tu, spune Ryke, aşezând-o pe sora mea leşinată cu picioarele pe podea.

Îi sprijină capul de mine, iar eu o cuprind de talie, ţinând-o dreaptă, ca să nu se prăbuşească.

— Ce ai de gând să faci? îl întreb.

Îl baţi de se cacă pe el? Porţi o conversaţie civilizată? Îl ameninţi să-ţi răspundă? Sunt atât de multe variante.

— Stai aici!

Asta n-a fost un răspuns.

Înainte de a-l mai întreba ceva, Ryke intră în bucătărie încruntat și fioros. Primul lucru pe care-l face: îl prinde cu brațul lui musculos pe Jack, lipindu-l de frigider și blocându-i gâtul cu bicepsul. Magneții colorați alunecă de pe frigider și cad pe jos cu un zdrăngănit strident.

— Ce mama naibii? spune Jack, cu un strop de accent britanic.

Se zbate să scape din strânsoarea lui Ryke, dar acesta îl apasă cu toată greutatea, părând gata să-i sfâșie beregata.

— Ce i-ai pus în băutură?

— Nu știu despre ce vorbești, spune el, uitându-se spre amicul lui din apropiere.

Acesta încearcă să intervină și pune mâna pe umărul lui Ryke, dar acesta îi aruncă o privire mortală.

— Dacă mă mai atingi o dată îi rup gâtul.

Fac ochii mari, pentru că parțial cred că amenințarea lui e reală. Prietenul lui Jack ridică mâinile, retrăgându-se. Ryke se întoarce din nou spre Jack.

— Sora prietenei mele, Daisy, a fost drogată. Tu i-ai turnat băutura. Deci vreau să-mi spui ce mama dracului i-ai pus în pahar.

Jack începe să-și dea seama ce a făcut.

— Ah, căcat, frate. E praf?

Dă să se uite peste umărul lui Ryke ca s-o vadă pe Daisy, dar Ryke îl pocnește ușor peste față.

— Doamne! OK, OK, nu trebuie să mă pocnești. Îți spun tot ce vrei să știi.

Se strâmbă puțin, vinovat.

— Am pus GHB[1] în punci, dar numai puțin, ca să ne simțim bine... asta e tot. Sincer, nu-mi imaginam că o să leșine cineva din cauza asta.

— Pe bune? rânjește Ryke. Fiecare reacționează diferit la droguri. Ea câte kile are, 54? Nu crezi c-o s-o afecteze mai rău decât pe tine? Folosește-ți creierul, ce mama dracului!

— OK, înghite Jack în sec. OK, ai dreptate, frate. O să mă gândesc mai bine data viitoare.

Ryke slăbește strânsoarea.

— Și avertizează fetele de la petrecere ce e în punci, mai ales dacă vrei să pui în el drogul violului.

— Am priceput, răspunde Jack, dând din cap.

Ryke își dă ochii peste cap, tot furios. Se întoarce la mine și mi-o ia din brațe pe Daisy fără prea mare efort. Îi ia mâinile și i le adună la piept, ca să nu arate ca un cadavru. Eu am rămas în stare de șoc. Înșiruirea de evenimente din seara asta mi-a curentat mintea. Parcă sunt tâmpită. Doar tâmpită. Nici măcar tâmpă.

Ryke se oprește la ieșirea din bucătărie și strigă către toți cei prezenți:

— Pentru cei care încă nu știu, sunt droguri în punci! La mulți ani fericiți *și să vă ia dracu pe toți!*

Trântesc ușa în urma noastră, adăugând un strop de dramă ieșirii noastre spectaculoase. Sper ca anunțul lui Ryke să fi ajutat pe cineva în seara asta. Poate că nu, dar nu puteam face mai mult fără să stricăm distracția tuturor și fără să devenim spărgători de petreceri.

[1] Drogul violului. (N. trad.)

Mergem spre lift, apoi ieşim din clădire.

— Cât de departe e maşina ta? îl întreb pe trotuar.

Străzile sunt pline de maşini şi de taxiuri. Curajoşii îmbrăcaţi în ţoale elegante înaintează cu greu, mergând undeva unde nu vor ajunge însă prea curând.

— Nu foarte. E într-o parcare cu plată, răspunde el, înaintând hotărât.

Încerc să ţin pasul cu el.

— Cum e Daisy?

Îi aruncă o privire scurtă.

— Poţi să mă ajuţi cu ceva?

— Sigur.

— Caută pe Google ce simptome dă GHB-ul.

Mă simt cuprinsă de frică, dar deschid telefonul, tastând în viteză.

— Ăăă... stare de inconştienţă.

Firește.

— ... respiraţie încetinită, puls slab...

Casc ochii la vederea următoarelor semne: *temperatură corporală scăzută, vărsături, convulsii, greaţă, comă, moarte.* Moarte.

— Trebuie s-o ducem imediat la un spital!

Dau să sun disperată la 911, dar tastez 822. La naiba!

— Hei, calmează-te puţin. Lasă telefonul şi spune-mi celelalte simptome, Lily.

— Ăăă, convulsii, comă, moarte...

Cred că-mi vine să vomit.

— Ei bine, nu are convulsii. În comă nu e şi cu siguranţă nu e nici moartă. Aşa că nu te mai criza.

O ridică pe Daisy în braţe.

— Dar e rece ca naiba.

Pocnesc din degete şi sar în sus.

— Era şi asta. Temperatura corporală scăzută e unul dintre simptome.

Ochii i se întunecă.

— Îmi mai ascunzi ceva?

Gândeşte.

— Ăăă... vărsături şi greaţă. Astea erau.

El dă din cap.

— O s-o duc la spital. O să fie bine. Doar să nu faci un atac de panică în plină stradă. Crezi că eşti în stare?

Mă uit urât la el.

— Da.

Din fericire ajungem în parcarea slab luminată şi ne apropiem de Infinity-ul lui, vârât bine între un Mini Cooper şi un BMW.

— Am cheile în buzunar, îmi zice el.

Mă uit la buzunarul pantalonilor lui. Lângă zona lui intimă. Ryke îşi dă ochii peste cap.

— ...chiar nu e momentul, Calloway.

— Corect, zic eu şi-i bag mâna în buzunar, cu obrajii în flăcări.

Nici el nu pare prea fericit că am mâna atât de aproape penisul lui. Scot cheile şi deblochez maşina. Aceasta claxonează scurt şi se trezeşte la viaţă, sclipind din faruri.

— Treci pe locul din dreapta şi o s-o aşez pe Daisy la tine în braţe, îmi spune el.

Îl ascult, iar el o pune pe sora mea cea slăbănoagă pe același scaun cu mine. Îi adun picioarele lungi într-o parte și-i duc o mână la capul transpirat și rece. Îi lipesc obrazul de pieptul meu. În acest moment, mă simt singura responsabilă pentru ea.

— La spital, îi reamintesc.

— Știu.

Învârte cheia în contact și iese în stradă. După doar 5 minute, ne trezim blocați în traficul bară la bară. Foarte mulți oameni umblă prin oraș și se izbesc de mașina lui Ryke, aruncând confeti peste parbriz.

Îmi țin degetele apăsate de încheietura lui Daisy, verificându-i pulsul din secundă în secundă.

Înaintăm în tăcere și mă uit la fetele de pe trotuare, care merg pe tocurile lor înalte, și la băieții care le susțin ca să nu cadă cu mutra de asfalt. Cuplurile îmi reamintesc de Lo — doar că eu aș fi fost aceea care l-ar fi sprijinit să nu pice, nu invers.

Anul trecut, am purtat o rochie argintie sclipitoare, pe sub care m-am hotărât să nu port chiloți. Mi s-a părut că așa ar fi mai ușor pentru o partidă rapidă la baie cu vreun necunoscut. Dar s-a dovedit o idee foarte, foarte proastă. Am dansat toată noaptea într-un club de fițe și eram prea beată ca să-mi dau seama că, la fiecare mișcare, arătam oamenilor din jur zonele mele cele mai ascunse.

Lo a ajuns să danseze lângă mine, ținându-mi o mână pe umăr ca să-mi tempereze săriturile de cangur. Ba chiar îmi trăgea rochia în jos. Pe la miezul nopții, s-a oferit să-mi dea chiloții *lui*, lucru pe care l-am refuzat cu promptitudine.

Ador această amintire — chiar dacă e una dementă de tot. Singurul lucru pe care încerc să-l uit e finalul acelei nopți. Când am închiriat o cameră la Ritz ca să dormim, iar eu m-am dus un etaj mai jos ca să mi-o trag cu unul.

— Crezi că va mai vrea să fie cu mine când se va întoarce? întreb încet.

Chiar dacă eu îl aștept, mă-ntreb dacă el mă va aștepta. Ryke strânge cu putere volanul.

— Nu știu.

— Dar ce știi? zic, dându-i la o parte lui Daisy părul asudat de pe față.

Ryke îmi aruncă o privire severă.

— Că te masturbezi prea mult.

Fac ochii mari și, instinctiv, mă uit la Daisy, care e în lumea ei. E posibil să nu fi auzit. Sper.

— Probabil nu-și va aminti nimic, îmi spune Ryke.

Asta nu mă oprește să înlemnesc. Normal că nu se putea abține să comenteze ceea ce făceam eu la baie.

Înainte de a-mi găsi curajul de a-i da replica, Daisy geme și flutură din gene. Îi văd albul ochilor, apoi ochii i se fac verzi la loc.

— Dais, spun, scuturând-o de braț.

Ea își întoarce puțin capul, foarte încet. Ridică ochii și se uită la Ryke. Acesta își ține o mână fermă pe volan și coboară privirea spre ea. După o clipă în care nu fac altceva decât să se *holbeze* unul la celălalt, Ryke întreabă:

— Vrei să borăști?

Ea clipește greoi și răspunde:

— Nu.

Ryke își desprinde centura de siguranță și parchează. Apoi deschide portiera.

— Ce faci? îl întreb șocată.

— Era sarcastică, îmi zice el.

Mă-ncrunt. Asta *nu* a sunat deloc sarcastic.

Vine pe partea noastră, smucește portiera, iar Daisy își răsucește încet corpul cu fața în afară și cu picioarele pe marginea mașinii. Se sprijină cu o mână de cadrul portierei și respiră greoi. A prins puțină culoare în obraji.

O mângâi pe spate, iar ea de-abia își ține capul drept. Aproape că pică în nas pe stradă. O prind de umeri ca să rămână la mine în brațe, iar Ryke îngenunchează în fața ei. Îi ridică bărbia cu două degete.

— Daisy, uită-te la mine, spune el, pocnind din degete în fața ochilor ei.

Nu-mi dau seama dacă ea îl privește în ochi sau nu.

— Ce mai petrecere, nu? zice ea, tremurând din toate încheieturile.

— Da, răspunde Ryke, privindu-i brațele și picioarele și observând că dârdâie. Superpetrecere.

— Era... retoric...

Trupul i se zgâlțâie. Ryke se dă repede la o parte din calea ei și vomită pe pavaj. El se strâmbă și oamenii de afară încep numărătoarea inversă:

— 10... 9...

Suntem prea departe ca să vedem bila de sclipici cum cade, dar mulțimea strigă în cor, umplând lumea întreagă cu un cântec vesel.

Acesta e unul dintre cele mai urâte și mai înspăimântătoare Revelioane din viața mea. În top, e după Anul Nou când am sărutat o broască, drept provocare. Nu mi s-a părut atât de înfricoșător, ci mai degrabă scârbos.

— 7...

Și va fi prima oară când nu voi primi un sărut de Revelion.

— 5...

De când era copil, Lo îmi cuprindea obrajii cu palmele și mă săruta rapid și amândoi izbucneam apoi în râs. Apoi mă fugărea, la petrecerile fițoase la care ne duceau părinții noștri, ca să mai fure un sărut.

Întotdeauna îl lăsam să mă prindă.

— 2... 1.

— LA MULȚI ANI!!

January

Daisy stă în capul oaselor în vreme ce oamenii ovaționează entuziasmați și-și trag la piept persoanele iubite, pentru primul sărut pe anul cel nou. Ryke o privește prelung.

— Ești OK?

— Senzațional.

Daisy se șterge la gură cu dosul palmei.

— Poți să mă duci acasă?

El scutură din cap.

— Mergi la spital.

Ea închide ochii și rămâne cu ei așa și, când îi deschide, îi văd privirea urâcioasă.

— Ba nu.

— Ba da, spune el. Aici nu e democrație, la mama dracului. Mașina mea, regulile mele.

— Corpul meu, deciziile mele, se răstește ea. ...pe bune, acum mi-e doar greață.

Exact când spune asta, se scutură ca înfiorată. El îi pune o mână pe frunte și Daisy i-o dă la o parte.

— Nu mă atinge.

Ryke se uită la ea încruntat.

— Ești ca un cub de gheață. Ai fost drogată, Daisy. Dacă adormi și cazi în comă, e vina noastră.

— Are dreptate, îi zic.

Oau, cât de scârbos sună cuvintele astea de pe buzele mele!

— Te duci la spital. Rose ar fi venit deja cu elicopterul, așa că ai noroc că te ducem noi și nu facem o scenă și mai urâtă.

Daisy inspiră încet. Își trage picioarele la loc în mașină și se sprijină din nou de pieptul meu. Ryke închide portiera și se duce la volan.

— Îmi pare rău, șoptește Daisy. În seara asta... trebuia să ne distrăm, adaugă ea, tremurând. Trebuia... să te fac să nu te mai gândești la Lo...

Zâmbesc și-i dau un ghiont.

— Ai reușit. Și știi ceva? În ciuda celor întâmplate, chiar m-am distrat.

Nu mint. Cred că am învățat mai multe lucruri despre sora ta azi decât în ultimii șapte ani la un loc.

— Pe bune?

Închide ochii și ațipește liniștită. Încă-i verific pulsul. Ca să fiu sigură.

— Pe bune.

Ryke închide portiera. Se uită fix prin parbriz, o vreme îndelungată.

— Trebuie să te întreb ceva, Lily, zice el, aruncându-mi o privire. Toate surorile Calloway sunt la fel de trăsnite?

Mă înec de râs — aș vrea să spun că nu, dar nu prea pot.

— Poppy e destul de normală.

El dă din cap de mai multe ori, ca și cum ar vrea să absoarbă această informație. Traficul începe să se descongestioneze și, în sfârșit, putem înainta. Inspir profund, fericită că mă îndrept într-o direcție bună.

Capitolul 3

La spital a fost un mare fiasco. Chiar și acum, după o săptămână, mă crispez când îmi amintesc cum a mințit-o Daisy pe asistentă. Aceasta a întrebat-o cum o cheamă și Daisy a zis direct:

— Lily Calloway.

N-am contrazis-o pentru că i-am înțeles motivele. Nu voiau ca oamenii de la spital s-o sune pe mama și s-o implice în poveste. Așa că i-am dat asistentei în halat alb cartea mea de identitate, unde poți să zici că sunt Daisy pentru că poza mea de la 16 ani e întunecată. Chiar am fost surprinsă că Evidența Populației nu m-a pus s-o refac. În fotografie, părul îmi acoperă aproape toată fața și am capul în jos, în încercarea de a încheia cât mai repede cu putință ședința foto. După aceea, Lo a râs de poza mea, dar nici a lui nu era mai răsărită. Zâmbea sarcastic, arătând ca dobitocul suprem la 16 ani.

Gândul la Lo nu mă ajută deloc în seara asta. Mă rostogolesc în pat, strângând aşternuturile în pumni şi lipindu-mi faţa în pernă. Unele nopţi sunt mai rele ca altele. Aceasta e una nasoală de tot.

Trupul mi se înfierbântă. Îl doresc. Închid ochii cu putere şi-mi imaginez mâinile lui mângâindu-mi spinarea goală, ridicându-mă să-l cuprind cu picioarele...

Am nevoie să mă ia cineva în braţe, să-mi atingă toate acele locuri dureroase, să-mi mângâie sânii şi să-mi sărute gâtul, să facă toată această tensiune să explodeze de plăcere. Tânjesc atât de mult după această senzaţie încât îmi rod unghiile până la carne, întorcându-mă pe o parte şi privind în gol, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să-mi găsesc ceva care să mă aline şi să mă uşureze.

Nu.

Îmi ling buzele şi tremur din toate încheieturile, încercând să amân ceea ce-mi doresc. Sau poate e doar mintea mea care-mi joacă feste. Poate că totul e doar în creierul meu.

Inspir profund şi mă sprijin de tăblia din lemn de stejar a patului. Găsesc telecomanda pe noptieră şi pornesc televizorul. Acesta acoperă tot peretele, ca un element futurist pe lângă patul meu imens, cu baldachin şi pe lângă fotoliul meu de catifea roşie. Rose mi-a decorat camera şi, trebuie să recunosc, a făcut o treabă destul de bună cu obiectele *pop art* şi cu pernele ecosez negre. Mi-ar fi plăcut fără baldachin. Într-o seară m-am vârât în el ca într-o tortilla şi-am început să mă legăn ca o dementă.

Trec prin programele plătite suplimentar şi le cercetez cu atenţie, ajungând la un film XXX, în care un profesor seduce

o studentă. E un mare clișeu, dar o să mă excite la culme, fără îndoială. Sper doar să mă ajute să ajung la orgasmul pe care mi-l doresc.

Dau pe repede înainte acolo unde fata face sex oral. În mod normal, sexul oral în filmele porno nu mă excită... în afara cazului în care tipul face un gest drăguț, cum ar fi să-i țină părul la spate și să-i spună cât e de bine. Dar am văzut prea multe scene în care el îi îndeasă penisul pe gât. Nu mă excită deloc ideea să fiu sufocată în timpul sexului oral.

Ajung la mijlocul filmului, acolo unde profesorul o întinde pe fată pe catedră. El poartă o pereche de ochelari cu rame groase și o cămașă albă. Și-a dat deja pantalonii jos și o pătrunde repede, fără preludiu. Ea scoate un strigăt înspăimântat și începe să geamă.

— Mmmmmmm. Așa... daaaaa.

Își masează singură sânii mari în timp ce el i-o trage tare. Îmi dau seama că ea se preface și poate tipilor excitați nu le pasă — dar mie da. Zgomotele ei se întețesc și-mi dau seama că orgasmul ei mă crispează. No toate filmele porno sunt bune de ceva.

Ies și-mi comand un alt film.

Pentru că vreau să fiu luată prin surprindere, sar peste descriere și de-abia arunc o privire titlului. De data asta dau din nou pe repede înainte și-mi dau iute seama despre ce fel de film e vorba.

Fata e întinsă peste o bancă dintr-un vestiar și tipul o bate la fundul gol. Fie ea e submisivă, fie este o scenă cu BDSM, fie puțin din amândouă. Mă întind pe pat, sperând în taină ca tipa să nu țipe ca o hienă. Ea scâncește ușor atunci când

tipul o pătrunde hotărât. Mişcările lui sunt dure şi brutale, iar ea se prinde de dulapuri ca să nu cadă. El îi cuprinde trupul în mâini şi scoate mai multe mârâituri. După câteva minute, ea zice:

— Te rog, dă-ţi drumul în mine. Te rog.

De obicei asta mă face să ajung la orgasm. Dar acum nu simt nimic. Nici măcar nu m-am excitat. Sunt pur şi simplu... pustie.

Reduc sonorul şi mă gândesc să-mi mai iau un film, dar nu mai sunt sigură că m-ar ajuta nici măcar o peliculă cu starurile mele porno preferate. Totul pare o porcărie, pentru că eu nu-l vreau decât pe Loren. Stimularea vizuală nu-mi vindecă dorul după iubitul meu.

Experienţa nefericită din seara aceasta îmi aminteşte de o întâmplare recentă cu Lo — când nu a băut, o scurtă perioadă. Opresc filmul şi mă şterg la ochi.

Lo s-a trântit în patul meu din apartamentul din Philly în timp ce eu am pornit filmul porno. Îl întrebasem dacă vrea să se uite la porno cu mine, crezând că acum, când e treaz, va fi altcumva. Mă privise încruntat, cu un zâmbet pieziş, apoi ridicase din umeri şi venise în camera mea.

Pe ecran, o blondă neieşită din comun era închisă într-o celulă, iar peste ea a intrat un poliţai tânăr şi sexy, studiindu-i corpul cu o privire pofticioasă.

—. Cum a ajuns asta aici? a întrebat Lo, cuprinzându-mă cu o mână de umeri.

Mi-am sprijinit capul de pieptul lui puternic şi inima îmi bătea disperată la gândul lucrurilor care ar fi urmat să se

petreacă între noi. Voiam să mi-o tragă așa cum polițistul i-o trăgea fetei.

— Cred că a fost adusă din greșeală în arest pentru că și-a oferit favorurile sexuale sau ceva de genul ăsta și polițaiul ăsta o s-o ancheteze. Dar ea va accepta să facă sex cu el ca să-i dea drumul.

Lo și-a arcuit o sprânceană.

— Înțeleg.

Am înghițit în sec, întrebându-mă dacă el se gândea la ce-mi doream eu. Uneori se uita la filme porno cu mine. Când puneam un film era de obicei un lucru intim, dar, cu Lo acolo, nerăbdarea îmi dădea emoții și aveam un gol în stomac.

Blonda s-a foit puțin când polițistul a început s-o atingă. Degetele lui au prins-o de marginea pantalonilor ei scurți.

— N-ar fi trebuit să facă asta înainte s-o arunce în închisoare? a zis Lo zâmbind.

— E un film porno. Nu trebuie să aibă și logică.

Spatele fetei s-a arcuit când degetele polițistului i s-au strecurat în chiloți.

— Ascunzi vreun lucru despre care ar trebui să aflu?

Clatină din cap.

— Nu... domnule...

El a început să gâfâie și apoi ea a scos un geamăt lung și satisfăcut, contorsionându-se sub atingerea lui. Și respirația mea a devenit întretăiată.

Asta până când m-am uitat spre Lo. Era foarte încruntat, ca și când ar fi încercat să înțeleagă la ce mă ajută aceste filme. M-am ridicat în capul oaselor și m-am desprins de el.

— E o idee proastă, am zis, voind să opresc televizorul.

Am căutat telecomanda, dar el m-a prins uşor de încheietură.

— Nu, stai, mă uit la ceva aici.

A rămas cu ochii fixaţi la pelicula porno.

Poliţistul a deschis fermoarul şortului fetei, i-a tras până la glezne, apoi i i-a scos de tot.

— Ai fost o fată foarte rea. Îţi va fi foarte simplu să pleci de-aici dacă vei coopera. Trebuie doar să iei chestia asta...

A făcut semn spre penisul său, iar ea l-a apucat, cu ochii mari şi inocenţi.

— S-o iei în gură şi s-o sugi. Poţi face asta pentru mine?

Fata a dat rapid din cap. S-a plecat în timp ce el şi-a coborât pantalonii bleumarin — nu avea chiloţi pe dedesubt. Ea i-a luat scula şi a băgat-o în gură.

— Să-mi bag, da, a gemut el profund şi i-a dat la o parte părul de pe faţă. Asta ţi-e pedeapsa, scumpo.

Nu mi s-apărut că această scenă de sex oral era total neexcitantă. Desigur, mă ajuta probabil faptul că Lo era lângă mine. Fata i-o lingea ca pe o acadea şi apoi pocnea din buze, şoptind *„ahhhh"*.

Lo a râs prelung, stricându-mi instantaneu dispoziţia. Tot corpul mi s-a încins de stânjeneală, *deloc* genul de fierbinţeală pe care mi-l doream.

— Ce-i aşa de amuzant? am întrebat.

— Şşş, a zis el, cu un zâmbet mare şi tâmp.

Am încercat să mai spun ceva, dar el mi-a pus un deget pe buze, acoperindu-mi gura şi privind mai departe, fascinat şi amuzat.

— Îți place? a făcut polițaiul.

Fata a răspuns cu un geamăt profund și înăbușit, legănându-și capul înainte și înapoi. Apoi și-a scos penisul din gură și a început să-l lovească de obraz.

— Să-mi bag, a mârâit el. Doamne, da.

Polițistul a ridicat-o pe fată în picioare și i-a scos bluza, mângâindu-i sânii apăsat.

— Ai niște țâțe foarte frumoase.

Lo a râs și mai tare și s-a uitat la mine, ținându-mi în continuare mâna la gură.

— Chiar te excită chestia asta?

În cele din urmă, și-a luat mâna și m-a lăsat să răspund:

— De obicei sar peste început, am mărturisit. Dacă nu cumva...

Nup, nu-i spun.

Ochii i s-au aprins.

— Dacă nu cumva ce?

Am răspuns, roșind:

— Dacă nu cumva tipul îi ține părul la spate.

Lo a zâmbit cu gura până la urechi.

— Adorabil.

A luat telecomanda și a dat pe repede înainte la faza de sex, unde cuplurile vorbesc mai puțin și mai mult gem și mârâie.

— Să te uiți la asta e mai mișto decât să faci sex cu cineva? a întrebat Lo, mijind ochii la ecran.

— Nu... Poate... Uneori, m-am bâlbâit eu. E convenabil.

S-a uitat la mine, cu sprâncenele ridicate.

— E mai bine decât cu mine?

Am scuturat din cap.

— Nici gând.

— Deci ai avut partide de sex mai *nasoale* decât filmele porno? Cu cine naiba ţi-ai tras-o? a zis el.

Am ridicat din umeri, pentru că nu ştiam ce să răspund. Mi-am luat încet ochii de la el şi i-am îndreptat spre film, unde poliţaiul o întinsese pe fată pe podea. Era greu să privesc în altă parte, mai ales că mă aşteptam să urmeze ceva acţiune sexy.

— Hei, a murmurat Lo, ducându-mi degetele la bărbie.

Mi-a întors capul uşor spre el şi a întredeschis buzele ca şi cum ar fi fost gata să mă sărute. Am aşteptat să se apropie de mine, dar în loc să mă ia în braţe şi să imite ce se întâmpla în film, el a spus:

— Într-un concurs între mine şi *asta*... Şi-a îndreptat degetul spre ecran. Eu voi câştiga. De fiecare dată.

Şi-a lins buzele, privindu-mi sânii şi abdomenul şi acel loc dintre coapse care-mi zvâcnea excitat. Era pregătit să-mi demonstreze că era mai bun decât orice film porno — chiar dacă asta îi spusesem şi eu. S-a întins şi a dat volumul mai tare, exact când poliţistul şi fata au schimbat poziţia. Încercam să nu mă uit la televizor, dar poliţistul avea un penis *imens*. Apoi fata s-a urcat pe el, arcuindu-şi spinarea şi atrăgându-i atenţia cu sânii ei enormi.

Lo s-a ridicat şi m-a înşfăcat de picioare, trăgându-mă atât de tare încât m-a lăsat cu respiraţia tăiată. M-a trântit cu spatele de saltea, abătându-mi atenţia. S-a urcat peste mine şi s-a apropiat de trupul meu. Şi-a dus buzele la urechea mea şi şi-a strecurat limba înăuntru, făcându-mă să mă cutremur.

Apoi s-a îndepărtat puţin şi a şoptit răguşit:

— Poate un film să facă așa ceva?

M-a prins de încheieturi, ducându-mi-le deasupra capului, așa cum făcea deseori. Mi le-a blocat cu o mână, iar cu cealaltă mi-a ridicat tricoul și sutienul. Și-a trecut buzele de la sâni până la talia pantalonilor, tachinându-mă cu acele senzații insuportabil de plăcute. Voiam să mă pătrundă. Să-mi dau drumul la fiecare mișcare de-a sa. Și știam că așa se va întâmpla. Când venea vorba despre sex, Lo îmi oferea totul.

Un film nu mă putea atinge așa, ca Lo.

Aș da aproape orice să-l aud terminând și spunându-mi „Te iubesc". Așa cum făcea întotdeauna.

În schimb, acum mă holbez la imaginea încremenită pe ecran, dorindu-mi ca Lo să fie aici și să mă satisfacă, nu un film porno fără nicio însemnătate. Nici măcar nu pot să-ncerc să-mi dau drumul. Nu mă gândesc decât la Lo și la felul simplu și viclean în care mi-a spus că ar trebui să renunț la pornografie și să-mi iau doza de sex doar de la el.

Filmul mi se pare siropos, fals și absurd, prin comparație. Așa că opresc televizorul.

Mă ridic în picioare și strâng toate DVD-urile, îndesându-le în micul coș de gunoi de sub birou. Nu încap toate acolo, așa că iau recipientul de aluminiu și deschid ușa, plecând în căutarea unui coș de gunoi mai mare, în care să-mi arunc toate secretele perverse.

Pare un lucru pe care trebuie să-l fac.

Dar tensiunea dinlăuntrul meu nu se va diminua doar pentru că mă descotorosesc de filmele porno.

Cel puțin deocamdată.

Cobor treptele spre bucătărie și aud niște glasuri distante. E aproape miezul nopții, dar nu mai sunt surprinsă de această conversație. Connor Cobalt și Rose își programează timpul petrecut împreună ca pe o întâlnire de afaceri. Rose m-a anunțat că e posibil ca iubitul ei să stea până mai târziu pe la noi luna asta, pentru că doar seara târziu se pot vedea.

— De ce citești chestia asta? îl întreabă ea.

Mă apropii pâș-pâș de living. Trag cu ochiul de după arcadă. Sunt cu spatele la mine, pe canapeaua crem, acoperiți cu o pătură mov. Pot să simt de-aici mirosul florilor proaspete din vaza de la măsuța transparentă de cafea. Connor îi aduce un buchet de câte ori vine în vizită. De data asta, a ales margarete galbene și roz, care-mi amintesc de sora mea mai mică.

Rose stă cu brațul lipit de Connor, fiecare cu laptopul lui în poală. Amândoi sunt îmbrăcați nepotrivit pentru casă. Connor e îmbrăcat cu un costum de culoarea cărbunelui — care costă, fără îndoială — mii de dolari — iar sora mea poartă o ținută Calloway Couture: o rochie mini neagră, cu o cămașă lungă și străvezie pe deasupra. Elegantă, ca întotdeauna.

Connor nu-și ia privirea de la laptopul său.

— Pentru că e util.

— Freud nu e deloc util. E revoltător și sexist și *se înșală* în jumătate din cazuri.

Rose încearcă să-i închidă laptopul, iar el o prinde de mână, ducându-i degetele la buze. O sărută ușor, apoi spune:

— Faptul că ție nu-ți plac teoriile lui nu înseamnă că se înșală. Sunt chestii mișto aici.

— Cum ar fi? „Invidia penisului"? se răsteşte ea.

Mă-ncrunt. Ce mama dracului e *invidia penisului?* Şi, în plus, iar discută despre nevoile mele sexuale? Am prins-o pe Rose deunăzi cu un teanc de cărţi, toate despre dependenţa de sex, nu doar subliniate, ci şi cu *post-it*-uri scrise lipite înăuntru. Şi aceste notiţe, ca să ştiţi, nu erau scrise de mâna lui Rose. De vreme ce Connor Cobalt a fost mai întâi de toate meditatorul *meu,* îi cunosc scrisul cursiv şi caligrafic.

În privinţa asta cu soră-mea mă descurc, dar iubitul ei care crede că are mereu dreptate... ei bine, asta e cam greu de suportat.

Mă obişnuiesc încă cu situaţia. Deşi e incredibil de ciudat. Ani la rând, Lo a fost singurul om care mi-a ştiut secretele şi acum există încă trei oameni care-mi păstrează taina. E cam mult pentru mine, de gestionat şi de procesat.

— Dap, zice Connor, invidia penisului şi dezvoltare psihosexuală.

— Eşti deplasat. Sora mea nu suferă de invidia penisului — asta ar însemna că e posibil să aibă şi complexul Electrei.

Mă crispez, pentru că ştiu ce înseamnă *asta.* N-am niciun chef să mă cuplez cu taică-meu. Nu, mulţumesc.

— N-am spus niciodată aşa ceva, spune el relaxat, nu defensiv, aşa cum sunt mulţi bărbaţi în preajma lui Rose, o fată care atacă în forţă, cu ochii îngheţaţi şi tăioşi, gata să se lupte cu ghearele, dacă e nevoie.

O ador pentru asta. Şi, de câte ori se ciondănesc, ţin în secret cu Rose Calloway, dorindu-mi ca sora mea cea mai apropiată să câştige disputa.

— Dar sora ta e dependentă de sex. Cu ale cui teorii vrei să începi? Aristotel? Hamburgler? Sau poate Erik Erikson[1]? Lily are o pasiune pentru nume.

Rose îi aruncă o privire dură.

— Hamburgler, pe bune?

— Freud e pionierul psihanalizei. Tu îl discreditezi și apoi faci referiri la McDonald.

Îi închide brusc laptopul, iar el își întinde un braț peste spătarul canapelei, întorcându-se ușor spre ea. Sunt nevoită să mă lipesc de zid, ca să mă ascund de privirile lor.

Connor are buze rozalii, păr castaniu, des și ondulat și un zâmbet de milioane.

— Da? zice el, privindu-i buzele strânse.

Rose are părul legat la spate, într-o coadă perfectă. Îl străpunge cu ochi verzi-gălbui, ca de pisică.

— Teoria psihosexuală descrie femeile drept niște jucării stricate și ineficiente care trebuie reparate.

— Știu, spune Connor. E în mare parte misogină, dar e interesantă, nu crezi?

— Nu. E doar enervantă.

El zâmbește vag.

— Așa ca mine?

Rose își dă ochii peste cap, dar nu-și desprinde privirea din ochii lui. Îmi dau seama că ar vrea să-l sărute, după cum și el își dorește același lucru. Însă apoi își întoarce capul, stricând momentul. Rose știe să respingă bărbații. Uneori am senzația că se teme că, într-o relație, puterea îi va dispărea,

[1] Psiholog și psihanalist germano-american. (N. trad.)

. ca și cum își va pierde poziția de superioritate dacă-l va lăsa pe Connor să se apropie mai mult de ea.

Connor nu pare înfrânt. De fapt, în ochi i se citește un licăr triumfător. Determinat. Provocator.

Lui Rose îi cade o șuviță din coadă și și-o dă după ureche.

— Cred că am găsit aici ceva. E un psiholog care sugerează că dependența de sex poate fi apropiată de o tulburare obsesiv-compulsivă. Dacă studiez mai mult OCD-ul, poate că voi înțelege mai bine stările prin care trece Lily.

— *Amândoi*, zice el.

Rose se încruntă.

— Poftim?

— Ai zis că vrei să studiezi OCD-ul. Iar eu ți-am spus că vreau să te ajut, așa că te voi ajuta. Lily e și prietena mea.

Se apropie mai mult de ea, iar laptopul lui Rose stă acum pe câte un picior de-al fiecăruia. Par să aibă un moment memorabil, așa că mă hotărăsc să plec în tăcere și să mă duc la bucătărie, dar, când mă răsucesc, unul dintre DVD-urile din vârful coșului alunecă și cade zăngănind pe parchet.

Încremenesc și casc ochii când îi văd întorcându-se spre mine. Sunt ca o căprioară în lumina farurilor. *Vă rog, nu spuneți nimic. Lăsați-mă să plec și să mă prefac că nu ne-am văzut.*

N-am eu norocul ăsta.

Rose închide laptopul ca să nu zăresc ce e pe ecran și se ridică de pe canapea, netezindu-și rochia cu palmele.

— De ce ești trează? Credeam că ai luat un somnifer.

Și apoi ochii îi pică pe DVD-urile din coșul de gunoi.

— N-am luat somniferul deocamdată, zic, evitându-l pe Connor.

Prezența lui îmi sporește stânjeneala. Și totuși amândoi fac pe niznaiul, ca și cum n-ar fi nimic ieșit din comun. De ce eu sunt mereu aceea care se înroșește ca un rac fiert?

— Ce e asta?

Am rămas încremenită lângă arcadă, dar Rose vine spre mine. Connor se ridică și-și bagă mâinile în buzunar, relaxat. E foarte *normal* s-o vezi pe sora iubitei tale cărând un coș de gunoi plin cu filme porno.

— Voiam să le arunc, îi spun lui Rose, care aruncă o privire rapidă spre DVD-uri.

— Ce te-a apucat? întreabă Rose, dar în ochi i se citește un licăr optimist.

Vede că mă străduiesc și inspir profund — reacția ei mă face să mă simt mai bine.

— Mi s-a părut că e momentul să le arunc pe toate.

— Astea-s toate? întreabă Connor, apropiindu-se de Rose.

Prezența lui îmi face un gol în stomac — așa cum stă acolo, cu vreo 15 centimetri mai înalt ca Rose și cu mult mai înalt ca mine. Silueta lui puternică, musculoasă îmi reamintește de lucrurile care-mi lipsesc.

Jenată, fac un pas îndărăt și le evit privirile.

— O să arunc astea și apoi mă duc sus la loc.

Cred că Rose îmi ghicește gândurile pentru că-l împinge pe Connor de lângă ea.

— Tu trebuie să pleci.

— Rose, e-n regulă. Nu poate să se teamă la nesfârșit de bărbați. Și oricum s-a dus la o petrecere cu modele masculine. De ce sunt eu diferit de oamenii ăia?

Îl văd cum zâmbește sclipitor.

— Nu-mi vine să cred că tocmai te-ai comparat cu un model masculin.

— Ba da.

Rose se uită în tavan, gen *Doamne ferește.*

— Vrei să știi de câte ori mă-ntreb de ce sunt cu cu tine?

— De cinci ori.

— De o sută de ori.

— Dacă mi-ai fi spus că ai de gând să exagerezi, asta aș fi zis și eu, dar credeam că suntem cu picioarele pe pământ, iubito.

Pufnesc scurt.

— Mișto.

Connor face un gest spre mine.

— Vezi, n-are nimic.

Rose își pune mâinile în șold și se uită la mine, ca și când ar voi să-și dea verdictul final. Dacă aș fi zis nu, l-ar fi dat afară pe Connor. Iar Connor are oarecum dreptate, oricât de mult îmi displace să recunosc asta. N-ar trebui să-mi fie teamă să fiu atât de aproape de bărbați. Chiar dacă am fost puțin tulburată după Anul Nou.

— Poate să rămână, îi spun surorii mele.

Ea își îngustează ochii, ca și când ar vrea să-mi transmită că am ales răspunsul greșit. Îi șoptesc: *ce?*

Rose face un semn discret din cap spre Connor. *Ea* nu mai are chef de el pe-aici? Apoi mă uit la Connor și văd că zâmbește cu gura până la urechi, ca și cum i-ar fi bătut la concursul academic pe cei de la Princeton, facultatea lui Rose (și acum și a mea).

Rose a pierdut runda asta, din câte-mi dau seama.

— Te ajut eu cu filmele astea porno, zice Connor.

Se duce la bucătărie după un sac de gunoi, în timp ce eu încerc să-mi şterg replica lui din cap. Las coşul pe podea şi aştept ca Rose să explodeze. Aceasta se strâmbă ca şi cum mai are puţin şi naşte. Când Connor dispare în cămară, Rose se dezlănţuie.

— Nu-l mai suport, zice ea. Pe bune, Lily, mă scoate din minţi.

Încerc din răsputeri să nu izbucnesc în râs. Rose şi Connor s-au despărţit de cinci ori în decembrie. Bănuiesc că se vor despărţi de două ori mai des în ianuarie. Amândoi renunţă şi apoi se împacă peste câteva zile. Ar fi drăguţ, dacă n-ar fi atât de obositor.

— Cred că şi tu îl scoţi pe el din minţi, îi spun. Aşa cum cântă Britney Spears.

Fredonez refrenul anilor nouăzeci[1]. Rose se încruntă, deloc amuzată. Încep să râd. Asta e Rose, oameni buni.

Apoi se relaxează când se uită din nou la grămada de DVD-uri.

— Eşti sigură că asta vrei să faci?

— Dap, zic iute, pentru că nu vreau să mă gândesc prea mult la acest pas uriaş.

Aş prefera să fug până la linia de finiş acum decât să mă târăsc. De-asta dau emoţionată din picior, aşteptându-l pe Connor să revină cu sacul care-mi va pecetlui soarta. Să sperăm că-mi voi înăbuşi dorinţa de a-mi cumpăra alte filme sau de a intra pe site-urile perverse de pe internet. Cred că

[1] (You Drive Me) Crazy, cântat de Britney Spears. (N. trad.)

pot s-o fac. *Sper.* În acest moment numai de speranță mă pot agăța.

— Deci... zic, frângându-mi stânjenită degetele... crezi că am OCD?

Într-un fel, ar avea sens. Și eu leg dorințele mele sexuale de latura compulsivă. *Nevoia* de a obține acel val natural de adrenalină. E un fel de *nevoie* obsesiv-compulsivă de a urma această rutină sistematică. Doar că până acum nu m-a dus mintea la această conexiune.

— Unii psihologi cred că adicțiile au legătură cu OCD-ul, dar eu nu te pot diagnostica, spune Rose cu sinceritate. Va trebui să te duci la terapie...

— Știu, o întrerup eu. Știu, doar că... nu m-am hotărât la ce terapeut vreau să merg.

Cine ar fi crezut că sunt atât de mulți terapeuți specializați pe dependența de sex în zona noastră? Și deja am căutat un grup anonim pentru dependenții de sex și n-am găsit nimic. Pentru că majoritatea grupurilor sunt formate din bărbați care-ncearcă să-și înfrâneze pornirile sexuale, au o politică strictă care nu permite participarea femeilor. Are logică, dar asta înseamnă că e aproape imposibil să găsesc un astfel de grup care acceptă femei. Deocamdată am renunțat la acest plan și intenționez să merg la terapie individuală.

Există și facilități specializate pe tratamentul dependenței de sex. Reabilitare, ca în cazul lui Lo. Dar Rose le-a scos din discuție pe acestea destul de rapid. N-a vrut să-mi dea un motiv categoric și, după ce a bătut o vreme câmpii, a bălmăjit ceva despre anxietatea socială. Că n-ar trebui să mă aflu

în mijlocul unor grupuri mari, în încercarea de a-mi rezolva problema.

Ieri am respins ideea:

— Nu am anxietate socială.

Și, în aceeași clipă, am început să mă plimb prin cameră. Ea a înclinat din cap, cu sprâncenele ridicate.

— Când ai fost ultima dată înconjurată de un grup?

— De multe ori, i-am zis. Mă duc în cluburi, Rose. Sunt oameni *pretutindeni.*

— Dar ești obligată să vorbești cu ei? Vorbești cu *altcineva* în afara lui Lo? Pe bune, Lily, gândește-te la asta. Începi vreodată vreo conversație cu tipii cu care ai o aventură de-o noapte sau doar te uiți la ei și le-o tragi?

Avea dreptate. Poate că am anxietatea socială. Și, dacă era să mă iau după Rose, ar trebui să mă concentrez la câte un singur lucru. Mai cred că ar prefera să aibă ea grijă de mine decât să mă trimită de-acasă. Ar înnebuni dacă n-ar ști care e programul exact de la reabilitare. Așa că, în acest moment, terapia e cea mai bună soluție.

— Te ajut eu, îmi zice Rose. Mâine am întâlnire cu doi terapeuți.

Practic, a stabilit niște programări doar ca să-i ia la întrebări pe terapeuți. O iubesc mai mult decât va ști vreodată.

— Ultimul tip era un mare idiot. L-am întrebat despre terapia comportamentală și s-a uitat ca boul la mine. Nu te mint.

Connor se apropie de noi cu sacul de gunoi în mână.

— Nu minte, adaugă el. Eram acolo.

Obrajii mi se înroșesc, dar ei nu observă asta. Sau poate că, pur și simplu, nu le pasă. Da, cred că asta trebuie să fie.

Înainte să apuc să vâr DVD-urile în sac, Connor ia coșul de pe jos și-l varsă în punga de gunoi. Faptul că se află atât de aproape de filmele mele porno mă face să simt un gol în stomac și o scânteie în piept.

Connor i se adresează lui Rose:

— Ultimul era un imbecil desăvârșit.

Ea nu vrea să-l aprobe, deși e clar că e de acord cu el.

— Dar ce-a făcut?

Connor leagă sacul la gură și-l sprijină de perete. Aruncă o privire rapidă spre Rose, plină de taine, așa cum făceam și eu cu Lo. Inima mi se cutremură, dar alung repede aceste gânduri dăunătoare.

— Păi, ne-am dus la el la cabinet și Rose s-a prezentat și i-a spus despre problemele ei de ordin sexual...

— Stați așa...

Ridic mâinile, cu ochii ieșiți din orbite. Mă uit ba la unul, ba la altul, iar ei stau pur și simplu acolo, ca și cum n-ar fi nimic ieșit din comun. Ca și cum toată tărășenia asta e absolut normală! Clipesc spre Rose.

— Nu te-ai dat drept mine, nu-i așa?

Ea clatină din cap.

— Sigur că nu, Lily.

Expir. *Bravo.* Ar fi fost stânjenitor.

— I-am spus că sunt dependentă de sex, dar i-am dat informațiile mele personale. Ești în regulă.

O, Doamne Dumnezeule.

— De ce ai făcut una ca asta?

Ea ridică din umeri.

— Numai așa mă primea omul ăsta. Trebuia să fiu mai întâi pacientă.

Mă crispez, refuzând să mă uit la Connor. Mi-e mai rușine decât ar trebui, de fapt, să-mi fie, în locul ei. Îmi dau seama că o voi simți, în scurt timp, pe pielea mea. De zece ori mai rău, probabil.

— Și ce s-a întâmplat?

Rose îmi cercetează reacția și se apropie iute de mine, punându-mi o mână pe umăr.

— Nu trebuie să auzi povestea asta. Nu toți terapeuții sunt așa și îți jur, Lily, nu te-aș trimite niciodată la cineva care nu e absolut perfect.

Știu, dar o fărâmă de frică mă lasă împietrită.

— Totuși, vreau să știu.

Connor își duce degetele la buze, cercetându-mă din priviri așa cum făcuse și sora mea, întrebându-se probabil dacă pot face față acestui adevăr.

— Vă rog, adaug eu.

Cred că mutra mea îmbufnată îi convinge — sau cel puțin pe Rose, pentru că ea cedează prima.

— M-a întrebat ce preferințe sexuale am și i-am zis că mă învârt în jurul pornografiei și al aventurilor de o noapte, dar nimic prea pervers.

În weekendul în care Lo a plecat la dezintoxicare, i-am dezvăluit lui Rose majoritatea secretelor mele. I-am explicat obiceiul de a fenta evenimentele de familie (ba chiar i-am spus și pe care anume) pentru o partidă scurtă de sex la toaletă sau un agățament la club. Nimic zguduitor. Poftiți

înăuntru. Adrenalina. Poftiți afară. Așa îmi plăcea să procedez cu toți, în afara lui Loren Hale.

— Și ce s-a întâmplat?

Aproape că-ncep să-mi rod unghiile, dar prefer să-mi încrucișez brațele, ascunzându-mi degetele.

— A enumerat o grămadă de lucruri, întrebându-mă dacă mă excită, zice Rose, nestingherită.

Connor pare la fel de neafectat. Doamne, sunt atât de încrezători! El se bagă în discuție:

— Degete, dildo-uri, vibratoare, sex oral, sex anal, pe la spate...

— A priceput și ea, se răstește Rose.

El îi zâmbește larg și pot să jur că au un alt moment special — Rose pare că vrea să-i sfâșie beregata, iar Connor vrea s-o sărute. Mare ciudățenie!

Îmi frec gâtul înfierbântat.

— Voi știți ce e aia rușine, oameni buni?

Dacă asta e o superputere a oamenilor inteligenți, o vreau și eu. Connor se holbează la tavan, gânditor.

— Păi, a fost o singură dată când... de fapt, nu, scutură el din cap. Nu, nu eram eu.

Mă fixează cu ochii lui albaștri.

— N-am niciun fel de rușine.

— Nici eu, zice Rose.

Mijesc ochii spre ea.

— Pe bune?

Trebuie să fi existat măcar o dată când... a, da.

— Dar atunci, când erai în clasa a șasea, în excursie la Washington?

Nu eram cu ea, dar colegele ei de clasă au povestit întâmplarea atât de dramatic încât trebuia să fii robot ca să nu te emoționeze. Mama a zis că a plâns până acasă, de furie și *rușine*. Rose cască ochii, panicată.

— Vrei să știi ce a zis terapeutul sau ba?

— Te-ai înroșit? o întreabă Connor pe Rose râzând.

Connor: 2. Rose: 0. O să mă ucidă.

— Hai să ne întoarcem la oile noastre, zic, încercând s-o apăr, dar răul a fost deja făcut.

Connor o înghiontește cu cotul peste șold.

— Care-i treaba? Ai căzut în fântână?

— Nu, spune ea serioasă, uitându-se în gol.

— Ai citat greșit din discursul lui Abraham Lincoln?

— Asta nu s-ar întâmpla niciodată și nici nu e vreo mare rușine.

— Eu m-aș simți rușinat, spune el, ridicând din sprâncene.

— Da? Tu ești mereu mai cu moț.

El rânjește larg.

— Pot s-o mai zici o dată.

— Mai degrabă ți-aș eviscera pisica.

Pufnesc în râs.

— Uuu, asta a durut.

Întotdeauna lucrurile se aprind când Sadie e adusă în discuție. Rose a amenințat că-i va mutila animalul de companie în vreo 20 de feluri diferite. E principala ei armă împotriva iubitului ei, dar lui i se par toate extrem de amuzante. Se pare că Rose nu a pus încă piciorul în apartamentul lui Connor pentru că pisica lui tărcată urăște femeile. Cum

pisica e o femelă împielițată, Rose o consideră, practic, diavolul în persoană.

Connor se străduiește să nu rânjească și mai mult și să pară învins. Își înclină capul într-o parte.

— Vreun idiot de băiat ți-a tras chiloții din pantaloni, nu-i așa? Spune-mi cum îl cheamă, vreau să discut cu el.

— Eram în clasa a șasea, spune ea încruntată. Nu trebuie să-mi răscolești trecutul și să-i snopești pe cei care mi-au greșit.

Mă bag și eu:

— Da, pentru că i-a castrat deja pe toți.

Connor râde scurt și jur că mai are puțin, cade în genunchi și o cere de nevastă. Se linge pe buze ca să-și ascundă încântarea.

— Deci am dreptate? Chiloții?

— Ce? Nu.

Rose se dă înapoi, jignită.

— Nici măcar nu mi se mai pare o întâmplare rușinoasă. De fapt mai mult mă calcă pe nervi, de-asta ar fi mai bine să trecem *mai departe.*

— Nu vreau să trec mai departe, iubito. Spune-o și gata. Răsuflă și povestește tot.

Inspiră cu putere și apoi expiră, necăjind-o puțin, în timp ce ochii ei de pisică îl străpung arzător.

— Bine, Richard.

Ah, i-a spus pe numele real. Lucrurile se încing. Nu pot nega — ciondăneala lor mă face să uit oarecum de dorul de Lo și de obiceiurile mele. Uneori cred că mă ajută mult să

stau pe lângă Rose și Connor. Alteori simt că ei stau pur și simplu în calea mea și a dorințelor mele.

— Mergeam printr-un muzeu și m-am oprit în fața unei machete cu sistemul solar. În timp ce citeam explicațiile, un grup de băieți din clasa mea s-au adunat în spatele mele, arătând spre mine și râzând, înainte de a zice: „Ți se vede UrAnusul".

Connor nu râde.

— Nici măcar nu e vreo mare șmecherie.

Stai, că nu e tot, îmi spun. Rose încearcă să zâmbească, dar în ochi i se citește furia pe care i-o trezește această amintire.

— I-am ignorat, iar ei au spus: „Hei, ți-a dat borșul pe cur".

Connor se încruntă.

— Îmi venise ciclul fix în acea zi.

Mă strâmb când o aud povestind asta din nou. Lucrurile de genul ăsta te bântuie întotdeauna. Chiar dacă par mici și neînsemnate, poveștile din copilărie cum e a lui Rose sunt cele care dăinuie toată viața.

— Spune-mi cum îi chema.

Connor își scoate telefonul ca să le noteze numele. Rose zâmbește larg.

— Am țipat la ei, îi zice ea lui Connor, în ziua aceea — m-am răsucit și le-am spus să tacă, apoi am dat fuga la baie, am început să plâng și am sunat-o pe mama.

Apoi chipul ei redevine serios.

— Nu vreau să am niciodată copii.

Nodul din stomacul meu dispare din cauza bombei pe care Rose a detonat-o în mijlocul încăperii. *Știam* asta despre

Rose, dar a vorbi despre copii în fața unui nou iubit îl poate pune pe acesta pe fugă.

În mod evident, acesta e un test marca Rose Calloway.

Connor inspiră profund, ca și cum ar digera această declarație abruptă. Rămâne lipsit de orice expresie, acceptând provocarea lui Rose. Practic, îl invită s-o ia la goană în direcția opusă.

— După faza asta, nici eu n-aș vrea copii. Băieții trebuie să arate mai mult respect sistemului reproducător al femeii. Așa au ajuns și boii ăia pe lume.

Rose aproape că se îneacă de râs. Zâmbesc și eu.

— Boi? repetă ea, iar el ridică din umeri.

— E mai bine decât cretini.

— Eu cred că e mai potrivit „cretini".

Strâng din ochi.

— Voi doi vă certați în privința înjurăturilor?

— Da, zic ei la unison, îndreptându-și din nou atenția asupra mea.

Rose își reia povestea cu terapeutul de unde o lăsase.

— În orice caz, mi-a recitat o listă întreagă și m-a întrebat ce anume prefer, i-am răspuns, iar el m-a întrebat apoi cât de des. După care m-a întrebat dacă am încercat să mă opresc, dar mi-a spus asta într-un fel complet neprofesionist.

Connor elaborează:

— I-a zis că majoritatea femeilor vin la el cabinet în căutare de atenție, mai ales că el e arătos și sportiv și, ca să se convingă că problema ei e adevărată, trebuie — și citez — „să i-o sugă până îi sângerează buzele".

Rămân cu gura căscată.

— Ce? spun eu pierită.

Rose îl pocneşte în coaste, ia el se preface că se încovoaie, rănit, enervând-o şi mai tare.

— Încercam să fiu scurtă, spune ea. Nu trebuie să-i povesteşti cuvânt cu cuvânt.

— Urăsc parafrazele. Ca să-ţi folosesc vocabularul, mă calcă pe nervi.

Rose ridică mâna în dreptul feţei lui, ignorându-l şi spunându-i să tacă într-un singur gest. Mă priveşte în ochi, mult domolită.

— Am aflat *mai târziu* că nu tratase nicio femeie dependentă de sex până acum. Încerc să găsesc o terapeută care să-ţi înţeleagă situaţia. Şi îţi jur că-ţi va arăta respect şi va fi inteligentă şi va şti mai multe decât eu şi Connor la un loc.

— Asta-i imposibil, îi zice Connor. Suntem cei mai deşteptţi oameni din lume. Dacă ne amesteci, iese un superom.

Rose îşi dă ochii peste cap la modul dramatic, dar de fapt surâde.

— Eşti un idiot, îi spune, apoi face un gest spre mine: OK?

O cred pe Rose. Am mai multă încredere în ea decât în oricare altă persoană din lume, poate chiar mai multă şi decât în Lo. Acesta s-ar supăra foarte tare pe mine dacă m-ar auzi, dar, în acest moment, cred că e adevărat. El nu e aici. Însă o am pe Rose.

Şi acesta e un lucru care mă alină enorm.

— Mulţumesc, Rose.

O îmbrăţişez şi sper să mă ierte întotdeauna, chiar dacă mă voi purta oribil, chiar dacă voi face regrese şi mă voi văicări.

Acum doi ani

Sandalele cu platformă îmi atârnă în mână. Înaintez desculță pe trotuarul murdar. Alerg. Mă rog, mai degrabă încerc să-l prind din urmă pe Lo. În spatele nostru rămâne un cămin pentru studenți de anul întâi și mai multe mașini de poliție mișunând pe lângă clădirea de cărămidă. Minori beți cu cătușe, cărora li se aduc la cunoștință învinuirile.

Lo se răsucește, încetinind *și* accelerând cu spatele în același timp. Se pricepe de minune să fugă de unele lucruri. La 18 ani, încă mă chinui să țin pasul cu el.

— Mai repede, Lil, îmi zice el, cu un zâmbet tâmp pe față.

Ca și cum asta ar fi o nouă aventură. Să fugim ca disperații de polițai în timpul primei noastre săptămâni la facultate. Cu mine în urma lui.

— Urcăm... un... deal, răsuflu eu, ba mergând, ba alergând.

Ceva alunecos mi se prinde de talpă și mă crispez toată, încruntându-mă. Sper că era doar gumă de mestecat.

— Te las în urmă, mă amenință el, dar eu nu-l prea cred.

Mai ales pentru că aproape moare de râs. Și apoi ia din nou viteză, sprintând înainte, în speranța că-mi voi aduna forțele și-l voi ajunge din urmă.

Nu-l ajung niciodată. Dar e doar un gând.

Simt cum mi se îndoaie genunchii și folosesc ultimul dram de energie țâșnind după el la deal, lăsând în partea stângă mașinile celor care se întorc de prin cluburi și baruri. Petrecerea de la cămin la care am fost nici măcar n-a fost distractivă. Berea era oribilă, după cum s-a exprimat Lo. Nu aveai loc să te miști și coridoarele erau atât de pline de oameni încât în aer plutea un miros dubios — un amestec de iarbă și transpirație. Ceva grețos.

Dar nu regret. Pentru că Lo era acolo și vom avea de ce să râdem mai târziu.

Tricoul negru i se mulează pe spate, pe piept și pe brațe, scoțându-i în evidență mușchii subțiri și făcându-mă să visez la aceștia. Când aleargă, arată minunat. Ca și cum nimeni nu l-ar putea atinge, ca și cum ar lăsa în urmă o lume în flăcări și s-ar îndrepta spre una pașnică. Obrajii i se ascut, ochii i se îngustează, hotărâți. Dar, desigur, eu nu văd nimic din toate astea.

Îi văd doar fundul.

Nici acesta nu arată prea rău.

Și apoi simt cum mă prăbușesc. O durere îngrozitoare îmi săgetează glezna și mă face să urlu. *La naiba, la naiba, la*

naiba. Mă așez în fund și-mi studiez osul. Nu-mi iese prin piele, dar mușchiul e întins și sucit.

— Lil?

Lo se repede înapoi la mine, aproape prăvălindu-se la vale cu o mutră extrem de îngrijorată. Se apleacă spre glezna mea, privind-o cu atenție. Îmi atinge ușor piciorul cu degetele.

— Cât de rău te doare?

— Rău de tot, mă strâmb eu.

— La fel de rău ca atunci când ți-ai rupt mâna? întreabă el, amintindu-mi de bătăușul de la locul de joacă, din copilărie. Harry *Cheese*water.

Clatin din cap, iar el mă ia de subsuori, ridicându-mă ca și cum aș fi o păpușică. Încerc să calc pe picior, dar durerea se amplifică de o mie de ori. Îmi dau lacrimile și le șterg furioasă. Mă oftic că am căzut. Mai ales când aud sirenele mașinilor de poliție urlând în depărtare.

Lo nu trebuie să ajungă în arest. Ultima oară când l-au dus acolo, tatăl lui l-a amenințat că-l trimite la academia militară. Singurul lucru care l-a făcut pe acesta să se răzgândească a fost promisiunea mea că-l voi ajuta pe Lo să se „vindece", lucru întărit de relația noastră falsă. Chiar dacă vreau să-l ajut, nu pot. S-a uitat la mine urât în seara aceasta doar pentru că i-am sugerat să treacă la bere. Încă mă-ntreb dacă m-ar fi lăsat de una singură la petrecere în situația în care i-aș fi spus să se oprească de tot. În cel mai bun caz, pot încerca să-l conving să nu bea și o a doua sticlă. Atât îmi stă în puteri și recurg la asta cât de des pot. Dar singurul mod de a se schimba e să vrea el asta, mai înainte de toate.

Şi, evident, el nu se află deloc în punctul acela. Nici măcar nu ştiu cum ar putea ajunge acolo.

Bea atât de mult până când ochii îi devin sticloşi. E încă prezent — e încă aici — dar îi văd dorinţa de a bea şi mai mult, de a se întinde şi de a aţipi cu ajutorul senzaţiei pe care i-o dă alcoolul.

— Probabil ai făcut entorsă, spune Lo, uitându-se din nou la piciorul meu.

— Pot să şchiopătez până acolo, îi zic.

Ar trebui s-o sună pe Nola să ne ia de-aici. Urâm taxiurile pentru că riscăm să fim văzuţi de poliţişti, dar o avem pe şoferiţa familiei mele. Şi pe şoferul lui Lo. Dar Anderson e ultima soluţie. Nu ştiu de ce, dar niciunul dintre noi nu propune şoferul ca variantă de scăpare. E târziu şi chiar nu vreau s-o sun pe Nola ca să ne salveze.

— Mi se pare o idee tâmpită, spune el.

Mă uit peste umăr şi văd luminile roşii şi albastre sclipind la distanţă.

— Du-te fără mine şi gata. Te prind eu din urmă.

Obrajii i se ascut, aşa cum se întâmplă de obicei.

— Asta e o idee şi mai tâmpită.

— Eu n-am băut deloc, îi zic. Dacă mă prind pe mine, o să fie OK. Dacă te prind pe tine o să ai belele cu taică-tău.

— Mersi că mi-ai adus aminte.

Oftează prelung şi se răsuceşte, cu spatele la mine. Exact când sunt gata să cred că o va lua la goană, ascultându-mi rugămintea, el face fix pe dos. Se apleacă şi mă ridică în spinare.

— Ţine-te bine, iubita mea.

Îmi încolăcesc mâinile în jurul gâtului său, iar el o ia la fugă.

Vântul îmi bate prin părul castaniu și-i aud răsuflarea ușoară în timp ce mă scoate din acel haos și mă duce spre orașul în care locuim. Am mai mers și înainte la el în cârcă. Când eram copii. Când n-am ajuns la Marile Dune de Nisip din Colorado. Când am uitat să-mi pun încălțări închise în pădurea tropicală din Costa Rica. Când am avut nevoie de ajutor. Mereu a fost acolo, alături de mine.

Minutele trec, se transformă în ore, iar Lo a încetinit pasul. Străzile din Philadelphia sunt vii și clipesc în inima nopții. Ne îndreptăm spre clădirea Drake — la noul apartament în care locuim împreună.

Lo m-a răsucit, așa că acum mă ține în față, iar eu îmi sprijin capul între umărul și gâtul lui, cu ochii închiși.

În seara asta mi-am satisfăcut deja poftele trupești. Singura persoană la care mă gândesc e băiatul care mă duce în brațe.

— Dacă ai fi fost unul dintre X-Men, cred că te-ar fi prins cel mai bine Quicksilver, îi spun căscând.

Quicksilver are o viteză superumană, poate fugi repede ca fulgerul. E fiul lui Magneto, care așteaptă uneori lucruri exagerate din partea lui, iar relația lor tată-fiu e una dintre cele mai instabile din rândul mutanților.

Lo se gândește puțin și apoi șoptește:

— Aș prefera să fiu Hellion.

Știu. Și eu aș prefera să fiu Veil de cele mai multe ori și să scap de cele mai stânjenitoare clipe din viața mea topindu-mă în neant, dar adevărul e că probabil nici nu merit să fiu

comparată cu vreunul dintre X-Men. Măcar Lo seamănă cu cineva. Măcar există o legătură.

Își lasă privirea spre mine chiar când sunt pe punctul de a adormi.

— Ce-ți mai face glezna?

— Minunat, șoptesc, pentru că nu calc pe ea.

— Cred că avem o pungă cu gheață la congelator.

Închid ochii de tot.

— Mmm, sună bine.

Mă sărută pe creștet și apoi murmură:

— Te iubesc, Lil.

Rostim mereu aceste vorbe, dar ele nu și-au pierdut puterea. Înseamnă mai mult pentru mine decât va înțelege el vreodată. Pentru că, una peste alta, genul acesta de iubire e diferit de o aventură cu un bărbat într-un bar, decât o îndrăgoșteală la școală sau decât o relație nouă, efervescentă. Și *Te iubesc-urile* noastre conțin ani întregi de suferință, de durere, de râs și de plâns.

Și de fiecare dată când spunem aceste cuvinte, simt cum amintirile din copilărie se întorc ca un val. Nu-mi pot imagina cum ar fi să pierd această senzație.

❤❤❤

După ce mi-am pus gheață pe picior o noapte întreagă, dimineața mi-e atât de frig încât tânjesc după căldură. La ora 10, îmi pregătesc o baie cu spumă și mă-ntind printre bulbuci, alinându-mi rănile în apă. E o senzație mai mult decât plăcută. Asta până când Lo deschide ușa băii și se târăște

înăuntru. Mă scufund și mai mult în apă și-mi acopăr trupul gol cu spumă.

— Ai baia ta, îi reamintesc în timp ce-și trece periuța de dinți pe sub jetul de apă, o periuță albastră, cu Spider-Man, pe care a adus-o aici.

Se răsucește, sprijinindu-se de marginea chiuvetei. E îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni cu șnur, care nu lasă absolut *nimic* în seama imaginației. Așa că prefer să-l privesc direct în ochi.

— Voiam să văd cum te simți. Te mai doare piciorul? întreabă el înainte de a-și vârî peria în gură.

A trecut deja o săptămână de facultate și tot nu m-am obișnuit să locuiesc cu el. Ne era comod înainte, dar faptul că împărțim spațiul a aruncat în confuzie și mai multe aspecte care nu aveau nevoie de asta.

— O încălzesc acum, îi explic și-mi ridic piciorul din apă, lăsând la o parte că-mi doream și un alt fel de căldură.

Nu mă așteptam să se apropie, cu periuța între dinți, și să-și apese degetele peste zona umflată. Încerc să nu las să vadă că mă doare. Lo îți scoate periuța din gură și arată spre mine.

— Repaus la pat, mă instruiește el înainte de a răsuci și de a scuipa în chiuvetă.

Se clătește și se joacă cu apa.

— Te simți bine? întreb, privind cum se șterge la gură cu prosopul.

Când se întoarce spre mine, privirea îi cade asupra căzii.

— Mi-ar prinde bine o baie cu spumă, spune el, zâmbind.

Un alt moment când ar fi trebuit să spun *nu* și nu să pic în plasa lui ghiduşă.

Dar nu sunt în stare să rostesc vreun cuvânt, iar el deja își scoate pantalonii și rămâne în boxerii negri, intrând drept în apă. Cada e destul de mare cât să încapă în ea şapte oameni, așa că nu e *atât de* ciudat. Lo geme zgomotos când se scufundă în apă, iar eu nu-mi pot abține un zâmbet.

— Doar să nu te apropii mai mult, îl avertizez. Sunt goală.

Mă înroşesc rostind aceste cuvinte. E rândul lui să zâmbească, în felul acela răutăcios care mie nu-mi place.

— Lo, îi zic din nou.

El ridică mâinile de sub apă, în semn de pace.

— Uite aici rămân.

Bravo.

— De tine ar trebui să ne fie teamă amândurora.

Mă-ncrunt. E posibil să aibă dreptate. Mă retrag și mai mult, ignorându-i zâmbetul tâmp. Îmi lipesc trupul de cada de porțelan. După o clipă, Lo își drege glasul, jucându-se cu rotocoalele de spumă.

— Deci... aseară... a folosit prezervativ?

— Da.

Încuviințez, cedând în fața întrebării sale deși n-am niciun chef să vorbesc despre ce s-a întâmplat aseară.

— Întreb pentru că știi și tu că studenții sunt diferiți, spune Lo, atent la bulele de săpun.

— Sunt mai excitați, îl aprob.

E locul meu sexual de joacă. Poate că de aceea Lo pare atât de preocupat.

— Beau mai mult, adaugă el, și uită să-și pună prezervativ. Să nu lași să se întâmple una ca asta, OK?

În ultima săptămână mi-am făcut foarte multe griji că Lo e la colegiu, înconjurat în fiecare seară de petreceri unde băutura nu se termină niciodată (de cele mai multe ori). Nu-mi imaginam că și el își face griji din cauza mea.

Fără să mă gândesc prea mult, mă apropii puțin de el și-i ating piciorul cu al meu. Sper că e piciorul. Nu prea-mi dau seama prin toată spuma asta.

— O să fiu OK, spun încrezătoare. Eu sunt mereu la conducere în timpului actului sexual. Eu sunt șefa.

Mă ajută faptul că nu beau, pentru că, de obicei, trebuie să-l duc pe Lo acasă cu mașina. Aseară ne-a lăsat Nola și aveam intenția de a ne întoarce acasă la o oră rezonabilă, fără girofarele poliției. Ups.

— Tu îți dai măcar seama cât ești de mică? întreabă Lo, nevenindu-i să creadă. Pe bune, Lil.

Îi arunc niște spumă în față.

— Sunt destul de mare.

— Ești incredibil de slăbănoagă și ai unu șaișcinci. *Eu* sunt mare.

Îmi las privirea în jos. Fără să vreau. Așa sper, măcar. Lo zâmbește din nou și simt cum obrajii îmi iau foc.

— Putem să depășim momentul? întreb oftând. Chiar nu știu ce vrei să-ți zic.

Nu-mi va spune să mă opresc, așa că n-are rost să întoarcem acest subiect pe toate fețele până amețim.

— Nu, nu vreau să-l depăşim, spune el tăios. Şi vreau să mă convingi că n-ar trebui să mă îngrijorez de câte ori tu dispari cu un tip care te-ar putea sfâşia în bucăţi.

— Dacă te conving, laşi baltă povestea asta cel puţin pentru restul anului? îl întreb, deja gândindu-mă la ce anume ar putea să zic... sau să fac.

— Da.

— Bine. Atunci poartă-te ca un student excitat...

— Nu-i greu.

Dau ochii peste cap.

— Şi eu îţi voi arăta cât de bine stăpânesc situaţia.

Mă ţintuieşte cu privirea.

— Îţi dai seama că eşti în pielea goală.

Ah... rahat. Am uitat.

— Ceea ce e şi mai bine, îmi zice el. Mai realist, corect?

Corect. Dar inima a început să-mi bată cu putere în piept, reamintindu-mi că şi asta e real sau poate nu. Şi acum ne prefacem. Doamne Dumnezeule. Alice în Ţara Minunilor ar discerne mai bine realitatea decât o fac eu.

Dau din cap şi, înainte să-mi dau seama ce se petrece, Lo bagă mâna în apă şi mă înşfacă de piciorul rănit. Nu ştiu ce urmăreşte. Poate că-şi face griji din nou pentru glezna mea. O ia uşor şi apoi îmi sărută cu tandreţe călcâiul.

Sunt extrem de confuză. Cum să-l conving că sunt stăpână pe situaţie când el îmi sărută piciorul?

Se uită-n ochii mei şi nu-şi desprinde privirea nici atunci când se apleacă şi-mi cuprinde un deget cu buzele. Doamne! Îi simt limba trecând peste el, apoi începe să-l sugă. Parcă

aprinde cineva o scânteie înlăuntrul meu. Baia nu mă ajută să sting aceste flăcări.

Când începe să-mi lingă piciorul, mă smulg din mâinile sale. Mă priveşte acuzator.

— Nu ţi-a plăcut asta? întreabă el, ştiind prea bine că mi-a plăcut.

— Nu-i las să-mi sugă degetele de la picioare, îi zic.

— Atunci hai să vedem ce-i laşi să-ţi facă, mă provoacă el.

Muşc momeala şi mă apropii, bucuroasă că spuma îmi ascunde trupul dezgolit. El se sprijină de cada de porţelan, lăsându-se pe spate şi aşteptând să mă urc pe el. Încearcă apoi să se ridice în capul oaselor şi să preia controlul situaţiei, dar eu îl lovesc cu mâinile în piept. Îmi lipesc buzele de gâtul lui şi încep să-l sărut, plimbându-mi şoldurile în sus şi-n jos peste trupul lui. Îi simt erecţia. Mă bucur că încă are boxerii pe el, chiar dacă eu sunt dezbrăcată. Nu trebuie decât să-i demonstrez că am dreptate. *Nimic mai mult.*

Înainte să mai facă vreo mişcare, îmi cobor mâna şi-i prind penisul ferm, dar nu violent. El geme şi se lasă pe spate. Îl sărut zâmbind şi încep să-l frec. Situaţia e sub control.

Dar apoi mă cuprinde de talie şi, cu o mişcare rapidă, trece deasupra mea. Mă zbat ca să-mi eliberez încheietura din strânsoarea lui, dar îşi strecoară mâna sub apă şi-mi atinge locul dintre picioare. Mă cutremur de *dorinţă*. În această clipă, trupul meu nu mai înţelege nimic.

Se apleacă peste mine, trecându-şi buzele peste urechea mea.

— Eşti stăpână pe situaţie? întreabă el răguşit. *Înfruntă-mă!*

Încerc să-l dau jos de pe mine, dar el se împotrivește, ținându-mă de cada alunecoasă. Pieptul meu ud și gol se lipește de trupul lui și mintea mea nu mai înțelege nimic în afara cuvintelor *mai mult* și *dorință*.

Știu că voi pierde.

— Nu pot.

El nu se retrage. Clatină în schimb din cap ușor supărat.

— De ce nu?

— Ești prea mare.

Și cred că vreau să mi-o tragi.

Zâmbește larg, dar apoi redevine serios când își dă seama ce am vrut să spun.

— Deci nu vei... spune el, incapabil să rostească acele vorbe.

— Nu mi-o voi trage cu fundașii de la fotbal american sau cu tipii masivi. Și am spray cu piper și, cum spuneam, pot să-mi port singură de grijă dacă individul nu devine prea agresiv.

Sau nu e Loren Hale.

— N-ai spus asta.

— O spun acum.

E gata să se dea la o parte, dar mie îmi scapă de pe buze:

— Poți să-mi bagi degetele acolo?

Nu. Nu. Nu. Nu cred că am făcut asta...

Mâna lui îmi cuprinde locul acela fierbinte. Nu mă uit în ochii lui, dar simt că mă privește amuzat.

— Ai niște reguli, îmi reamintește el. N-am voie să te fac să-ți dai drumul, ții minte?

Corect. Am instituit această regulă într-o zi, când Lo și cu mine am mers puțin prea departe. N-am făcut sex, dar am avut orgasm și a fost prea mult. Chiar dacă ne aflam într-o falsă relație. Dar încă ne prostim. Încă mă atinge. Încă-l ating. Iar acum sunt atât de excitată încât vreau să-l simt înăuntrul meu. Într-un fel sau altul.

— Hotărăște-te, Lil, zice el ușor.

Știu c-o va face dacă i-o cer. Ar face orice pentru mine, dar nu știu dacă e corect față de el.

— O să folosesc... altceva.

O jucărie.

— Ești sigură?

Dau neconvinsă din cap și, în cele din urmă, se desprinde de mine. Deși mă aflu în apa fierbinte, simt frigul absenței acelui trup.

Absența lui.

Capitolul 4

Mă urc în limuzina pe ale cărei banchete de piele se află deja Poppy, Rose și Daisy. Surorile mele mai mari toarnă șampanie în pahare. Purtăm rochii de cocktail și stilurile vestimentare ne reflectă personalitățile diferite. Poppy are o rochie vișinie de mătase, cu mâneci largi și un decolteu adânc, cu o centură maronie. Rose e îmbrăcată cu o frumusețe bleumarin, făcută pe comandă, cu guler drept, și are la gât un colier finuț cu diamante. Pare gata să rostească un discurs politic, nu să participe la prezentare noului suc de la Fizzle.

Sora mea cea mică poartă o rochie verde, cu multe șnururi pe spatele gol, formând o rețea încurcată. Eu, pe de altă parte, am ieșit din casa părinților mei îmbrăcată cu o rochie neagră, fără bretele. Nimic special. Nimic ostentativ. Nici măcar drăgălașă. Dar e comodă și-mi face sânii să pară mai mari.

— Hei, spun eu, trecându-mi degetele prin părul castaniu care-mi ajunge până la umăr.

Poppy vrea să-mi întindă un pahar, dar eu scutur din cap, refuzând-o politicos.

— Nu beau.

Am încercat să scap de acest eveniment de vreo 20 de ori săptămâna trecută, dar mama nici n-a vrut să audă. Aș prefera să nu-mi găsesc vreun motiv să-mi abandonez surorile și să dansez cu vreun tip libidinos.

— Îl vreau eu, spune Daisy cu un zâmbet timid, ridicând ghiduș din sprâncene.

— Nu, îi răspundem toate trei în cor.

Deși părinților noștri nu le-am spus despre dezastrul de Anul Nou, a trebuit să le povestesc lui Rose și lui Poppy. Mă așteptam ca Daisy să se enerveze și să mă urască pentru că am dezvăluit adevărul despre noaptea cu pricina, dar s-a comportat ca un om mare. Dacă mă gândesc mai bine, cred că secretul despre pastilele anticoncepționale a anulat discuția despre faptul că i-a strecurat cineva Rohypnol în băutură.

— N-ar mai trebui să bei niciodată după ce-ai pățit, îi spune Rose.

— De ce? Ai de gând să mă droghezi, Rose? pufnește ea. Propria mea soră. Ce trădare! Ce scandal!

Rose îi aruncă o privire tăioasă.

— Mi-aș dori să tratezi cu seriozitate întâmplarea aceea.

Daisy oftează și se pleoștește, încrucișându-și brațele.

— N-o să mai beau niciodată punci la o petrecere. Mi-am învățat lecția.

— Mulţumesc.

Rose îşi duce paharul la buze.

— Semeni atât de mult cu mama, că mă sperii.

Rahat. Rose împietreşte. Văd cât e de rănită, deşi nimeni altcineva nu observă. Nu cred că Daisy îşi dă seama cât de mult se străduieşte Rose să nu se transforme în mama. Se teme de drumul acesta mai mult ca oricare dintre noi.

— Deci... spun eu ca să risipesc tensiunea... ce ne mai distrăm.

Ce mod de a începe o conversaţie, Lily!

Maşina se îndreaptă spre Ritz, acolo unde va avea loc evenimentul. Fizzle nu a creat niciun suc nou în ultimii cinci ani, aşa că prezentarea e importantă. Tata a ţinut secretă nouă aromă a băuturii faţă de presă şi faţă de *noi.* Sper să nu fie Fizz cu fructul dragonului — pare ceva absolut scârbos. Mă strâmb.

— Ce e? spune Poppy râzând scurt.

Sora mea cea mai mare arată ca o tipă din California, perfect bronzată cât e anul de lung. O codiţă împletită i se revarsă pe umăr.

— Parcă eşti Maria când încerc s-o îmbrac în pantaloni.

Fiica ei în vârstă de trei ani e o fashionista în miniatură. E aproape înspăimântător.

Îi zâmbesc şi eu, gata să-i spun la ce mă gândeam.

— Nu, nu, nu! ţipă Rose, tastând furioasă pe telefon. Nu-mi vine să cred una ca asta.

Mi se face un gol în stomac, sperând şi rugându-mă ca ieşirea ei să nu aibă nicio legătură cu mine.

Daisy își vâră o gumă de mestecat în gură și ne oferă și nouă, ca și cum Rose n-ar fi avut o criză bruscă de nervi. Mi se pare că e foarte dramatică uneori. Toate suntem, de fapt. Iau o bucată, dar Poppy scutură din cap.

— Ce e? întreabă Poppy.

Rose își duce mâna la frunte și apoi se uită prelung pe geam.

— Mama și-a permis să ne cheme însoțitori pentru seara asta.

Mă înec cu guma și încep să tușesc. Daisy mârâie.

— Pe bune?

Poppy mă bate pe spate, dar cred că deja am inhalat guma până-n plămâni.

— Face asta de câte ori ieșim în familie. N-ar trebui să te mire în halul ăsta! exclamă Poppy, dându-mi să beau din paharul ei, ca o dădacă.

Iau guri mici de șampanie și gustul ei înțepător îmi alină gâtul.

— I-am spus în mod clar că Lily nu vrea să fie văzută cu alt bărbat cât timp Lo e la dezintoxicare.

Mă cufund pe banchetă și-mi duc mâna la frunte, acoperindu-mi ochii. Nu e de bine. Nu e de bine *câtuși de puțin.*

— Pe cine a chemat? o-ntreb pe Rose.

Asta s-a mai întâmplat și înainte. Doar că atunci nu aveam o relație cu Lo. La finalul serii, mi-o trăgeam cu tipul pe care mi-l alesese mama. Dacă a chemat pe cineva cu care mi-am tras-o deja? Simt că leșin.

— Nu știu, spune Rose, care-i răspunde iritată mamei, bătând repede cu degetele în ecranul telefonului. Nu vrea să-mi spună.

Daisy face un balon care i se sparge de față.

— Nu văd care e marea problemă, zice ea, adunându-și cu limba guma din jurul buzelor. Adică, da, e nasol, dar Lo nu e aici și faza asta e doar de fațadă. În plus, poți să-l trimiți oricând la plimbare. Anul trecut m-a cuplat cu Adam Colefinger, se strâmbă ea. Mirosea de ziceai că s-a îmbăiat în Axe. Mi-a venit să borăsc toată noaptea, așa că am luat parfumul mamei și mi-am turnat la greu pe mine, ca să vadă și el cum e.

Dă din cap cu mândrie, iar Rose o lovește peste picior.

— Uiți că a vomitat pe pantofii tăi cu tocuri.

— Ăsta e uneori prețul răzbunării.

Poppy ridică mâinile înainte ca tensiunea să treacă prin noi și să explodeze. Rose e atât de nervoasă că ar putea stârni o tornadă de gradul cinci. Eu îmi doresc să mă dezintegrez și să dispar.

— N-aveți pentru ce să vă faceți griji, ne spune Poppy.

Schimb iute o privire cu Rose. *N-am pentru ce să-mi fac griji?* E foarte posibil ca tipul din seara asta să fie cel cu care am ieșit și în trecut — poate s-a întors pentru o altă partidă de sex. Se așteaptă să aibă întâlnire cu Lily 1.0: fata care târăște bărbații la baie și-i scaldă în senzații tari? Dacă-i așa, ce mă fac?

Îmi vâr capul între genunchi, străduindu-mă să respir normal.

Așteaptă-mă, a zis Lo.

Încerc! Doamne, chiar încerc. Mi-aș dori să poată vedea asta toată lumea.

Și nu mi-e ușor când toată familia crede că singura mea problemă este absența lui Lo. Îi înțeleg dependența și știu — în străfundul sufletului meu — că pe a mea nu o vor înțelege niciodată.

Rose formează un număr de telefon și-și duce mobilul la ureche.

— Mamă...

Vocea pițigăiată a mamei răzbate din receptor.

— Să nu cumva să-ndrăznești să te certi cu mine, Rose!

Ridic capul și văd cum Rose îndepărtează telefonul de ureche.

— Am făcut atâtea pentru tine în ultima săptămână. Și acum te rog și eu un lucru, *un singur lucru,* și tu începi scandalul! Nu poți face o dată ce te rog fără contre? Ar fi oare posibil?

Țipetele ei îmi zgârie mărunțaiele ca niște unghii care-ți însângerează spinarea.

Rose inspiră profund și calculat. Ăsta e avantajul de a mă sustrage din raza de atenție a mamei — nu am niciodată de-a face cu personalitatea ei colțuroasă. Acum poate fi de partea ta și pentru o secundă se victimizează ca să te simți tu vinovat.

— Lasă-ne atunci să ne alegem singure partenerii, spune Rose. Pot să-l sun pe Ryke ca s-o însoțească pe Lily. Se va bucura să fie acolo.

Se va bucura? Mă îndoiesc.

Daisy se întinde peste bancheță și ia telecomanda.

— Nu-l tortura pe om.

Sunt oarecum de acord cu ea. Chiar dacă mi-ar plăcea să vină cu mine, a făcut multe pentru mine și nu sunt sigură că-l voi putea răsplăti vreodată.

Rose îi aruncă o privire scârbită și șoptește: *taci.* Daisy ridică dintr-o sprânceană și apasă un buton. Trapa începe să se deschisă și zgomotul pe care-l scoate taie tăcerea noastră încordată. Mama se răstește:

— Nu-i sun partenerul ca să-l chem și apoi să anulez. Îmi face un serviciu.

— Îl sun eu. Dă-mi numărul lui.

— A sosit *deja*, Rose.

Sora mea își strânge cu putere poșeta-plic argintie. Iar Daisy se ridică în picioare între noi, scoțându-și capul prin trapa mașinii.

— Nu prea ajuți, îi zic.

Îi aud cu greu glasul care se pierde în vânt.

— Nu-mi... place... închisoare...

Oftez greoi, simțind cum panica lui Rose se combină cu panica mea și formează un amestec toxic și periculos. Rose îmi face semn din cap, de parcă ar vrea să-mi spună: *Mă ocup eu.* Încuviințez. Am încredere în ea, dar există pe lumea asta o persoană pe care nici măcar Rose Calloway nu o poate face din vorbe.

— OK, spune Rose, merg eu cu partenerul lui Lily, iar ea poate veni singură, dacă tot nu sunt însoțită...

Ce? Credeam că l-a invitat pe Connor. Mă rog, așa am presupus.

— Știu, îi zice mama, l-am sunat de dimineață pe Connor și l-am întrebat dacă vine cu voi patru. Nu știu ce a fost mai penibil, să-mi spună Connor că te-ai despărțit de el sau să-l sun și să mă fac în întregime de râs în fața lui.

Rose își duce degetele la frunte.

— Mă cam îndoiesc că el te-a făcut de râs.

— Nici n-a fost nevoie. E suficient de stânjenitor să nu fac parte din viața fiicei mele. Ar fi trebuit să aflu ce se petrece. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ți-a spus că m-am despărțit de el? întreabă Rose.

— Ai auzit ce-am spus? țipă mama, gata să clacheze nervos. Ar fi trebuit să-mi zici.

— Nu i-am zis nici lui Lily! țipă Rose, în timp ce părul i se desprinde din coadă.

Duce telefonul la buze și-l pune de difuzor, nu ca și cum n-am fi auzit deja tot ce spune mama...

— Ți-a spus că eu m-am despărțit de el?!

— Ah, las-o baltă, Rose. Cu cât mai mult vrei să controlezi un bărbat, cu atât e mai probabil să te părăsească. Asta îți dorești? Să fii singură și nefericită pentru tot restul vieții?

— Nu știu. Tu ești destul de nefericită, mamă, și ești măritată.

Casc ochii atât de larg încât mi-e teamă c-o să-mi cadă din orbite. Mama inspiră tăios. După o pauză lungă, ea rostește, cu glas stăpânit și înfricoșător de calm:

— Ți-am chemat și ție un însoțitor, Rose. Ne vedem la eveniment.

Mama închide și apoi se prăbușește pe banchetă, ca și cum tocmai ar fi terminat un meci din UFC.

Nu cred că a câștigat niciuna.

Poppy se strecoară lângă ea și o strânge ușurel de umăr.

— Probabil că pentru tine l-a invitat pe Sebastian.

Înainte ca Rose să fie cu Connor, sora mea ieșea cu Sebastian de fațadă, ca s-o calmeze pe mama. Rose scutură din cap și-și aranjează părul la loc.

— Nu, Sebastian s-a dus săptămâna asta în excursie în insulele Cayman cu iubitul lui. Și ea știa asta.

Nici nu-mi pot imagina cu cine a cuplat-o pe Rose, probabil cu vreun tip cu care speră ca sora mea să se mărite, până la urmă. Așa operează Samantha Calloway.

Simt cum fiorii reci îmi străbat tot trupul. Rose, sprijinul meu, are ochii căscați cât roțile de car. Ca și cum mama ar fi împietrit-o. Când își revine, se întinde spre frapieră și ia de-acolo o șampanie scumpă. Bea direct din sticlă. Mă dau înapoi, luată prin surprindere. Având în vedere că Rose de obicei șterge gura dozelor de suc, cred că ar fi înțelept să cred că e foarte supărată.

Daisy rămâne afară, neștiind ce se petrece, și părul ei lung îi flutură în toate direcțiile. Cred că fiecare dintre noi o gestionează pe mama în feluri diferite. Rose urlă. Daisy vrea aer curat. Eu mă scufund într-un colțișor. Poppy își păstrează calmul.

Rose îi întinde sticla lui Poppy, dar aceasta refuză.

— Eu am scăpat de ea. Am un soț.

Dap, mama și-a pierdut interesul față de relațiile lui Poppy.

— Ar trebui deja să știe cine sunt, mormăie Rose. Îi spun tot timpul, știți? *Nu vreau să mă căsătoresc niciodată, mamă.*

Îi intră pe o ureche și îi iese pe cealaltă. Credeam că dacă ies cu Connor lucrurile se vor îmbunătăți. Primul meu iubit adevărat. Credeam c-o să mă lase în pace. În schimb, ea-mi șoptește la ureche ce să-i spun, cum să mă port, făcându-și griji c-o să pună el punct relației înainte s-o fac eu.

Rose trage o înjurătură în barbă și se uită fix în plafonul mașinii.

— Cum poți să-ți iubești părinții atât de mult și să-i urăști la fel de tare în același timp? se-ntreabă ea, inspirând profund. Trebuie să mă duc iar la terapie.

Zâmbesc, încercând să-i înseninez starea de spirit.

— Știai că și Connor merge la terapie? L-am întrebat săptămâna trecută unde se duce și mi-a spus că se duce la terapeutul său zilnic pentru o ședință obișnuită, ca să se destindă puțin. E ciudat câte lucruri aveți în comun, ha?

Rose se uită urât la mine.

— Terapeutul lui Connor e și „prietenul lui cel mai bun". Așa că nu, nu avem prea multe în comun. Eu am oameni reali lângă mine pe care-i iubesc. Cum ar fi Poppy și Daisy...

Își mută privirea spre trupul care stă în centrul mașinii.

— Oare își dă seama că suntem pe autostradă?

— Cred că așa vrea ea, spun la mișto, căscând ochii, și imitând glasul lui Daisy: Ce primejdie!

Rose și Poppy izbucnesc în râs, dar Rose se calmează repede. Se freacă la ochi și bombăne.

În mod normal, acum ar trebui să fiu entuziasmată, întrebându-mă cine mă va aștepta la eveniment. Dar am încercat să uit cum e să am orgasm, cum e să mi se înfioreze tot corpul — senzația acelor mâini puternice și masculine care-mi

alunecă pe piele. Și mi-e teamă că după ce voi da nas în nas cu vreun tip dornic de prostii, voi profita de ocazie și voi trece la fapte. Fără să mă gândesc. Fără să răsuflu. O s-o comit și-o să distrug singurul lucru bun din viața mea.

Rose mârâie prelung. Trebuie s-o întreb.

— Ce s-a întâmplat cu Connor?

— Credeam că totul e bine-merci, spune Poppy.

Rose își vâră sticla între genunchii osoși.

— Când sunt cu el, mă enervează atât de mult încât am senzația c-o să leșin.

Dă atât de mult din mâini — ceea ce nu-i stă deloc în fire lui Rose — încât simt nevoia să mă apropii de ea. Rose gesticulează, încercând să se exprime, dar zici mai degrabă că vrea să alunge muște. Mă-ntind și o iau de mână. De-abia atunci se calmează puțin.

— Nu-mi vine să cred că mama face asta deși am rugat-o să înceteze.

— O să fie OK, zic, dar faptul că aceste vorbe ies de pe buzele mele nu fac decât s-o panicheze și mai tare.

— Connor a vrut să se despartă de tine? întreabă Poppy.

— Nu știu. Când ne certăm, amândoi spunem asta tot timpul...

Mă bag și eu.

— Da, dar voi doi vă despărțiți în cele mai ciudate feluri posibile. Luna trecută, l-am auzit pe Connor spunând ceva de genul: „Sadie nu mă contrazice niciodată". Și tu ai zis: „Dacă vrei să ai o cârpă pe post de iubită, atunci pisica ta e perfectă. Să aveți o viață fericită împreună". Apoi ai trântit ușa camerei tale și el a ieșit val-vârtej din casă, *zâmbind.*

A fost o fază extrem de ciudată, iar Rose s-a împăcat cu el a doua zi, fără să recunoască neapărat că a fost învinsă, încă cred că iubitul ei a luat-o ca pe un succes personal.

— De data asta e altcumva? spune Poppy.

Rose clipește derutată, încercând să dea răspunsul la această întrebare.

— Nu știu. Cred că nu. Mi-a spus că sunt absurdă la o chestie. Nici măcar nu-mi mai amintesc despre ce era vorba, dar ne-am despărțit la restaurant. Am plecat în taxiuri separate și n-am mai vorbit de-atunci.

Atunci are o revelație și se prăbușește pe banchetă.

— *Dumnezeule*, ce tot fac? Uneori, când sunt cu el, mă simt de parcă aș fi la liceu. Mă scoate din minți.

Deschid gura, ispitită să cânt din nou melodia lui Britney Spears. Rose mă străpunge din priviri.

— Să. Nu. Cumva. Să. Îndrăznești.

Pufnesc în râs, apoi începe și Rose să râdă. Își duce sticla la buze, luând o ultimă gură de șampanie înainte ca limuzina să se oprească.

Am ajuns.

Capitolul 5

Mese cu cartonașe nominale. Le urăsc.

Cincizeci de mese sunt întinse în sala de bal, iar mama ne-a înghesuit în față, sub cel mai strălucitor candelabru. Nu doar că trebuie să ne suportăm însoțitorii, dar mai trebuie s-o facem și sub lumina reflectoarelor. În timp ce ne așteptăm partenerii, mă joc cu inelul sclipitor pentru șervețele din farfuria mea și mă străduiesc să nu mă scarpin isteric pe brațe.

Organizatoarea de petreceri a mamei a exagerat cu decorațiunile negre și aurii. Un ornament negru cu artificii se află în mijlocul fiecărei mese învești mântate în auriu. Pe pereți sunt afișe înrămate cu niște doze aurii de Fizz cu bule negre. Diet Fizz are schema de culori inversată — doza e neagră și bulele aurii.

Măcar logoul Fizzle nu e verde praz cu roz bonbon — două culori care ar provoca oricui o migrenă instantanee. Totuși, ar fi putut să vină cu ceva mai original. Poate ar fi

trebuit să adauge o pată de albastru sau roşu. Dar nu, acelea sunt culorile Coca-Cola şi Pepsi. Niciun iubitor de Fizzle nu le-ar atinge vreodată.

O să înnebunesc în aşteptarea partenerilor, dar cel puţin Rose şi Daisy sunt lângă mine, nelăsând loc niciunui bărbat să se pripăşească pe lângă mine. Prefer să nu mă uit după ei în jur cum face Rose, care studiază încăperea încercând să-şi dea seama pe cine mama dracului a invitat mama la petrecere ca să ne fie însoţitori de faţadă. Sunt prea mulţi oameni oricum care mişună prin sală ca să încep să ghicesc. Cu toţii se înghesuie la bar sau înfulecă aperitivele simandicoase pe care le servesc chelnerii.

Mă simt ca la o nuntă de milionari.

Daisy se lasă pe spate cu scaunul şi-şi împăturește şervelul sub forma unei flori, de plictiseală.

—Maria s-a îmbolnăvit la ţanc de enterocolita aia.

Poppy nici măcar n-a ieşit din limuzină. Bona a sunat pentru că Maria vomita, aşa că s-a dus acasă ca să meargă cu ea la doctor.

— Trebuie să mă apuc să fac un copil...

Rose ia hotărâtă un pahar cu şampanie. Îi aruncă o privire aspră surorii noastre mai mici.

— Hai să nu vorbim despre copii.

— Da, zic eu cu un zâmbet. Cuvântul *copil* o scoate din minţi pe Rose.

Rose soarbe din pahar, fără s-o contrazică.

Şi exact atunci simt cum cineva îmi pune o mână pe umăr. Şi, după forţa şi dimensiunea acesteia, ştiu că aparţine *unui bărbat.*

— Lily Calloway, spune acesta, cu un glas încântat.

Cunosc vocea asta. Doar că nu știu de unde s-o iau. De obicei nu prea știu.

Îmi întorc capul și casc ochii îngrozită. Recunosc acea statură masivă, ochii albaștri și părul blond-șaten, dat pe spate. Chiar și în afara liceului, arată ca un adevărat jucător de fotbal american — deși practica lacrosse.

Nu m-am culcat niciodată cu Aaron Wells. Nu m-am *atins* de vreun fir de păr de-al său și nici nu mi-aș dori. Pentru că nemernicul a încercat să-l vâre pe Lo într-un dulap în clasa a noua. Lo i-a scăpat din gheare și a luat-o la goană pe coridor, departe de Aaron și de restul bătăușilor. Aaron n-a fost destul de rapid ca să-l prindă.

Lo se luptă cu oamenii la modul indirect. Așa că știam că nu va riposta cu o bâtă de baseball, ca să-i zboare capul lui Aaron de pe umeri. Sunt lucruri care dor mai mult ca un pumn. Cred că tatăl lui l-a învățat asta. Lo l-a plătit pe un tip să intre prin efracție în școală și să-i micșoreze notele lui Aaron, care a picat examenele finale. Pentru indivizi ca Aaron, reputația e totul și faptul că a terminat în coada clasei îi poate distruge statutul social. Aaron cred că și-a dat seama că Lo i-a făcut-o, pentru că într-o zi, după ore, a încercat să-l bată pe Lo. L-a încolțit. Lo a scăpat. Ca întotdeauna. Au trecut patru ani de-atunci și disputa lor a escaladat.

Eu m-am transformat într-o țintă.

Aaron a încercat să mă prindă prin toalete și l-am evitat în mod vehement. Am stat lipită de Lo în fiecare minut. În acele câteva luni, îmi aduc aminte că mi-era de-a dreptul teamă să mă duc la școală. Nu știam ce vrea să-mi facă

Aaron, dar pentru că rivalitatea lor trecuse la nivelul fizic, nici nu voiam să aflu cu orice preț. Știu că descori chiuleam și mi-era frică de pauze. Tresăream chiar dacă Lo se apropia de mine și când acesta și-a dat seama că sunt terminată psihic din cauza amenințărilor lui Aaron, a hotărât că trebuie să ia măsuri mai drastice ca să mă protejeze.

Așa că a pus în primejdie viitorul lui Aaron. Notele mici nu au fost de-ajuns. A contactat facultățile care aveau de gând să-l oferteze pe Aaron și le-a plătit ca să-l respingă fără discuții.

Și exact așa s-a întâmplat. Cei de la universitatea la care visa Aaron i-au respins cererea de acces pentru că Lo a ajuns primul la ei. Cu numele de Hale și cu o donație generoasă, nu i s-a putut refuza oferta.

Așa că Aaron a fost redus la tăcere. A fost acceptat la un colegiu oarecare și ne-a lăsat în pace.

Până acum.

Nu-l întâmpin politicos. Mă întorc cu spatele la el și-l ignor. Nu-mi pasă dacă par nesimțită. Pentru că, dacă bănuielile mele sunt corecte, a venit aici doar pentru a-mi transforma viața într-un infern.

— N-ai de gând să mă saluți? se miră Aaron.

Dă ocol mesei și se așază vizavi de mine. Ba chiar ia ornamentul din mijloc și-l așază pe jos, ca să-i văd mai bine mutra vicleană. O aud pe Rose de lângă mine:

— Câți ani ai?

Mă uit la ea și-mi vine să râd când îi văd partenerul. E slăbuț ca o crenguță și poartă un costum cu două numere mai mare.

— Nouăşpe, îi spune băiatul, încercând să-şi aranjeze papionul, dar neizbutind decât să şi-l strâmbe şi mai tare.

Rose ridică paharul zâmbind amar.

— Splendid.

Mama a cuplat-o cu un tip cu 3 ani mai mic decât ea, care se aşază pe scaunul liber de lângă ea.

— Tata e avocatul tatălui vostru.

Se scarpină la ceafă, pe sub părul lunguţ şi castaniu. Are tenul bronzat.

— Eu sunt Matthew Collins.

— Mă bucur de cunoştinţă, Matthew, spune Rose, făcându-i semn chelnerului să-i mai aducă un pahar de şampanie.

Partenerul lui Daisy stă în dreapta ei. Nu i-am reţinut numele, dar e prea concentrat la telefon ca s-o bage în seamă pe sora mea. Nici ei nu-i pare să-i pese, ci transformă şerveţelul într-un trandafir.

Începe să se servească mâncarea — biban de mare şi piure de sezon în farfurii care ne sunt aduse la masă.

Mie mi-a dispărut pofta de mâncare. Mai ales că Aaron se sprijină cu antebraţele pe masă, silindu-mă practic să mă uit la el.

— Ce-ai mai făcut, Lily?

Ridic din umeri şi apoi mă răstesc:

— Tu de ce ai vrut, mă rog, să vii aici?

Au trecut aproape trei ani de când nu l-am mai văzut. *De ce acum?*

— Am auzit că iubitul tău e plecat din oraş. M-am gândit să văd ce mai faci, să mă asigur că eşti OK.

Mă uit urât la el.

— Sunt OK.

Dă din cap, analizându-mă. Slavă Cerului că nu vede ce e sub masă.

— Chiar te-a sunat mama? îl întreb încordată.

— Mai întâi l-a sunat pe prietenul meu. Părea puțin cam disperată să-ți găsească o pereche și i-am zis că eu sunt disponibil, spune el, zâmbind diabolic. N-am nimic mai bun de făcut.

Și iată cum adevărul iese la suprafață.

— De-asta ești aici? Pentru că te plictiseai?

El ridică din umeri.

— Acum, că aproape am absolvit, Loren nu mi-e cu nimic superior. Și cred că tu și cu mine avem niște probleme neterminate.

Împietresc și mă uit la Rose în speranța că mă va ajuta, dar aceasta poartă o discuție înflăcărată cu mai tânărul ei partener. Mă rog... pare să-i țină predici despre bursa de valori, ca și cum el ar fi spus o absurditate și ea trebuie să-l corecteze.

Daisy mă privește cu atenție, dar nu am chef să-i explic întreaga poveste. Nu acum, în niciun caz. Farfuriile cu pește ajung și pe masa noastră și iau furculița fără nicio poftă. Nu pot mânca, cel puțin până când nu spun ceva important.

— Nu fac sex cu tine, izbucnesc eu.

Ridică din sprâncene și-mi dau seama că nu la asta se referea când a spus „probleme neterminate". Apoi spune:

— Mai vedem noi.

OK, poate că la asta se referea. Sau poate că plănuiește să mă încolțească, punându-mă într-o situație provocatoare,

și apoi să facă niște poze compromițătoare sau o filmare pe care să i le trimită apoi lui Lo.

O, Doamne.

Daisy intervine.

— Hei, las-o în pace. Are iubit.

Aaron pufnește și-i dă replica:

— Ți se pare că-mi pasă?

— Mie îmi pasă, spune o voce a unui nou-venit.

Și de data asta mă bucur când aud tonul amenințător și profund al glasului lui Ryke. Se așază pe scaunul dintre partenerul lui Daisy și Aaron, închizând cercul. Poartă un costum negru-cenușiu și o cravată neagră și subțire. Părul lui castaniu e aranjat cu grijă, dar nu e proaspăt bărbierit. Cum de a fost invitat la evenimentul Fizzle? Mai mult, de ce ar fi acceptat invitația și ar fi venit aici?

De fapt, nu-mi prea pasă. Mă bucur că e aici.

— Tu cine mama dracului mai ești? se răstește Aaron.

Ryke face un semn chelnerului și arată spre masă, cerând în tăcere mâncare. Apoi îl fixează pe Aaron cu ochii mijiți. Dacă Lo ar fi fost de față, cred că ar aprecia ajutorul. Nu am avut așa ceva înainte și, trebuie să mărturisesc, e oarecum plăcut.

— Fratele lui Loren Hale, îi spune Ryke.

Aaron râde silit.

— Pe naiba. Lo e singur la părinți.

— N-ai decât să nu mă crezi. Mă doare fix în cot. Dar dacă te bagi în seamă cu iubita lui, schimbăm foaia.

Un chelner îi așază o farfurie în față, iar Ryke se înfige în piure, fără să-i mai acorde atenție lui Aaron.

Acesta se uită din nou la mine și ridică din sprâncene, șoptindu-mi: *pe mai târziu.* Nu, nu-mi place asta. Apoi îmi *face cu ochiul.*

Simt cum mă trec fiorii. Daisy se încruntă spre Ryke.

— De ce ești aici? întreabă ea, ignorându-și partenerul care încă dă mesaje. Te-a chemat mama?

Ryke își taie peștele.

— Nup. Tata m-a chemat.

— Poftim? întreb încruntându-mă.

N-are nicio logică. Jonathan Hale a dat practic vina pe Ryke pentru decizia lui Lo de a merge la dezintoxicare, lăsându-l cu casa pustie. De ce l-ar fi invitat?

— Dap, spune Ryke. M-a sunat, bălmăjind niște prostii, gen că ar trebui să uităm trecutul. Dar e un mincinos tare prost.

Bea o gură de apă.

— Vrea informații despre Lo, dar să fiu al naibii dacă-i spun ceva.

Încerc să fac abstracție de Aaron, dar nu-mi place deloc felul în care ascultă cu mare atenție discuția, aflând secretele noastre de familie și înregistrându-le pentru *mai târziu.* Beau și eu apă ca să-mi dreg glasul.

— Atunci de ce ai venit?

Ryke arată spre mine cu cuțitul.

— Știam că tu vei fi aici. Știam că Lo nu va fi.

A, da, nu are încredere în mine.

— Ce optimist ești!

Îl iubesc suficient de mult pe Lo ca să mă abțin. Mă uit la Aaron, care se uită cu multă atenție.

Dar fără Lo după care să mă pot ascunde, singura mea apărare în fața lui Aaron e fuga. Iar eu nu alerg la fel de repede ca Loren Hale. Nici pe departe.

Daisy se lasă pe picioarele din spate ale scaunului.

— Nu mai înțeleg nimic, zice ea, aruncând șervetul în formă de trandafir pe masă.

— Mănâncă, îi spun.

Ea oftează și ciugulește din pește. Din fericire, lumina se diminuează și nu mai reprezentăm centrul atenției pentru cei aflați în sală. Aaron se răsucește cu spatele la mine, iar asta mă face să mă destind. Scena se luminează și încerc să mă relaxez și să fiu atentă la discursul tatei.

Acesta urcă pe scenă și ocupă podiumul transparent. Toată lumea tace și se mai aude doar zăngănitul tacâmurilor așezate pe farfurii. Arată ca un bogătaș. Cum altcumva îl poți descrie pe un om care are miliarde de dolari? Deși e trecut de 50 de ani, firele cărunte îi sunt mascate de vopseaua maronie. A avut mereu un zâmbet cuceritor, care-l face să pară ușor de abordat, când de fapt e de obicei atât de ocupat încât nici nu răspunde la salut. Îl iubesc pentru tot ce mi-a oferit și cred că ne-ar cumpăra și luna de pe cer dacă asta ne-ar face să zâmbim.

— Dragi prieteni și membri ai familiei, spune el, mă bucur că sunteți cu toții azi aici pentru a sărbători această ocazie specială. Am înființat compania Fizzle în 1979 cu un plan extrem de ambițios și oarecum naiv, acela de a crea cel mai bun suc, care să rivalizeze cu Coca-Cola și cu Pepsi. Cu ajutorul unor investitori providențiali și cu un strop de

încredere, Fizzle a devenit un nume recunoscut în numai trei ani.

Toată lumea aplaudă. Aplaud și eu, admirându-mi tatăl pentru determinarea și pasiunea sa. Nu-mi pot imagina cum ar fi să ies de pe băncile liceului sau ale facultății și să-mi încep o afacere cu asemenea aplomb și forță. Nu sunt ca el. Sau ca Rose. Sau ca mama.

Sunt doar foarte pierdută în peisaj.

El ridică mâna ca să ne facă să ne oprim și tăcerea se așterne din nou.

— Aproape 35 de ani mai târziu, produsele Fizzle se vând în peste două sute de țări. Doar în Statele Unite, am reușit să depășim Pepsi în nordul țării. Până la anul, dorim să cucerim și sudul cu noul nostru brand. Credem că gustul și ingredientele acestei băuturi sunt net superioare oricărui produs Coca-Cola și sperăm că-i vom convinge pe ultratradiționaliști să aleagă... *Fizz Life.*

Coboară de pe podium și pe un ecran din spatele lui rulează o grafică animată a unei reclame Fizzle, cu un fundal auriu de pe care par a se ridica bule închise la culoare. În centru se rotește o doză argintie pe care stă scris, cu litere aurii, FIZZ LIFE, cu niște bule albe în partea de jos. Pe cutia de suc nu e niciun pic de negru.

— Fizz Life are zero calorii și nu conține aspartam. Este îndulcită natural cu o rețetă creată de nutriționiștii noștri.

Chelnerii cu tăvi aurii străbat încăperea și împart doze de Fizz Life invitaților. Primesc și eu una. Sute de oameni își deschid cutiile, eliberând zgomotos bulele, iar zgomotul se potrivește perfect cu numele companiei.

— Nu e doar cea mai sănătoasă băutură răcoritoare de pe piață, dar este și băutura viitorului.

Pe ecran apare sloganul: *Fizz Life, pentru o viață mai bună.* Sub el sunt cuvintele tatei: *băutura viitorului.* Poate chiar asta e.

Daisy ridică doza spre mine:

— Noroc!

Ciocnim cutiile, apoi ea se întoarce să dea noroc cu partenerul ei, dar acesta se uită pe Facebook. Ryke și-a deschis-o deja, sorbind din noul suc. Când îl observă pe însoțitorul lui Daisy și supărarea acesteia, spune:

— E exact ce-ți trebuie.

Tipul nici nu-și dă seama că se vorbește despre el.

— Locul întâi pursânge, adaugă Daisy, închinând cu sucul și apoi sorbind zdravăn din cutie.

Gust și eu puțin din cutia mea. Are un gust diferit față de Diet Fizz și Fizz Lite. Nu e mai dulce sau mai amar. E pur și simplu... diferit. Într-un fel bun, cred. Mi-ar putea plăcea mai mult decât Diet Fizz.

— Oau, e foarte bun, zice Daisy. Aveam îndoielile mele.

Ryke o aprobă.

— Nu-i rău deloc.

Mă uit spre Rose să văd dacă-i place, dar nici nu s-a atins de doza ei care se află în continuare lângă farfuria încă plină cu mâncare. Atinge vag cu degetele un pahar plin cu șampanie. Acum câteva clipe era plin doar pe jumătate. Ceea ce înseamnă că acesta e un pahar nou.

Poate acum sunt hipersensibilă la problema alcoolului, dar mi se pare că a băut mai mult ca de obicei. Nu cred c-am

văzut-o vreodată beată și nici măcar amețită — de-asta cred că așa e acum, pilită cât să nu-ți dai seama cu adevărat. Cam ca Lo. Dar altcumva.

O privește pătrunzător pe mama, care stă cu spatele la noi, la o masă alăturată. Nu e de bine.

Tata își continuă discursul despre noua băutură răcoritoare, despre istoria companiei și despre fiecare investitor în parte.

Nu cred c-o pot ajuta cumva pe Rose. Nu pentru că nu am forța necesară, ci pentru că sunt convinsă sută la sută că n-o să mă lase. Nu mă percepe ca pe egala sa. Eu sunt sora distrusă și traumatizată, cea care trebuie vindecată. Dacă mă port ca și cum *ea* este cea care are nevoie de sprijin, se va speria. Trebuie să găsesc un om de care să asculte fără să intre total în defensivă.

Iau o decizie rapidă, sperând în sinea mea că e cea corectă, scot telefonul din micul buzunar al rochiei mele și încep să scriu un mesaj.

Unde ești?

Răspunsul vine peste numai câteva clipe. Nu sunt deloc surprinsă.

Acasă. E totul în ordine? — *Connor*

Tastez iute: Nu. Trebuie să vii la lansare. Rose nu e prea bine.

Telefonul începe să-mi vibreze în mână — mă sună Connor. Mă ridic de la masă, dar înainte mă uit spre Aaron. Acesta nu mai urmăreşte ce se petrece pe scenă, ci mă fixează pe mine. Dacă mă duc la toaletă, oare va veni după mine?

Nu pot să răspund la telefon aici. Aşa că trebuie să-mi asum riscul. Exact când mă ridic, Aaron dă să facă acelaşi lucru. Dar atunci Ryke îndreaptă cuţitul spre el.

— Dacă te duci după ea, îţi tai gâtul, ameninţă el pe un ton şoptit.

Mi se pare un pic exagerat, dar avertismentul funcţionează, pentru că cu cât Aaron se uită mai lung la Ryke ca să vadă dacă nu cumva blufează, cu atât se îndoapă mai mult cu ce are în farfurie. Nici nu-mi dau seama la ce se gândeşte. Nici Aaron, de altfel. Duşmanul meu se trage mai aproape de masă, lăsându-mă deocamdată în pace.

Iar eu mă strecor uşurată printre mese şi trec de uşile duble ale sălii de bal.

I-am ratat deja primul apel, dar telefonul sună neîncetat. În cele din urmă, răspund.

— Bună.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Connor, cu o voce mai preocupată ca de obicei.

Întotdeauna e sigur pe sine şi echilibrat.

— Eşti OK?

— Eu sunt bine, răspund. Dar îmi fac griji pentru Rose.

Îmi tremură glasul, încercând să aleg cuvintele potrivite.

— Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar mama a cuplat-o cu cineva în seara asta. Şi e mai ofticată decât oricând...

Mă-ntreb dacă ar trebui să-i spun şi despre băutură.

— Stai... ce? N-are niciun sens, spune Connor. Samantha mi-a zis că Rose vine singură la eveniment.

Dau ochii peste cap, deloc uimită de trădarea mamei și nici de faptul că a fost prinsă cu mâța-n sac.

— A mințit. Mama n-o lasă niciodată pe Rose să vină neînsoțită. Cred că Rose spera că poate veni singură dacă mama ar fi crezut că voi doi sunteți încă împreună.

Dar nimeni nu s-ar fi gândit că Samantha Calloway a vorbit cu Connor înainte de această seară.

— Cine-i partenerul ei?

— Matthew Collins, fiul...

— Lui Robert Collins, avocatul firmei Fizzle, știu. L-am cunoscut. Am luat un brunch cu el și tatăl lui.

Ah... ce ciudățenie!

— Ești pe drum?

— Am sărit într-o limuzină când ți-am citit primul mesaj, îmi zice el. Poate că Rose n-are însă chef să mă vadă, dincolo de aranjamentele mamei ei.

Șovăi, întrebându-mă dacă nu cumva are dreptate. Se va opune intervenției lui Connor?

— Nu e obișnuită să lase pe altcineva s-o ajute.

— Nu cred că vreuna dintre voi, surorile Calloway, sunteți obișnuite, zice el.

Mă gândesc la asta și-mi dau seama că nu prea se înșală. Dar eu învăț să încredințez altora controlul asupra persoanei mele. Învăț să accept ajutorul care mi-e oferit. Sper că și Rose va face la fel, chiar dacă are senzația că e capabilă să se ocupe de toate.

— Promite-mi că n-o să fugi de ea, zic, cu răsuflarea gâtuită. Chiar dacă te respinge...

— N-o s-o las baltă, spune Connor. Dar e ceva ce nu-mi spui, Lily? S-a întâmplat deja ceva nasol?

Îi aud îngrijorarea din glas, subtilă și trecătoare, dar foarte prezentă.

Bea mai mult ca de obicei, ar trebui să spun. Dar dacă nu fac altceva decât să-mi proiectez asupra ei temerile mele legate de alcool? Lo fiind la reabilitare, e un lucru total plauzibil. Însă învăț să transmit ceea ce simt. Inspir profund și apoi expir zgomotos.

— Mi-e teamă că până ajungi tu aici, se va îmbăta. Și n-am văzut-o niciodată beată pe Rose, așa că habar nu am ce va face sau cum se va purta... acum se uită pur și simplu la mama care e în partea cealaltă a sălii...

— OK, spune Connor. OK, n-o provoca pe Rose. Încearcă să n-o enervezi.

Râd în sinea mea. Da, asta o să fie cam greu. Majoritatea discuțiilor îi aprind flăcări în priviri când e întoarsă pe dos. Și știu că, fără îndoială, mama a indispus-o grav.

— Când ajungi? întreb, foindu-mă neliniștită și scărpinându-mă pe braț.

— Curând. Ești OK sau vrei să rămân cu tine la telefon?

— Sunt aici. Ryke e aici și...

Las fraza neterminată, știind că Ryke și Connor n-au prea fost prieteni după ce a plecat Lo la dezintoxicare.

Cred că singurul motiv pentru care s-au suportat reciproc era simpatia lor comună pentru Lo și, el nefiind aici,

pare dureros de evident că ar prefera amândoi să se afle pe continente diferite.

— Mă rog, sunt sigur că o dă el de gard cumva în seara asta, mormăie Connor.

Mi-aduc aminte cum l-a caracterizat Connor pe Ryke: drept un „Rottweiler bun de ţinut în lanţ, în curte, pentru a-ţi păzi casa, dar nu-l laşi nici în ruptul capului înăuntru.

Nu ştiu dacă pot fi de acord. Ryke mai degrabă m-a ajutat până acum, în loc să mă enerveze, dar asta se poate schimba în orice moment.

— Ne vedem, îi zic lui Connor.

Îşi ia la revedere şi închidem amândoi. Mă strecor la loc în sală. Lumina e tot slabă, dar nu mai e nimeni pe scenă. Toată lumea vorbeşte însufleţit şi simt mirosul ganaşului cu ciocolată, prăjitura preferată a tatei. Când mă apropii de masă, o zăresc pe Rose stând pe marginea scaunului şi bătând cu unghiile în paharul de şampanie. Bietul ei însoţitor seamănă cu o floare veştejită, practic ucis de mintea ascuţită a lui Rose. Sunt sigură că i-a ţinut adevărate prelegeri pe diverse subiecte, aşa că n-are altceva de făcut decât să ciugulească din desert.

Că veni vorba despre desert — iau loc şi găsesc o prăjitură minunată în faţa mea. De fapt sunt *două* prăjituri. Aproape uit de faptul că Aaron se holbează ca un ciudat la mine de vizavi. Îl ignor. Asta pare, deocamdată, cea mai bună soluţie.

Mă uit la Daisy care se leagănă din nou pe picioarele din spate ale scaunului.

— Nu-ţi mănânci prăjitura? o-ntreb.

Am observat, evident, că *ea* a împins farfuria în faţa mea, oferindu-mi o a doua felie, deşi eu nu mă atinsesem nici măcar de prima. Ridică din umeri.

— Aş mânca-o, dar, ştii tu...

Dă ochii peste cap şi se uită urât la Ryke, de parcă ar fi avut şi ei aceeaşi discuţie. N-ar fi trebuit s-o întreb. Ştiu că nu are voie să se îngraşe la modul obscen din cauza modeling-ului. Aşa că are mare grijă la ce mănâncă, pentru ca mama să n-o mai certe.

Ryke are farfuria în mână şi se lasă pe spate, la fel ca Daisy. Partenerul ei se apleacă în faţă, jucându-se ceva pe telefon. Doamne, chiar nu vrea să fie aici. Acum Ryke o vede foarte bine pe Daisy şi viceversa. Ryke ia o lingură mare de prăjitură cu ciocolată.

— Ce bine arată chestia asta, o necăjeşte el. Atât de umedă şi moale.

OK, ştiu că el îmi tot spune că mă gândesc numai la sex. Dar chestia asta chiar a sunat sexual. *Umed* e un cuvânt obscen, iar *eu* sunt dependentă de sex. E clar că vrea s-o enerveze.

Nu sunt de acord cu metodele lui.

Dar ea nu vrea să se uite la el.

Ştiu că încearcă s-o convingă să mănânce şi cred că-i place mult să calce oamenii pe nervi. Singura problemă: presupun că sora mea mai mică e făcută din oţel — aşa, cam ca el.

Ryke linge marginea lingurii şi apoi gustă ciocolata, scoţând un geamăt profund şi masculin.

Mă-ncrunt spre el şi şoptesc: *încetează.* Ştiu că planul lui nu va funcţiona. Daisy nu va mânca dacă simte că mama o va certa din cauza asta.

Ryke îşi ţine lingura în gura şi îmi aruncă o privire urâcioasă. Apoi arată spre farfuria lui Daisy. Oftez prelung şi o împing spre ea.

— O, nu, îmi zice ea, nu-mi vine să cred că-i joci în strună.

— Adori ciocolata, îi reamintesc.

— Ador o grămadă de lucruri de care nu mă pot atinge, ripostează ea.

Adevărat. Ridic din umeri spre Ryke, renunţând. Eu nu sunt atât de răbdătoare. Ryke, pe de altă parte...

— Daisy, fredonează el, fluturând lingura în aer ca s-o facă să se uite la el.

Ea nici nu se clinteşte. El abordează o tactică diferită. Îşi înmoaie două degete în umplutura lipicioasă de ciocolată. *Nu*, îmi vine mie să ţip. Nu cred c-o să...

Casc ochii mari şi mă uit fascinată cum îşi duce degetele la buze. Ce mama dracului face?! Ryke... trebuie să înceteze să mai încalce limita cu ea. Poate că lui i se pare amuzant, dar mi-e teamă că va crede că-i place de ea. Nu e bine deloc.

Daisy se încruntă când îmi vede mutra şi, pentru prima oară, îmi urmăreşte privirea. Ryke îşi bagă cele două degete în gură, într-un mod nu tocmai nevinovat. Îmi închipui cum urlu la el. În timp ce-şi linge ganaşul de pe mână, închide ochii, mimând un orgasm de ciocolată doar ca Daisy să-şi mănânce odată prăjitura.

Daisy pufneşte şi se împinge şi mai mult cu scaunul pe spate, ca să arate că nu-i pasă. Şi atunci picioarele scaunului alunecă de sub ea. Mă panichez, închipuindu-mi cum se va lovi de podea. Dar Ryke e mai rapid decât mine şi încheieturile mele anchilozate. A deschis deja ochii. Se întinde şi prinde scaunul de spătar, aşezându-l pe toate cele patru picioare.

Sora mea îşi pune iute mâinile pe masă, lăsându-se în faţă, ca un montagne russe care se opreşte brusc. Pare speriată şi fascinată în acelaşi timp.

Ryke nu ratează nicio secundă. Îi aşază o lingură dinainte.

Şi, spre uimirea mea, ea ia tacâmul şi taie o bucată zdravănă din prăjitură. Şovăie o clipă.

— Nu e arsenic, spune el.

Ea zâmbeşte vag.

— Nu şoldurile tale trebuie măsurate mâine-dimineaţă.

— Dar pot fi, îi zice el. Dacă-mi măsor şoldurile mănânci nenorocita asta de prăjitură?

— Şi fundul, spune ea.

— Vrei să ştii ce dimensiuni are fundul meu? întreabă el, ridicând din sprâncene.

— Dap.

— Mănâncă prăjitura.

Daisy îşi ascunde surâsul larg şi muşcă sănătos din prăjitură. Închide ochii şi se lasă în scaun, relaxându-se şi topindu-se în paradisul ciocolatei.

— Aş vrea să pot mânca aşa ceva în fiecare zi.

— Ba poţi, dar ai fi „grasă", zice el, desenând nişte ghilimele în aer.

— Ce tragedie, spune Daisy, împingând ce-a mai rămas din prăjitură și storcind-o până când se transformă în niște resturi respingătoare.

— OK, nu mai abuza prăjitura, ce mama mă-sii?

— Mereu vorbești urât? întreabă ea. Nu cred că te-am auzit vreodată vorbind frumos.

— Ce pot să spun? Înjurăturile sunt cuvintele mele preferate, răspunde el, zâmbind scurt.

— Știi ce mă sperie, spune ea, îndreptându-și lingura spre el. Ești student la jurnalism? N-ar trebui să ai un vocabular elevat?

— Tu n-ar trebui să fii un manechin care tace mâlc? ripostează el.

— Touché.

Apoi Daisy mai ia o îmbucătură din desert, dar, cum al ei e deja un morman de mâl, fură dintr-al meu.

Nu mă mai pot concentra la Daisy, pentru că Rose sare de pe scaun, îndreptându-se spre mama care se ridică brusc și-i face semn să vină la ea.

Mă ridic și eu, urmărindu-le. Se duc într-un salon pentru invitați speciali, adică pentru familie. Simt o prezență în spatele meu, ținând pasul cu mine. Mă uit discret peste umăr și văd statura impozantă. Părul blonziu dat pe spate și ochii albaștri și urâți — îl urăsc. Aș vrea să mă lase-n pace.

Dar Aaron Wells nu mă va opri să fiu acolo, alături de sora mea. Mai ales după câte a făcut aceasta pentru mine. Închid ușa în urma mea când intru în salonul plin de canapele elegante, câteva jilțuri și un mini-bar. Nimic prea sofisticat, în afara candelabrului și a tapetului auriu.

Jonathan Hale şi tatăl meu stau pe una dintre canapelele bleumarin, cu câte un pahar de whiskey în mână. Ridică privirea doar după ce intru şi mă îndepărtez de uşă. Aaron ar trebui să apară în câteva clipe.

Încerc să nu-l bag în seamă pe tatăl lui Lo. Nu vreau să discut cu el fără ca Loren să fie de faţă. Pentru că el n-ar vrea să fac una ca asta. Tata îl ţine de vorbă despre bursă, dar eu simt privirea înfierbântată a lui Jonathan asupra trupului meu.

Rose încă stă în picioare, cu un pahar de şampanie în mână. *Încă unul, plin?* Pare însă destul de stăpână pe sine. Mama are un şirag de perle la gâtul ei osos şi părul îi e aproape identic cu al surorii mele — castaniu închis. Poate că remarca lui Daisy din maşină, cum că Rose seamănă prea mult cu mama, a pus-o pe jar pe sora mea. Nicio persoană zdravănă la cap nu vrea să fie comparată cu mama.

— Care ţi-e problema? se răsteşte mama. Eşti incredibil de nepoliticoasă cu partenerul tău. Olivia Barnes te-a auzit din colţul opus al sălii, certându-l de parcă ar fi un copil.

— E un copil, dă replica Rose. M-ai cuplat cu un puşti de 19 ani care nu s-a uitat la ştiri nici măcar o dată în viaţa lui de rahat.

Mama se prinde de cel mai apropiat scaun, ca şi cum Rose ar fi înjunghiat-o cu acel cuvânt urât.

— Ai grijă cum vorbeşti, Rose.

— Maturizează-te, mamă, i-o întoarce ea. Eu asta am făcut.

Fac un pas spre ele ca să dezamorsez situaţia, dar uşa se deschide şi intră Aaron, care vine spre mine. Ca să-l evit, mă uit spre tata şi mă hotărăsc să iau un loc lângă el.

— Hei, tată, zic zâmbind, înghesuindu-mă lângă el pe canapea.

— Bună, iubito.

Mă așez pe margine, neliniștită și timidă, mai ales pentru că Aaron stă la bar, întrebându-se dacă e cazul să se apropie sau nu. Și în tot acest timp simt cum Jonathan se uită încruntat ba la mine, ba la Aaron, ba la tata și la sora mea, cercetând totul cu o atenție care nu-mi place deloc.

— Vrei să le despart? îl întreb pe tata, scărpinându-mă pe brat.

— Mereu se ceartă, zice el. Mai bine le lași pe ele s-o scoată la capăt.

Mă prinde de mână.

— Iar ți-ai ros unghiile? N-ai mai făcut asta din copilărie.

Ridic din umeri, trăgând cu ochiul la mama și la sora mea.

— Lo e plecat...

Nu termin ideea, pentru că nu sunt capabilă să rostesc ce a rămas nerostit sau să-i spun adevărul. Dau din nou din umeri, cea mai sigură reacție din acest moment. Mama ridică tonul.

— Și ce a putut să spună atât de rău?! Ce putea să fie, Rose?

— N-a știut cine e David Cameron!

Mă-ncrunt. Nici *eu* nu știu cine e.

Mama pare la fel de neștiutoare.

Rose râde gâtuit.

— E primul ministru al Marii Britanii, mamă.

— Asta nu-l face prost.

— Pentru mine da, îi spune Rose. Nu vreau să-mi pierd vremea cu cineva care nu e în stare să numere până la cinci. Mai bine mă spânzur.

Câtă dramă! Presupun că membrii familiei sunt scutiți de standardele imposibil de înalte ale prieteniei din ochii lui Rose Calloway.

Îmi vine să jur că-l aud pe tata mormăind:

— Asta e fetița mea.

După o clipă, mă strânge ușor de braț.

— Ce mai face Lo?

Chipul lui Jonathan se crispează imperceptibil și văd cum ridică din sprâncene, așteptând răspunsul meu.

— Nu prea știu, spun sinceră. N-am luat legătura cu el. Nu pot face asta până când nu avansează puțin.

Tata dă din cap.

— Cred că e admirabil ce a făcut el. De-a dreptul admirabil. Nu mulți tineri își dau seama că au problemă.

Mă uit pe furiș la Jonathan.

— Și tu... tot asta crezi? îl întreb, făcându-mi un strop de curaj.

El zâmbește vag, amar și amuzat în același timp — un zâmbet atât de cunoscut încât mă lasă fără suflu. Îmi amintește foarte mult de Lo — iar asta mă sperie de moarte.

— Cred c-ar fi trebuit să vină mai întâi la mine. Am fi rezolvat-o împreună. De-asta sunt supărat, Lily. I-am oferit viața pe care o are, iar el a plecat de lângă mine.

— Nu e chiar așa...

Las fraza neterminată, speriată de privirea lui tăioasă. I-a tăiat lui Lo fondul fiduciar. A refuzat să creadă că fiul lui are o problemă.

Poate că-și dorea ca Lo să nu plece de lângă el și poate că se simțea înspăimântat de ideea că și el suferă de aceeași dependență. Poate că nu voia să-și înfrunte propriii demoni. Și, în cele din urmă, Lo n-a avut încotro decât să plece și să caute ajutor în altă parte.

Înainte ca Jonathan să răspundă, îl simt pe Aaron așezându-se lângă mine. Își pune brațul peste spătarul canapelei, ca și cum am fi împreună. Încremenesc și mă trag spre margine, pentru că nu vreau să mă ating deloc de el.

Se prezintă lui Jonathan și tatei și cu toții se poartă cordial. Dar eu împietresc pe dinăuntru. Ca să înrăutățească lucrurile, Rose și mama se ceartă și mai dezlănțuit.

— N-am nevoie de un bărbat ca să fiu un om împlinit, mârâie Rose.

Arată spre mama cu paharul de șampanie, iar băutura se revarsă pe podea. Rose nici nu observă. Mama inspiră tăios, sugându-și obrajii.

— Ești atât de naivă, Rose. Crezi că lumea aceasta te va respecta? Trăiești într-o fantezie, se răstește ea, disprețuitor. Femeile ca noi au foarte puțină putere. În cele din urmă, suntem doar marionetele bărbaților. Acceptă lucrul acesta.

Rose își umflă nările, iar ochii ei de pisică sclipesc amenințător.

— Lily e cu Lo, spune ea. De ce o chinui în halul ăsta și-l pui pe altul s-o însoțească?

— Iar povestea asta? izbucnește ea.

— Da, ripostează Rose. Iar povestea *asta.*

Mama oftează.

— Dacă Lo nu se mai întoarce? Dacă alege să rămână singur când se termină totul? Mă gândesc la un plan de rezervă pentru ea. Îi ofer opțiuni.

Cuvintele ei sunt dureroase. Văd cum Aaron râde împreună cu tata, de parcă ar fi niște prieteni vechi, pierduți și regăsiți. Lo se va întoarce. Nu-i așa? Se va întoarce la mine. Mă va dori... dar îndoiala mi s-a cuibărit în suflet. Și încerc să scap de ea dând încrezătoare din cap, dar în prezent nu simt nicio siguranță. Mai ales când mama nu are deloc încredere în bărbatul pe care-l iubesc.

— Opțiuni? țipă Rose. Nu ne-ai oferit niciodată vreo opțiune. Știi ce opțiune mi-ar fi plăcut mie să am? Opțiunea de a mă descotorosi de propria mamă.

— Încetează, se răstește mama.

Ridică bărbia, dar îmi dau seama că-și ține respirația, semn că vorbele lui Rose au început s-o atingă, s-o infecteze, să sape înlăuntrul ei și s-o doară.

— Te-am ajutat să-ți dezvolți compania.

— Și nu mă lași să uit asta nicio clipă, ripostează Rose.

Ușa se întredeschide, dar nimeni nu-l observă pe Connor Cobalt strecurându-se înăuntru în afară de mine. E îmbrăcat cu un smoching scump, dar zâmbetul lui frumos nu e acolo. E încruntat și misterios și rămâne lângă ușă, privind-o pe Rose serios și calm. Mă bucur foarte mult că e aici. Pentru că mi-e teamă pentru Rose. Nu știu cum s-o liniștesc. Nu știu ce-i pot spune ca să-i alung suferința din seara asta.

Mi-aș dori ca mama să priceapă ce-i spune sora mea. Știu că urlă ca să fie auzită, dar nimeni nu poate înțelege. Nimeni. Mă ridic în picioare, gata să mă duc la ea, dar Aaron mă prinde de mână și mă trage la loc. Îi spune ceva lui Jonathan și-și trece brațul peste umărul meu.

Sunt prea atentă la sora mea ca să-l resping și să încep să mă cert cu el chiar aici. Connor își încrucișează brațele la piept și mă țintuiește cu privirea. Se uită la Aaron și e pe punctul de a veni spre noi, dar eu scutur din cap și șoptesc: *ai grijă de ea.* El șovăie și încuviințează.

— Ce vrei de la mine? țipă mama. Ți-am fost alături toată viața!

— Vreau să recunoști că greșești! Vreau să-ți ceri scuze pentru seara asta, pentru că m-ai cuplat cu Matthew Collins și pentru că tu crezi că sunt o unealtă de care bărbații se folosesc și apoi se descotorosesc. Sunt *fiica* ta! urlă Rose, cu lacrimi de furie în ochi. Trebuie să mă iubești spunându-mi că sunt frumoasă și deșteaptă și niciun bărbat nu e destul de bun pentru mine. *Nu* că valorez mai puțin decât în realitate.

Mama se apropie puțin de ea.

— Tu auzi ce spui, Rose? Sunt la un eveniment de-al companiei tatălui tău și tu crezi că e vorba doar despre tine. Te crezi femeie? Te comporți ca un copil.

Rose o fixează pe mama cu privirea. Fără să tresară, fără să șovăie. Și spune, cu răceală în glas:

— Du-te dracului!

Mama o plesnește pe Rose peste obraz, iar lovitura răsună ca o împușcătură în salon. Jonathan, Aaron și tata tac brusc.

Rose își scapă paharul de șampanie, iar acesta se sparge de podeaua de marmură. Se uită în pământ ca într-o transă, de parcă n-ar fi simțit nimic. Inima îmi bate atât de tare încât nu-mi aud decât pulsul zvâcnind în urechi.

N-am văzut-o nicicând pe mama lovind pe cineva. Asta poate pentru că mi-am petrecut mai mult timpul cu Lo. Poate pentru că n-am fost atât de conectată la evenimentele de familie. Dar șocul mă paralizează. Nu am aceeași relație cu mama pe care o are Rose. Nu suntem ostile una față de alta. De fapt, nu suntem... nicicum. Eu o salut, ea mă întreabă ce mai face Lo și mergem amândouă mai departe.

Nu-mi doresc așa ceva. Să fierb în sinea mea, să fiu nevoită să-mi înăbuș cuvintele pline de ură, să simt cum mâna ei mă lovește peste față. Nimeni nu-și dorește. Și vreau s-o salvez și pe Rose, dar are 22 de ani.

Răul a fost deja făcut.

Cred că suntem destul de mari ca să resimțim cicatricile educației noastre. Acum trebuie să găsim o cale de a ne vindeca.

Mama expiră prelung și zice:

— Îmi pare rău... Vorbim mai târziu. E clar, amândouă am băut cam mult.

Îi aruncă tatei o privire piezișă, iar el se ridică și iese după ea, revenind la petrecere.

Aaron mă tot trage în brațele lui, iar eu îl dau la o parte, cu ochii la Rose, în caz că are nevoie de mine. Mă-ndoiesc că i-ar plăcea să i se aducă aminte că pierde controlul. Intervenția mea e ca și cum i-aș spune: „Ai dat-o în bară, surioara ta te va salva. Cât de ratată ești acum, Rose Calloway?"

De-asta l-am rugat pe Connor să vină aici. El se apropie de Rose ca de un leu adormit.

— Rose, spune el. Iubita mea...

Ea tremură. Brațele i se zguduie și face ochii din ce în ce mai mari.

— Mama greșește, șoptește Rose.

O aud repetându-și în gând: *Nu sunt ca ea. Nu sunt ca ea.*

Connor vine lângă ea și-i cuprinde obrajii în palme, mângâindu-i tandru partea înroșită de lovitura mamei.

— Uită-te la mine, scumpo.

Rose încearcă să-l respingă.

— De ce...

Tot clatină din cap, dar el o ține strâns, încercând s-o facă să se concentreze.

— Sunt eu aici, îi spune el.

Ea îl împinge fără vlagă, pentru că nu vrea de fapt să-l alunge, iar el o prinde de mână.

— N-am nevoie de tine, îi reamintește Rose.

Dar începe să plângă. Lacrimile îi curg în fața lui și astfel îi permite lui Connor să vadă cât e de vulnerabilă. Mă întreb dacă nu cumva excesul de alcool o face să dea frâu liber emoțiilor.

— N-am nevoie de tine, repetă ea, cu glasul frânt.

— Ai dreptate, spune el ușor. N-ai nevoie de un bărbat, Rose.

Face o pauză și de-abia îl aud șoptind:

— Dar ai nevoie de mine.

Ea își lasă ochii în jos, apoi îl privește, cu genele umede și lucioase, care o fac mai palidă și mai delicată ca niciodată.

— Ce cauți aici? întreabă ea, scuturând din cap. N-ar trebui să fii aici.

Lacrimile îi cad peste mâinile lui, care se ridică din nou spre chipul ei. Îi dă o șuviță de păr după ureche și îi privește atent obrazul înroșit.

— O păsărică mi-a spus că ești supărată.

Rose țipă înăbușit:

— Ai înnebunit?

Își așază mâinile pe brațele lui, dar nu-l mai respinge.

— Acum vorbești cu păsările?

El zâmbește vag.

— Aș vorbi cu orice făptură care mi-ar oferi răspunsuri despre tine.

— Ai trece și prin foc pentru mine? întreabă ea.

— Da, acceptă el provocarea.

— Ți-ai tatua numele meu pe fund?

— Se prea poate.

— Ai bea sânge de vacă în onoarea mea?

— Ciudată mai ești, spune el, zâmbind larg.

Ea surâde, dar e un zâmbet amar, și apoi izbucnește în plâns. În hohote de plâns. Connor o cuprinde în brațe, iar ea se sprijină de el. O conduce la baia din dreapta sălii și intră amândoi acolo.

Camera aproape că s-a golit și-mi amintesc lângă cine stau, de fapt. Aaron se înclină și-mi murmură la ureche:

— O să-ți distrug viața așa cum mi-a distrus-o mie Loren.

Scot un geamăt scurt. O combinație de șoc și frică mă străbate la auzul acestei declarații subite.

Asta e seara contratimpului. Încerc să mă ridic, dar el mă prinde de încheietură atât de strâns încât, atunci când mă smucesc, Aaron mă trage la loc. Jonathan e singura persoană care a mai rămas în încăpere și asta mă înspăimântă. Își pune paharul pe măsuță.

— E vreo problemă? îl întreabă el pe Aaron.

— Nu ți-a zis Lily? spune el, cu un zâmbet fals pe buze. Acum suntem împreună.

Clatin iute din cap.

— Ba nu, nu suntem.

Jonathan se uită la noi pe rând, analizând limbajul reținut al trupului meu și mișcările agresive ale lui Aaron. Apoi spune:

— Dispari dracului din ochii mei, puștiule.

— Pardon? face Aaron, dându-se în spate, șocat.

Jonathan se ridică și-și aranjează cravata.

— Lily.

Îmi întinde mâna, iar eu sunt uimită de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Oare Jonathan Hale chiar mă salvează de dobitocul ăsta?

N-ar trebui să-l prind de mână. Ar trebui să-l scuip și să plec. Așa ar face Lo. Dar pe mine m-ar omorî dacă nu l-aș lăsa baltă pe Aaron când mi s-ar oferi ocazia. Și nu sunt idioată. Vreau să mă țin cât se poate de departe de acesta. Așa că mă ridic în picioare și, de data asta, Aaron mă lasă să mă desprind de el. Însă nu-l ating pe Jonathan. Trec pe lângă el și mă-ndrept spre ieșire. Dar chiar înainte să părăsesc încăperea, îl aud pe Aaron spunând:

— E o târfă, știi asta, nu?

— Şi tu crezi că nu ştiu ce ţi-a făcut fiul meu? Eu l-am ajutat să te distrugă, nenorocitule, spune el.

Lo i-a povestit tatălui său despre Aaron? Despre cât l-a chinuit acesta? Nu pun asta la îndoială. Pentru că relaţia lui Lo cu tatăl său a fost un subiect tabu între noi. Vorbeam doar tangenţial despre asta şi nu-mi dezvăluia prea multe. Şi sunt convinsă că Jonathan Hale e dispus să mute munţii din loc pentru Lo. Însă mai întâi trebuie să aibă dispoziţia necesară.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, zice Aaron.

Ar trebui să plec, dar am încremenit lângă uşă. Mă uit înapoi încă o dată şi Jonathan mă priveşte în treacăt.

— Fata asta e practic nora mea.

Îşi aşază ferm mâna pe umărul lui Aaron.

— Dacă aflu că-i faci ceva rău, o să-ţi doreşti să nu fi avut de-a face decât cu fiul meu. Acum cară-te dracului din faţa mea.

Sunt foarte derutată.

Nu mai ştiu cu cine să ţin.

Nu ştiu în ce tabără să fiu şi cui să-i mulţumesc.

Dar ştiu că familia mea e distrusă într-un mare fel. Şi nici toţi banii sau luxul din lume nu pot repara aceste probleme. Ba poate chiar ele sunt cauzele acestor probleme.

Intru în sala de bal, unde oamenii mişună sau stau de vorbă ca la un cocktail. Serpentinele şi baloanele negre-aurii sunt întinse pe covor. Am ratat un soi de celebrare. Le dau la o parte cu picioarele şi o zăresc pe mama lângă scenă.

Ce mă împinge oare să mă duc la ea? Nu sunt sigură. Dar simt c-ar trebui să spun, pur şi simplu ceva, în timp ce

ea discută cu tata. Poate c-ar trebui să-i explic sentimentele lui Rose, într-o manieră mai calmă, mai apropiată. *Poate că pe mine mă va asculta*, îmi spun. Nu m-a ascultat niciodată, dar asta mi-a trecut prin cap.

Mă apropii și tata ne lasă, ducându-se să socializeze cu niște tipi mai bătrâni și importanți. Mama pare puțin zdruncinată, cu buzele strânse și cu mâinile tremurânde.

— Ce e? întreabă ea, nervoasă.

— Ești OK?

De ce încep cu asta? Evident că nu e OK și, în plus, de ce mi-ar merita compasiunea după ce a pocnit-o pe Rose? Nu, n-o merită deloc. Dar nu mai pot lua întrebarea înapoi și postura ei dominatoare îmi răpește toată încrederea în mine.

— Sunt bine, spune ea, întorcându-se aproape instantaneu cu spatele la mine.

Îi face cu mâna prietenei sale și se poartă ca și cum aș fi un obiect de mobilier de care s-a lovit cu piciorul. Încerc încă o dată.

— Cred că încerca doar să se exprime, dar nu știe cum să facă asta fără să țipe...

Mama flutură în continuare din mână spre amica ei. Își pune mâna pe umărul meu, bătându-mă ușurel.

— Sigur, acum trebuie să vorbesc ceva cu Barbara. Găsește-l pe Aaron. O să-ți țină companie.

Apoi pătrunde în mulțime, cu un mare zâmbet fals pe buze, îmbrățișând o femeie plină de bijuterii, îmbrăcată într-o rochie roșie mulată.

Mă simt de parcă m-ar fi înjunghiat în măruntaie.

Ryke se apropie brusc de mine.

— Aici erai.

Îmi întinde un pahar cu apă şi-l accept bucuroasă, zâmbindu-i.

— Eşti OK? Nu s-a întâmplat nimic dubios, nu-i aşa?

Se încruntă şi se uită în spatele meu, căutându-l din priviri pe Aaron care cred că a cedat şi s-a evaporat. Avertismentul lui Jonathan Hale a fost destul de ferm Şi nici măcar Aaron nu e atât de prost.

— Nu, zic eu, nimic de genul ăla.

Ne uităm amândoi în jur şi constatăm că petrecerea s-a mai relaxat — e calmul de după momentele tensionate. Începe să cânte „Unchained Melody" a celor de la Righteous Brothers. Perechile dansează, legănându-se în ritmul acestei melodii adorabile.

— Cine era tipul, mă rog?

— Un vechi inamic, îi spun, uitându-mă cum o femeie mai în vârstă îşi aşază obrazul de umărul soţului ei.

Ryke îşi bagă mâna în buzunarului sacoului şi dă din cap, ca şi cum ar înţelege foarte bine cum e să ai duşmani. N-am nicio îndoială că şi el are foarte mulţi.

— Mama a plesnit-o pe soră-mea, zic, complet detaşată de sensul acestor cuvinte.

Ryke nici măcar nu se clinteşte, ci doar se uită fix la dansatori.

— Ce ciudat, mama a făcut acelaşi lucru când i-am zis că vin aici în seara asta.

Soarbe din paharul cu apă.

— Cred că tatăl tău m-a salvat în seara asta.

Ryke tace, permiţându-şi să absoarbă informaţia.

Suntem atât de distruși. Doar la asta mă pot gândi acum.

La sfârșitul cântecului baloanele încep să cadă din nou din tavanul multicolor luminat.

Am reușit.

Nu am atins și nu m-a atins niciun bărbat. Sexul a fost ultima mea grijă în seara aceasta.

Fiecare zi e ca o cursă cu obstacole.

Și încununată de o victorie.

Februarie

Capitolul 6

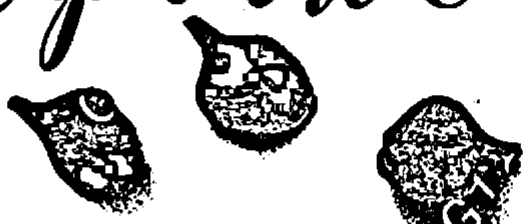

Am trei cutii cu înghețată cu arome diferite

între coapse și răcoarea lor îmi pătrunde prin pantalonii de pijama cu Miss Marvel. Ziua Îndrăgostiților e o porcărie. Connor și Rose și-au plănuit toată săptămână ieșirea la un restaurant de fițe, lăsându-mă să mă îndop de una singură cu Chunky Monkey, Half-Baked și Cherry Garcia. Mă uit la desene animate, seara târziu, la televizor, transportată în anii copilăriei alături de Looney Tunes. La fiecare „That's all folks[1]", inima îmi bate cu putere și-mi întorc capul, gata să-i spun lui Lo dacă mi-a plăcut sau nu episodul.

Dar Lo nu e aici.

Nu mi-a scris încă. Suntem în cea de-a paisprezecea zi a lunii februarie și nu mi-a dat niciun semn de viață. În ultimele zile din ianuarie mi-a trimis un buchet de trandafiri

[1] Asta a fost tot, oameni buni — fraza de încheiere a fiecărui desen animat Looney Tunes. (N. trad.)

roșii. Cred că ar fi vrut să-i primesc azi. Așa sper adică — în felul acesta voi ști că se gândește încă la *noi* și nu vrea să pună capăt pentru totdeauna relației noastre.

Nici comentariul mamei de la lansarea Fizzle nu a avut darul de a-mi alunga îngrijorarea. Dacă ea crede că am nevoie de un plan „de rezervă", mă-ntreb cine altcineva mai crede că mă va părăsi când se va întoarce acasă.

Această paranoia se-ntinde ca o rană. Mă uit la vaza de pe noptieră. Trandafirii se pleoștesc și se ofilesc, dar felicitarea e în continuare deschisă. Cuvintele de-acolo, cu scrisul îmbârligat al lui Lo, îmi aduc un strop de alinare.

Sunt adevărați

Pieptul mi se umple de emoție. Trandafirii aceștia sunt adevărați.

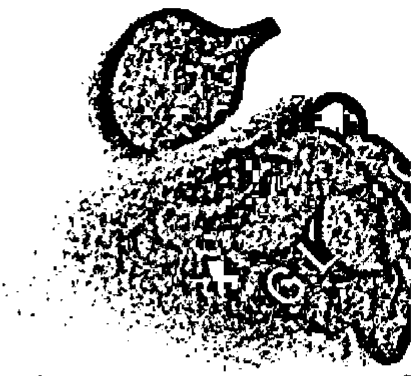

Cu trei ani în urmă

Pe ecranul din camera mea rulează o emisiune reality TV. Nimic nu e mai mișto decât să te prefaci că te simți rău, să chiulești de la școală și stai toată ziua în pijamale, uitându-te la televizor. Desfac visătoare ciocolățelele din cutia în formă de inimă de Ziua Îndrăgostiților pe care o am în poală când cineva îmi bate la ușă.

Preț de o clipă îmi trece prin cap să ascund dulciurile, dar mă răzgândesc. Prea mult efort și, pe bune, care e șansa ca de cealaltă parte a ușii să fie mama? Ultima oară când a intrat de bună voie la mine în cameră a fost acum vreo doi ani când menajera noastră a pus din greșeală una dintre rochiile de debutantă ale lui Daisy la mine în dulap. Am deschis ușa și am dat de mama care țipa isteric — aruncându-mi hainele în toate părțile, furioasă. Când a găsit rochia de culoare vișinie, mi-a zis că ar fi trebuit să-mi dau seama că n-avea ce căuta la mine-n garderobă. Și apoi a plecat cu pași apăsați.

Lăsându-mă singură.

Așa că e normal să presupun că nu ea mi-a bătut acum la ușă.

Aceasta se deschide încet, fără încuviințarea mea, și mă calmez imediat. În prag e Lo, îmbrăcat în uniforma de la Dalton Academy: pantaloni negri, cămașă albă și o cravată subțire albastră cu nodul slăbit. Îi vine bine... poate *prea* bine.

Mă cercetează din cap până-n picioare și ridică acuzator din sprâncene.

— Nu-ți curge nasul, nu transpiri, nu tușești și nici n-ai șervețele la îndemână, spune el. Trebuie să-ți mărturisesc, Lil, că nu te pricepi deloc să te dai lovită.

— Ce bine că nici nu mă străduiesc!

— De ce nu mi-ai zis că ai de gând să chiulești? întreabă el, rămânând în prag.

Ciudat, dar încerc să nu intru în amănunte.

— Nu voiam să te simți obligat să chiulești cu mine.

Mă îndrept și mă sprijin de tăblia patului. Adevărul: dacă mă prefac că am o relație cu Lo trebuie să-mi manifest afecțiunea în public. La greu. Pentru că de Ziua Îndrăgostiților nu voiam să mă aflu în clasă și să primesc o tonă de dulciuri. Și nici pe coridoare, străduindu-mă să-i arunc priviri perverse și să mimez pupatul doar ca să arăt lumii povestea noastră falsă de dragoste. Simplul gând mă epuizează.

Ochii lui se opresc la mine pe noptieră. Într-o vază de cristal sunt 24 de trandafiri roșii. O mică felicitare se vede din marea de petale. Am citit-o deja cu voce tare dis-de-dimineață, la cererea lui Daisy.

La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților
Cu toată dragostea mea, Lo

— Frumos, îi zic, după o clipă de tăcere. Daisy era să moară când i-a văzut și cred că și mama a fost foarte încântată.

Cu siguranță, suntem experți la a-i face pe toți să creadă în falsa noastră relație. Au trecut șase luni și nimeni n-a pus-o deocamdată la îndoială.

— Îți plac? întreabă el, scoțându-și cravata.

Îmi desprind ochii de la el și mă uit din nou la trandafiri. Niciun băiat nu mi-a trimis vreodată flori. De ziua mea, casa dă pe dinafară de crini în onoarea mea, dar de obicei sunt din partea familiei sau a prietenilor părinților mei.

La început am crezut că trandafirii erau un alt semn al relației noastre mincinoase. Acum, că Lo mă-ntreabă dacă-mi plac, nu mai sunt atât de sigură.

— Sunt frumoși și-mi plac mai mult decât crinii, recunosc eu.

— Sunt cel mai tare iubit fals din lume, spune el, zâmbind vag.

Și bănuielile mele se spulberă. *Iubit fals.* Desigur. În cele din urmă, se apropie de mine și se trântește în pat. Clatină cutia de ciocolată cu mâna și se strâmbă.

— Ești nasoală.

— Nu-mi place umplutura.

Toate ciocolăţelele sunt muşcate pe jumătate şi scuipate la loc în cutie. N-am găsit niciuna care să-mi placă în întregime.

— Mă rog, nu mă pot uita la aşa ceva.

Închide cutia şi o pune pe noptieră. Se trage mai aproape de mine, se apleacă şi-mi pune tandru o mână pe frunte, invadându-mi spaţiul personal şi făcându-mă să respir zgomotos.

— Nu eşti fierbinte, spune el încet, coborând mâna de-a lungul gâtului meu. Nu ai nici ganglionii umflaţi.

Mijesc ochii.

— Ce ştii tu despre ganglioni?

— Am avut gripă anul trecut, îmi aminteşte el. Şşş, lasă-mă să termin examenul medical.

Obrajii mi se înfierbântă.

— Eşti încinsă, spune el, străduindu-se să-şi ascundă zâmbetul larg.

Îşi aşază mâinile pe umerii mei şi-mi culcă capul pe pernă, îngenunchind deasupra mea.

— Trebuie să-ţi ascult inima.

— Nu, ripostez fără vlagă, pentru că nu am chef să mă joc cu el.

Asta pentru că întotdeauna mă lasă încordată, excitată şi dornică de sex. Îi place la nebunie să mă necăjească şi-mi fac griji serioase pentru ziua în care nu voi mai avea puterea să spun *nu*.

El mă ignoră şi-şi lipeşte urechea de clavicula dezgolită, în locul care se iveşte de sub tricou. Inspir tăios, pentru că faţa lui e prea aproape. După un moment care nu se mai sfârşeşte, el se ridică puţin şi spune:

— Știam eu.

Îl privesc pieziș.

— Ce știai, mă rog?

Îmi privește înflăcărat buzele, apoi se uită fix în ochii mei.

— Ai un episod clar de... gura lui îmi atinge ușor urechea... *îndrăgostească.*

Îl pocnesc peste braț și încerc să mă ridic în capul oaselor, dar el știe cum să mă neutralizeze. Se apleacă și mă gâdilă pe talie și șolduri, atât de repede încât nu mă așteptam. Și râd și mă zbat sub trupul lui până-l implor să se oprească. Lacrimi de bucurie mi se preling din ochi.

Ne potolim, cu răsuflarea întretăiată. Stăm amândoi întinși pe o parte și ne fixăm cu privirea în tăcere.

— Și care-i leacul? întreb, cântându-i în strună de data asta, deși știu că nu e deloc bine.

Zâmbește cu nerușinare, un zâmbet care ar putea topi o mie de fete. Apoi spune, foarte încet:

— Eu.

Îi privesc buzele moi, rugându-mă să mă sărute. Se înclină puțin, dar nu mă atinge, lăsându-mă să aștept. Mi se pare că trupul lui mă atrage spre el, ca o forță magnetică în fața căreia nu pot rezista. Mă apropii de el și piciorul lui îmi atinge glezna goală. Începe să respire precipitat.

Nu-mi pot desprinde ochii de la buzele lui, închipuindu-mi cum ar fi să și le lipească de ale mele. Moi, puternice, înfometate. Răbdarea mi se termină și închid spațiul dintre noi, sărutându-l iute pe buze și apoi retrăgându-mă. Probabil speram ca acest sărut cast și copilăresc să-mi satisfacă

dorința. Nup. De fapt, mi-aș dori să-i șterg surâsul ăla tâmp de pe mutră cu un sărut și mai prelung.

— Ce-a fost asta? întreabă el, amuzat.

Își trece buzele peste buzele mele și se dă înapoi, tachinându-mă.

— Leacul meu, zic, intrând în jocul lui.

Așa totul devine mai puțin real. Nu-i așa? Trupurile ni s-au apropiat, din propria lor voință, despărțindu-se de creierele noastre. Mâna lui mă mângâie pe spate, oprindu-se în adâncitura de deasupra taliei.

— N-a fost doza potrivită, șoptește el.

— Ah.

După o clipă, se apropie și buzele ni se contopesc, imitând dorința corpurilor noastre. Îmi cuprinde ceafa și-mi mușcă dureros buza de jos. Trupul începe să mi se miște din instinct, lipindu-mă mai mult de el pe măsură ce sărutul se încinge. Își strecoară limba în gura mea și eu scot un geamăt moale.

Trebuie să mă desprind de el.

— Lo, șoptesc, încercând să-mi limpezesc mintea și să-mi dea seama ce naiba dorește corpul meu.

Îl prind de cămașă și-mi ridic piciorul peste șoldul lui.

— E Sfântul Valentin, îmi reamintește el, rupând jocul. Vreau să-ți dăruiesc ceva.

Ceva. Vag — și prin mintea mea perversă îmi trec tot felul de gânduri necurate.

— Mi-ai trimis deja flori.

Dar nu-mi schimb poziția — sunt atât de lipită de el încât simt ritmul lent al inimii sale.

— Ceva mai mişto.

Mi-l doresc, deşi nu ştiu despre ce anume e vorba. Dar sunt nişte limite pe care nu le pot trece cu Lo, indiferent de ce mi-ar oferi, aşa că-ntreb:

— Ce?

Îmi trage capul la pieptul lui şi-mi dă părul pe spate. Îi simt răsuflarea caldă în urechea mea şi-l aud şoptind:

— Vreau să-ţi dăruiesc un orgasm.

În sinea mea, mă bucur de idee, dar la un alt nivel o resping automat. Îmi dau capul pe spate, dar rămân cu trupul lipit de el.

— Nu vrei? face el, ridicând privirea şi proptindu-se în cot. Credeam că e cadoul perfect de Ziua Îndrăgostiţilor, mai ales pentru că aveam de gând să ne păstrăm toate hainele pe noi.

Inima începe să-mi bată din ce în ce mai repede la gândul acesta. Am mai făcut chestiile de-astea şi înainte de a fi „împreună". Când ne prostim, ne atingem şi alte lucruri de genul ăsta, dar am reuşit întotdeauna să opresc faza înainte de a ajunge la orgasm. Sexul nu e aceleaşi lucru cu prosteala. Aceasta din urmă a consolidat oarecum falsa noastră relaţie. Au trecut câteva săptămâni de când mi-am tras-o ultima oară şi deja mi-am făcut planuri pentru sâmbătă în acest sens. Mă folosesc de orice ocazie ca să particip la vreo petrecere a vreunui puşti de la şcoala de stat şi nu ştiu dacă e bine să fac ceva azi cu Lo.

— Mă duc la focul de tabără de sâmbătă, spun, în cele din urmă.

Aştept să se îndepărteze, dar el nu face asta.

— Şi eu, respiră el şi mă sărută uşor pe buze.

— O să fac sex acolo.

— Eu o să mă îmbăt.

Îşi lipeşte rapid buzele de ale mele încă o dată şi apoi îşi trece degetul mare peste urechea mea. Tremur sub atingerea lui.

— Lo.

— Lily.

Degetele îi coboară la nasturele pantalonilor. Îi urmăresc mişcările. Cumva reuşesc să murmur:

— Eu nu ţi-am luat nimic.

Zâmbeşte vag, dar nu spune nimic altceva. Îi pot vedea talia boxerilor şi-mi dau seama că trebuie să mă îndepărtez de el ca să-şi poată da pantalonii jos de tot. Mă desprind, dându-mă puţin înapoi în timp ce locul dintre picioare îmi zvâcneşte.

Încerc să mă autoconving că pot să fac asta. *Pot să mă opresc înainte de a merge mai departe. A spus că pot să-mi păstrez hainele pe mine. Asta înseamnă că nu facem sex. Înseamnă că putem face asta şi totul va fi bine în continuare.*

Sticla mică de alcool îi alunecă din pantaloni în timp ce se masturbează. O iau cu un gest ferm, hotărâtă să beau zdravăn din ea. Poate că aşa gândurile conflictuale mi se vor domoli. Poate că alcoolul va reduce la tăcere fie acea parte din mine care spune „stop", fie pe cea care spune „dă-i înainte". Rămas doar în boxeri, Lo se întoarce şi mă vede cu sticla lui în mână. Mi-o smulge repede, cu ochi sclipitori. Ridică băutura.

— E-a mea, spune el.

Îmi ia mâna în mâna lui şi o aşază peste erecţia din boxeri.

— E-a ta.

Ahhhhh... la naiba. Am pus-o!

Cred c-ar trebui să-mi scot mâna, mai ales că oamenii normali probabil că s-ar da înapoi într-un astfel de moment. Dar ceva mă ține acolo. Lipită de el.

Nu pare surprins de acest lucru. De fapt, continuă să se dezbrace în fața mea, descheindu-și cămașa și trăgând de ea ca să și-o scoată. Mă simt de parcă ar fi ziua mea de naștere sau ceva de genul ăsta, doar că trebuie să-mi amintesc că e vorba de Lo și nu de vreun stripper din una dintre fanteziile mele.

E aproape gol, iar eu îmi retrag mâna, în timp ce el își îndoaie jucăuș tivul boxerilor. Gâfâi și el zâmbește.

— Cu chiloți sau fără, iubire? E alegerea ta.

Creierul meu nu mai gândește. Nu poate răspunde întrebării lui.

— Înțeleg că nu te descurci, spune el cu voce răgușită și-și lasă chiloții pe el.

Nu. Cu siguranță n-aș rezista să-i văd penisul acum. Abia mai pot să respir.

Se urcă peste mine și se apleacă, sărutându-mă înflăcărat. E altceva să-i simt pielea dezgolită pe corpul meu complet îmbrăcat. Cu cuceririle mele, de obicei e invers. Dar îmi place asta. Îmi trec mâinile pe spatele lui gol și cobor spre fund. Corpul meu pulsează, dorindu-și mai mult și îi aud cuvintele ca pe un refren în capul meu — *vreau să te fac să ajungi la orgasm.* Toate protestele și toată rațiunea îmi părăsesc complet mintea.

Sărutările lui devin din nou brusc ușoare ca o pană, tachinându-mă puțin. Când mă sărută din nou cast pe buze, scot un geamăt lung. Nu mai pot rezista mult timp. Nu sunt o prințesă Disney. Nu leșin după săruturi decât dacă acestea implică limba și forța și duc la alte detalii lascive.

Decid că e cazul să iau problema în propriile mâini... sau șolduri, mă ridic puțin, astfel încât bazinele noastre să se atingă. Contactul e acum mult mai prezent. Simt nevoia... să fiu mai aproape de el.

Lo îmi împinge trupul în jos și mă apasă, iar erecția lui îmi sporește senzația dureroasă dintre picioare. Buzele lui devin din ce în ce mai hotărâte, devorându-mi gura cu atenție și fascinație. Și, pe măsură ce se freacă de mine, tensiunea crește, trimițându-mi corpul într-o stare de hiperconștiență. Fiecare atingere mă incită, iar tot ce îmi doresc acum este ca hainele mele să dispară. Să-l simt înăuntrul meu. Să înlăture încordarea dintr-o singură mișcare care să mă înalțe la cer.

Cu mâini tremurânde, încerc să-i prind marginea cămășii și să i-o smulg. Ajung la jumătatea drumului înainte ca Lo să se oprească și să mă apuce de mână.

— Nu. Rămâi cu hainele pe tine, gâfâie el.

Buzele lui sunt roșii și crude, iar eu abia îmi pot lua ochii de la ele. Clipesc ametită.

Lo îmi desprinde degetele de pe cămașă și apoi le împletește cu ale lui. Buzele lui îmi găsesc baza gâtului și apoi alunecă spre lobul urechii mele, mușcându-mă și sărutându-mă. Șoldurile mele se ridică în timp ce el apasă, iar eu simt cum erecția i se mărește, sporindu-mi excitarea. Buzele

îi coboară spre pieptul meu, mai departe, în jos, peste tricoul meu, ținându-mă strâns de șolduri.

Mă sărută din nou și limba lui se strecoară în gura mea. Simt că mor. Vreau mai mult de-atât.

Îmi ridic șoldurile, iar de data aceasta el mă prinde de fund și mă strânge. Cu putere. Scot un geamăt prelung și întregul corp mi se cutremură. Mă ține strâns lipită de el, în timp ce mâinile lui se mișcă și îmi frământă interiorul coapselor până sus. Încet. Încet. Ocolind acel punct care cere atenție.

Scâncesc vag și el mă așază la loc. Respiră profund și începe să-și miște corpul și mai repede, împingând și frecându-se de mine. Și funcționează. Tensiunea începe să crească și mă legăn odată cu el, în vreme ce el mă sărută din nou. Și apoi, dintr-o dată, totul explodează. Mă desprind de buzele lui, îngropându-mi fața în bicepsul său. Orgasmul meu izbucnește în valuri.

Îmi cuprinde ceafa și mă ține în brațe în timp ce eu mă cutremur de euforie și beatitudine și de adrenalina care mă transformă într-o fiară sălbatică.

Durează doar câteva momente înainte de a se termina, lăsându-mă cu un sentiment de pustietate. Mintea mi se limpezește și enormitatea lucrului pe care tocmai l-am făcut mă izbește ca o pală rece de vânt. Mă despart de Lo, refuzând să-i privesc ochii care mă urmăresc cu o îngrijorare totală. Îmi iau rapid telefonul de pe masă.

— Ce faci? mă întreabă el, cu glas nesigur.

Mi s-a pus un nod în gât, dar reușesc să murmur:

— Nimic... doar... mă îmbrac.

Îi fac semn spre pantalonii lui aruncați pe podea. Nu mă pot uita la el, așa, aproape gol. Nu mai am încredere în mine. El își adună hainele în timp ce inima mea bate nebunește. Și apoi... găsesc ceea ce căutam.

— Cred că tocmai am făcut sex, spun îngrozită, uitându-mă la ecranul telefonului.

— Poftim?

Se încruntă și vine spre mine, tot fără cămașă, dar măcar cu pantalonii pe el. Ridic telefonul.

— Sex fără penetrare, citește el și apoi își linge buza de jos, reflectând.

Apoi mă privește în ochi.

— Ăsta nu e sex adevărat, Lil.

— Nu asta scrie aici, zic și citesc mai departe. Sex fără penetrare. Cred că am întreținut relații sexuale externe! O, Doamne.

Inima mea e pe cale să explodeze. Am depășit o limită. M-am lăsat dusă de tot acest amestec de sentimente și am întrecut măsura.

— Vai!

Lo își pune mâinile pe obrajii mei, forțându-mă să mă uit la el.

— Respiră puțin.

Așteaptă o secundă și apoi spune:

— E Wikipedia. Nu Sfântul Graal, ce naiba. *Tu* alegi ce înseamnă sex *adevărat* pentru tine. OK?

Are un strop de vinovăție în ochi, iar eu mă simt și mai rău pentru că-l fac să regrete un lucru pe care mi-l doream atât de mult.

— Bine, spun eu dând din cap. Atunci nu a fost real. Sexul fără penetrare nu se pune.

Îl aud cum răsuflă uşurat.

— Dar, continui eu. Nu cred c-ar trebui să mai facem asta vreodată. Niciodată.

Nu am încredere în mine.

Îşi ia mâinile de pe obrajii mei.

— E în regulă, spune el, puţin detaşat. Eu doar... E Ziua Îndrăgostiţilor.

— Ştiu.

Nu-l pot lăsa să plece aşa, dezamăgit.

— Şi a fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată. Pe bune.

Zâmbeşte şi mă sărută uşor pe tâmplă înainte de a-şi lua sticla de pe birou.

Expir prelung. *Niciodată.* Dar când îmi amintesc felul în care mă privea, dominator, hotărât şi atât de puternic, ca şi cum singurul lui scop în viaţă era să mă facă să plâng — ei bine, ştiu că s-ar putea să nu mai trăiesc niciodată aşa ceva cu alt bărbat.

Şi acest *niciodată* e un preţ foarte, foarte mare pe care trebuie să-l plătesc.

Dar, la urma urmei, nu suntem împreună cu adevărat. Suntem doar doi prieteni care se joacă de-a mama şi de-a tata.

Capitolul 7

După câteva luni la Princeton, nu m-am mai dus cursuri. Faptul că văd oamenii plimbându-se prin campus şi zâmbind mă paralizează, aşa că m-am limitat la a-mi scrie lucrările şi la a merge doar la examene. Am luat multe C-uri, ceea ce e mai bine decât să pic.

Rose mă ceartă când stau acasă, iar eu mă întristez. Simt că toată luna februarie s-a transformat în prima zi fără Lo — toată durerea care m-a spulberat din prima clipă în care a plecat mă înghite înapoi în abisul ei negru şi întunecat. Am sperat că-mi va scrie un e-mail până acum. Şi nu a făcut-o.

Dar vibratorul meu îmi ţine companie. El şi fanteziile mele. Dar rareori ajung la orgasm. E ca şi cum tristeţea mi-a şters orice posibilitate de a mă simţi din nou bine.

Pentru a rămâne ocupată şi pentru a-mi ridica moralul, decid să-mi schimb puţin obiceiurile. În ultimele trei zile, mi-am petrecut timpul la Calloway Couture, onorând u

pariu pe care l-am pierdut cu Connor. I-am promis c-o voi ajuta pe Rose la înfloritoarea ei companie de modă, devenind asistenta ei.

Ceea ce am aflat repede că înseamnă doar să fiu proasta care face munca de jos.

Dar am propriul birou, aflat într-o mansardă spațioasă din oraș. Camera e plină de rafturi cu rochii, bluze, paltoane, cizme și genți. Rose aruncă o privire de la computerul ei din biroul ei dictatorial — un cub de sticlă care are vedere spre întreaga încăpere. Mai are două fete care sunt așezate la niște birouri de lângă mine, în centru. Ele se ocupă de rețelele sociale, de site-uri și de stocuri.

În timp ce ele sunt membre productive ale companiei lui Rose, eu sunt mai degrabă un mic hamster care aleargă pe loc. Aduc cafeaua și iau notițe. Muncă multă. Dar e mai bine decât să mă masturbez timp de două ore fără să ajung la orgasm. Am făcut asta ieri. Nu e deloc distractiv.

După câteva minute, Rose iese din cubul ei și vine spre biroul meu alb.

— Ai văzut cartea de vizită?

Mi-a făcut o cutie întreagă, ca și cum asta mi-ar consolida jobul de asistentă a directoarei generale pentru totdeauna.

— Da, sunt frumoase.

Au chiar aromă de crin. Am întrebat-o dacă ale ei miros a trandafiri și m-a privit rece. Se pare că mama a avut ideea de a parfuma cărțile de vizită, iar Rose n-a avut încotro și a trebuit să fie de acord cu ea.

Mama noastră și-a înfipt ghearele în compania lui Rose în mai multe feluri. Rose a început afacerea la 15 ani, când

era prea tânără să-și dea seama că mama noastră se va considera cofondatoare. Se comportă ca un partener din umbră, dar Rose ar prefera ca mama să nu se implice deloc, având în vedere că nu face altceva decât s-o irite. Este ca un țânc băgăcios, dar este și o persoană ușor de iubit dacă îți împărtășește părerile.

— Nu, nu alea. Terapeuta.

— Ah... da, cartea ei de vizită era lipită pe ecranul computerului. Destul de greu de ratat.

— Ai sunat-o?

Îmi ling buzele uscate.

— Nu, nu încă. Credeam că încă faci cercetări.

— Nu, am terminat. Asta e cea mai bună. Dar dacă nu-ți place, atunci voi mai căuta. Dar ar trebui s-o cunoști măcar. E o femeie minunată.

Inspir profund.

— OK, da. O să mă duc la ea cât de curând.

Poate c-o să-mi prescrie niște medicamente care să-mi amorțească sentimentele astea. Ar fi drăguț.

Ea se întoarce la locul ei, cu tocurile bocănind pe parchet, iar eu iau mouse-ul și intru în tabelul din Microsoft Excel. Rose mi-a detaliat acolo toate sarcinile, numerotându-le după importanță. Îmi dau seama că pe primul loc e terapeuta. Să verific mărimile pantofilor care vor fi trimiși la Macy's e de-abia pe locul 35.

Exact când dau să iau telefonul și să-mi fac o programare, acesta bâzâie pe birou, vibrând pe suprafața de sticlă. Mă-ncrunt și mă uit la ecran, unde apare un număr necunoscut. *Ar putea fi oare...?* Ridic repede mobilul, cu inima

bătându-mi nebunește în piept. Dacă e el, ce să-i spun? Șovăi. Cuvintele îmi trec frenetic prin minte. Nu știu dacă există vreun fel corect de a porni o conversație. Poate că nu e el. Poate că sunt eu optimistă. Nici nu are voie să sune până în martie. Nu așa a zis Ryke?

Îmi alung nesiguranța și duc receptorul la ureche. Inspir profund și apoi spun:

— Alo?

— Bună.

M-a sunat. M-a sunat *Lo*. Las cuvintele să mai aștepte, ascultându-i glasul grav. Mă aplec peste birou, ducându-mi mâna la ochi ca să ascund lacrimile. Aș prefera ca Rose să *nu* mă vadă de la ea din birou și să-mi taie conversația înainte de a începe.

M-am gândit la toate lucrurile pe care i le-aș fi spus lui Lo în e-mail și la telefon în martie, dar mi-au zburat din minte de la primul apel. Am rămas doar cu o replică lipsită de orice de elocvență.

— Ai sunat.

Îl aud foindu-se, ca și cum și-ar aranja telefonul și l-ar duce cu umărul la ureche. Mi-l imaginez sprijinindu-se cu o mână de perete și în spatele lui o coadă lungă de tipi care-și așteaptă rândul la telefonul negru cu fir. Cam ca la pușcărie. Nu știu de ce fac această legătură. Nu e la închisoare. E la dezintoxicare. Lucru care-l va ajuta. Sunt convinsă că noua mea terapeută va psihanaliza această comparație.

— M-am descurcat atât de bine încât mi-au permis să-mi sun familia.

Face o pauză scurtă.

— Ești prima persoană pe care am sunat-o.

Râde vag, iar eu mi-l închipui mușcându-și buzele.

— La naiba, cred că ești singura pe care o voi suna.

— Nu pe Ryke? întreb mirată.

— Pe Ryke l-am mai văzut, explică el rapid, depășind repede subiectul. Ce-ai mai făcut?

— De ce nu mi-ai scris? Ryke a zis că puteai să-mi scrii luna asta.

Da, am ocolit întrebarea despre mine. Trebuie să-mi explice chestia asta înainte să pot cuantifica orice chestie care se întâmplă în viața mea. El tace prelung.

— Am vrut să-ți scriu. M-am așezat la computer și m-am holbat o oră întreagă la ecran.

Îmi muşc unghia.

— Ce s-a întâmplat?

— Am scris câteva fraze, le-am recitit și le-am șters. Totul suna extrem de absurd. Adică, nu sunt scriitor. Așa că după o oră nu scrisesem decât „bună", m-am enervat și am plecat.

Pare că i-ar sta asta în fire.

— Nici eu nu mă descurc prea bine la scris.

Ridic ochii spre biroul de sticlă, unde Rose vorbește înflăcărată la telefon, cu spatele la mine. Bravo ei.

— Mă bucur că m-ai sunat.

— Da?

Glasul i se frânge, iar mie mi se taie respirația. Vreau ca lucrurile să reintre în normal. Nu vreau ca relația noastră să se schimbe, dar știu că e obligatoriu. Sper doar să fie mai bună ca înainte. Nu mai rea.

— Ce-ai mai făcut? îl întreb. Vii acasă în curând? Cum e acolo? Ai cunoscut pe cineva? Cum e consilierul tău? Mâncarea e bună?

Toate aceste întrebări mi se revarsă de pe buze și mă opresc preț de o clipă, întrebându-mă dacă nu cumva l-am speriat.

— A fost OK. Nu am terminat programul, așa că o să mai rămân o vreme aici.

Își drege glasul.

— Și tu ce mai faci?

— Ai cunoscut pe cineva? întreb din nou.

— Lil, spune el, chinuit. Mă omori. *Ce mai faci?* Nu e o întrebare atât de grea, nu-i așa? Spune-mi și tu ceva.

— Sunt OK, zic eu. Ce faci în acest moment? Unde ești?

Vreau să mi-l pot imagina așa cum e, nu să mă gândesc la o închisoare în timp ce vorbim.

— Stau într-un fotoliu mare și portocaliu, desprins parcă dintr-un film cu Austin Powers. E urât ca naiba. Și săptămâna trecută nu știu cine a desenat pe el un penis cu markerul.

Zâmbesc.

— Stai pe un penis?

Aproape că-i simt rânjetul care i se întinde pe chip.

— Ți s-ar părea amuzant, spune el, apoi adaugă: Mi-e dor de tine, dragostea mea.

— Da? zic eu, cu un gol în stomac.

— Da.

— Mai povestește-mi.

— Folosesc un telefon din camera de recreere. Avem o masă de biliard, câteva automate Fizzle, fotolii moi și un

televizor imens care merge încontinuu pe ESPN. Majoritatea sunt acum la masa de prânz, așa că acum e destul de liniște.

Prânzul. Mă uit la ceas. Aici e miezul zilei. Probabil că centrul lui dezintoxicare se află undeva în est. Poate că e aproape... n-ar trebui să-i pun această întrebare. Pentru că am căzut de acord că această informație trebuie să rămână secretă. Nu vreau să fiu ispitită să mă duc la el. Atunci m-aș transforma într-o iubită jalnică.

— Eu... spune el, încercând să găsească vorbele potrivite. L-am întrebat de tine pe Ryke, de câteva ori. Nu mi-a spus nimic. Nici n-ai idee cât de tare mă enervează asta.

Îi aud amărăciunea din glas și râd încet.

— Ba cred că am.

— Da?

Lo inspiră zgomotos, pregătindu-se pentru următoarea tură de întrebări.

— Ce-ai mai făcut?

— O ajut pe Rose, îi spun, dând din cap. Nu e așa de nasol. Îmi tot dă lucruri de făcut... a funcționat în mare parte.

— Asta e... bine, Lil. Deci ești OK?

Mi se pune un nod în gât. Nu vreau să-și petreacă restul timpului făcându-și griji pentru mine. Ryke mi se strecoară în minte și-l aud șoptind: „O să-i anulezi progresul împovărându-l cu problemele tale. Trebuie să te distanțezi de el, Lily. Nu-l sufoca".

Tot ce mi-am dorit vreodată a fost ca Lo să fie fericit. Nu m-am gândit însă niciodată că fericirea lui va coincide cu depresia mea. Pare o tâmpenie, dar ca să se facă bine, nu mai

are voie să se concentreze asupra mea ca să-şi poată rezolva propriile probleme. Asta îmi tot spune Ryke, nu-i aşa?

Aşa că îl ascult pe Ryke. Îl ţin pe Lo departe de frământările mele. Nu mai poate fi stânca mea. Va trebui să-mi găsesc alta sau poate că voi fi capabilă să mă sprijin pe propriile forţe.

— Da, zic eu şi inima mi se strânge în faţa valului de emoţii puternice. Chiar mă descurc de minune. Am o terapeută nouă şi mi-am aruncat toate filmele porno.

Izbucnesc într-un plâns mut şi lacrimile mi se preling încet pe obraz, dar nu-mi las vocea să mă dea de gol.

— Nici măcar jucării sexuale nu mai folosesc.

Va crede această minciună, dar mă îndoiesc că mă va crede şi dacă aş adăuga: *Şi nici nu mă mai masturbez.*

— Pe bune?

Glasul i se frânge din nou, părând că e pe punctul să plângă şi el.

— Da, pe bune. Nu m-am simţit atât de bine în toată viaţa mea.

Îndepărtez receptorul de buze şi minciuna mi se rupe în piept. După un răstimp, Lo zice:

— Bravo, bravo. Mă bucur.

Apoi inspiră din nou tăios.

— Nu mai am mult...

— Lo, îl întrerup.

Te rog, nu mă părăsi acum.

— Da?

— Eu te aştept.

Te iubesc.

Îmi imaginez cum surâde cu gura până la urechi. Chiar dacă e un zâmbet trist, o să-l păstrez în visele mele.

— Știam eu că poți. Am întâlnire cu consilierul în câteva minute. Te mai sun...

Aș vrea să-mi iau la revedere spunându-i ceva bun, ceva încurajator.

— Mă masturbez oficial cu gândul la tine.

Am fantezii cu Lo în fiecare zi. E cel mai sexy vis al meu.

— Eu am făcut asta întotdeauna.

Ahhh...

— Vorbim mai târziu, iubirea mea.

— De-abia aștept.

— Și eu.

Apoi închidem amândoi în același timp și mă uit lung la telefon, ca și cum conversația pe care tocmai am purtat-o n-a existat decât în mintea mea. Trebuie să-mi verific apelurile ca să văd dacă a fost adevărată.

Da, a fost adevărată.

Și ceea ce contează mai mult — o să se repete.

Capitolul 8

Stau în sala de așteptare a terapeutei, cu Rose lângă mine. A chiulit azi de la cursuri ca să fie cu mine. I-am mulțumit de o sută de ori. Mă uit ba spre ieșire, ba spre ușa biroului. Mă tentează mult s-o iau la goană, dar Rose e aici, așa că nu-mi rămâne decât să stau pe canapeaua albă și să mă abțin să nu-mi rod unghiile. Pe fereastră se vede orizontul orașului New York. Interiorul e unul modern, cu o bibliotecă de sticlă și cu orhidee mov.

Când ușa se deschide, în cele din urmă, sar în picioare ca și cum canapeaua m-ar fi ciupit de fund. Iar terapeuta mă întâmpină cu un zâmbet cald și sincer. Are 40 și ceva de ani, păr castaniu tuns bob până la bărbie și poartă o fustă neagră, sacou cambrat și o bluză crem. Deși are tocuri, de-abia mă ajunge în înălțime. Deci înseamnă că e superscundă.

— Bună, Lily, eu sunt dr. Banning.

Îmi întinde mâna și i-o strâng, rușinată de faptul că am palma transpirată. Când îmi dă drumul, mă mir că nu-și șterge mâna de fustă ca să nu ia vreo boală.

Arată spre birou, deschizând ușa larg ca să intru. Mă uit înapoi, spre Rose.

— Voi fi chiar aici, mă asigură ea.

Încerc să împrumut ceva din încrederea ei de sine, dar, din nefericire, n-a fost niciodată molipsitoare.

Ridic bărbia, prefăcându-mă a fi puternică, și intru în cabinetul lui Banning. Câteva rafturi de sticlă străjuiesc pereții și biroul ei din lemn de cireș ocupă un colț al încăperii. În mijloc e un covor alb și pufos și două piese de mobilier: un fotoliu maroniu de piele și o canapea din același material.

— Ia loc, spune ea, făcând un gest spre canapea.

Mă așez pe margine, bălăngănind din picior din cauza anxietății. Mă uit pe fereastra mare care dă spre un parc. Priveliștea verde mă liniștește puțin.

Dr. Banning ține în mâini o agendă și ochii mei rămân lipiți de caiet preț de câteva clipe. Problemele mele vor apărea în aceste pagini doar pentru ochii ei (să sperăm!).

— O să-mi spuneți de ce sunt așa cum sunt?

E primul lucru pe care-l întreb. Nici măcar n-am început cu ceva amical, gen: „Și dumneavoastră ce mai faceți?" Nup. Încep prin a da la suprafață cea mai mare dintre nesiguranțele mele: *ce mama dracului e în neregulă cu mine?*

— Poate, cu timpul. Hai să ne cunoaștem mai întâi, OK?

Dau din cap. O, Doamne. Și la terapie o dau în bară... Nu pot face nimic *ca lumea.*

— Mi-am făcut doctoratul la Yale și m-am concentrat mai ales pe dependențe, mai ales pe dependența de sex. Acum, povestește-mi câte ceva despre tine. Nu trebuie să fie legat de sex.

Asta cred că e cea mai simplă întrebare pe care mi-o va adresa vreodată, dar limba mea pare încleiată.

— Puteți să-mi dați niște apă?

— Desigur.

Se ridică și se duce la minifrigiderul de sub un tablou de-ale lui Vincent van Gogh. Când revine cu o sticlă de apă, trag de timp desfăcând capacul și bând.

— Eu... ăăă, am crescut într-o suburbie a orașului Philadelphia. Mai am trei surori.

Îmi arunc privirea spre ea.

— Pe una ați cunoscut-o deja.

Dr. Banning surâde încurajator.

— Și celalalte surori — ești la fel de apropiată de ele ca de Rose?

— Nu prea, zic eu. Poppy e măritată și are o fetiță. E mult mai mare ca mine, așa că nu prea am crescut alături de ea. Iar Daisy e mult mai mică și când am intrat la liceu, am mers pe drumul meu.

— Cum erai la liceu?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Eram fata cea retrasă. Nu mă deranja nimeni, dacă nu mă băgam în conflictele lui Lo. De obicei, nu mă băga nimeni în seamă, în afara proiectelor de grup. Eram... și eu pe-acolo.

— Aveai prieteni?

— Da, pe Loren... iubitul meu. El, ăăă, e la dezintoxicare.

Mă scarpin pe gât.

— E OK, Lily, spune ea încet. Rose mi-a explicat situația ta. O să vorbim despre el la momentul potrivit.

Brusc mi-e teamă că va spune că Lo e sursa tuturor problemelor mele. Dacă-mi zice să nu-l mai văd niciodată? Dacă *asta* e soluția? Anxietatea care mi se adună în capul pieptului mă face să izbucnesc:

— Știu că am o relație nesănătoasă cu el, dar trebuie să existe o cale să fim împreună și să ne rezolvăm problemele. Nu-i așa?

Te rog, spune da. Te rog, nu strica asta.

Dr. Banning mă analizează din priviri câteva secunde și își dă o șuviță de păr după ureche, dar aceasta vine la loc — e prea groasă ca să rămână acolo.

— Deocamdată, vreau să mă concentrez asupra adicției tale, Lily, și apoi vom vorbi și despre rolul pe care-l are aici iubitul tău. Nu trebuie să-ți faci griji, OK? Vom încerca să ajungem împreună la o soluție și să găsim răspunsurile pe care le cauți.

Mă relaxez puțin și mă afund în perne, doar ca să nu ies în goană din cabinet.

— OK.

— OK, repetă ea, dând din cap și uitându-se în agendă. Hai să ne întoarcem puțin în timp. Vreau să-mi povestești despre relația cu părinții tăi. Ce loc au ocupat ei în viața ta? Și ce loc ocupă ei în viața ta acum?

Mijesc ochii, gândindu-mă la relațiile pe care m-am străduit cu disperare să nu le cuantific atât de mult timp.

— Când eram mică, tata era în permanență ocupat. Și acum e la fel. Nu l-am urât niciodată pentru asta. Succesul lui mi-a oferit o mulțime de oportunități.

La naiba, n-aș fi fost niciodată acceptată la Princeton sau la University of Pennsylvania dacă n-ar fi existat reputația prestigioasă a familiei mele.

— N-ai fost niciodată supărată că nu a petrecut mai mult timp cu tine?

Dau din nou din umeri.

— Poate, când eram mai mică și nu pricepeam că prin munca lui plătea casa și alte lucruri frumoase. Dar acum îmi doresc doar să se retragă ca să aibă mai mult timp liber pentru el însuși.

— Și mama ta? Ea nu lucrează, nu-i așa?

— Nu, zic eu. Relația mea cu ea este...

Mă-ncrunt, încercând să exprim în cuvinte felul în care mama m-a tratat în comparație cu celelalte fete.

— ...nu știu exact cum a fost. Dar acum mă lasă în pace. Vorbim puțin ici-colo, dar cam asta e tot. Probabil mare parte din vină îmi aparține. Nu prea stau în preajma ei.

— De ce?

Mă gândesc un pic ca să-i procesez întrebarea. Când am intrat la facultate, am început să particip din ce în ce mai rar la mesele de familie. Apoi nu m-am mai dus deloc. Erau singurele ocazii când petreceam timpul cu familia mea și întotdeauna am găsit o cale să evadez. De dragul sexului.

Inspir profund înainte de a rosti:

— Nu mi s-au mai părut atât de importante. În comparație cu celelalte preocupări ale mele, așa cred.

— Preocupările tale fiind sexul, lămureşte dr. Banning în locul meu, pe un ton clinic.

Dau scurt din cap.

— Sună groaznic, nu-i aşa? mormăi eu, iar ruşinea se strecoară în mine ca un virus.

— Mi se pare că ai o problemă şi că ai cerut ajutor. E un pas imens.

— Vreau doar să înceteze, îi mărturisesc.

— Fii mai clară. Ce anume vrei să înceteze? Sexul?

Scutur din cap.

— Nu tot. Dar creierul meu pare uneori că va exploda. Chiar dacă nu fac sex, mă gândesc la asta aproape în fiecare clipă. Ca şi cum sunt blocată într-o spirală şi nu ştiu cum să ies de-acolo. E obositor.

— E ceva firesc ca dependenţii să fie consumaţi de adicţiile lor, mai ales dependenţii de sex, la care o mare parte din obsesie vine sub forma fanteziilor. Cum ţi s-au schimbat fanteziile de când a plecat Lo? Au devenit mai rare?

Fac o pauză şi mă gândesc la asta preţ de o clipă.

— Aşa cred, spun, dând nesigură din cap. În cea mai mare parte a timpului mi-e dor de el şi-atât. Deci, da, cred că da.

Evident, asta se va schimba când se va întoarce la mine. Va fi acasă şi eu voi avea mai multă energie pentru fantezii. Doamne, sper că nu. Vreau ca mintea mea să se *oprească* odată.

Mai iau o gură de apă.

— O să-mi puneţi întrebări despre sex?

Până acum, simt că am ocolit subiectul. Terapeuţii nu trebuie cumva să fie mai direcţi?

Dr. Banning înclină puțin din cap, iar eu mă pierd în frumoșii ei ochi căprui care-mi reamintesc de Loren. Doar că ai lui au niște pete ca de chihlimbar, care seamănă la culoare cu băutura lui preferată.

— Desigur. Te simți în largul tău să vorbești despre asta? Rose spune că subiectul te face să te jenezi.

I-a spus așa ceva? Mă-ntreb cât de transparentă sunt cu adevărat în fața surorii mele.

— Ce anume doriți să știți? întreb.

— Lily, ce înseamnă sexul pentru tine?

Până acum nimeni nu mi-a mai pus întrebări despre sex. Inclusiv Lo a ocolit subiectul, ca să evit și eu discuțiile despre alcool.

— Mă face să mă simt bine.

— În chestionar ai scris că-ți place să faci sex în locuri publice. De ce ești OK cu asta, dar nu și cu sexul în trei sau voyeurismul? Gândește-te înainte să-mi răspunzi. Știu că poate nu te-ai gândit la asta până acum.

Are dreptate. Nu m-am gândit. Și, nu știu de ce, cuvintele ei mă fac să mă relaxez. Nu simt deloc că mă judecă. Pare că vrea cu adevărat să mă ajute. Așa, cam ca Rose.

— Îmi place să fac sex într-o toaletă sau undeva în afara apartamentului meu pentru că e mai ușor să dispar după aceea. Momentul poate începe și se poate termina cu actul în sine și nu mai trebuie să fac conversație cu tipul respectiv.

— Și când ești cu Lo?

Numele lui mă face să roșesc.

— Mă excită mai mult.

Îmi amintesc vestiarul sălii de fitness. Când m-a prins de încheieturi și mi le-a ridicat deasupra capului. Aveam un picior petrecut peste șoldul lui în timp ce el se chinuia să nu se dezechilibreze la fiecare penetrare. Mi-a tras-o așa de tare că aproape m-a rupt. În tot acest timp, putea apărea cineva care să ne prindă în fapt. Această idee mă excita și sporea tensiunea. Eram înflăcărată, zburam deasupra pământului și, la final, aproape că m-am prăbușit din văzduh.

— Și celelalte două situații de ce nu?

— Doi tipi deodată...

Mă crispez, amintindu-mi că s-a întâmplat o dată.

— Lo... s-a uitat ciudat la mine când am *crezut* că m-am culcat cu doi băieți. Băusem prea mult, așa că nu-mi amintesc exact, dar... nu vreau să mă mai vadă niciodată așa.

Îmi rod unghiile, dar îmi cobor repede mâna.

— Nu mă deranjează că alți bărbați mă judecă, mă consideră „târfă" și „curvă", dar n-aș putea suporta ca prietenul meu cel mai bun să mă privească astfel. Și poate că pentru altă fată ar fi OK să atingă aceste experiențe, dar știam că pentru mine, dependența atinge niște limite noi. Și nu-mi puteam permite să ajung acolo.

Terapeuta a încuviințat.

— Asta e bine. Deci iubitul tău te-a ajutat să conștientizezi ce poate fi considerat sigur pentru persoana ta și ce nu?

— Cred că da.

— Și ai avut voința să te oprești.

Ridic din umeri. Nu cred că am avut altceva decât *speranță*. Voință — acesta pare un cuvânt cam puternic.

— Nu crezi că ai voință?

Cred că mi-a descoperit ezitarea şi nesiguranţa. Cred că gesturile mele şovăitoare m-au dat de gol.

— Nu sunt bună de nimic, nu-i aşa? îi spun. L-am lăsat pe Lo să se culce cu mine în Ajunul Crăciunului şi ştiam că n-ar fi trebuit. Mă masturbez mereu şi *tocmai* mi-am aruncat la gunoi toate filmele porno. Nici măcar nu ştiu exact cât va mai dura asta.

— Lily, spune ea, apropiindu-se şi privindu-mă prelung. Ai scris aici că ai fost monogamă în acest timp ca să-ţi consolidezi relaţia cu Lo. *Asta* e o realizare pe care ţi-o poţi asuma. Am pacienţi care au trăit ani întregi cu mai mulţi parteneri şi încă se chinuie să fie fideli. Tu ţi-ai petrecut mult timp cu diverşi bărbaţi şi totuşi îmi spui că problema ta e să *nu* înşeli şi e legată de masturbarea compulsivă, pornografie şi sex cu penetrare. E un pas uriaş.

Îmi tremură bărbia. Nimeni nu mi-a spus vreodată că am făcut vreun lucru bun. În tot acest timp, am crezut că l-am dezamăgit pe Lo într-un mare fel, mi s-a părut că problema mea stătea în calea capacităţii mele de a-l ajuta. Poate că aşa şi era, dar dr. Banning îmi spune că m-am străduit să mă vindec de dragul lui Lo. Şi, în mare parte, am şi reuşit.

— Ah, şoptesc uimită, incapabilă să spun şi altceva, şi mă şterg la ochi înainte de a izbucni în plâns.

— Îl iubeşti, îmi spune ea. Dar situaţia voastră e incredibil de delicată. Rose mi-a spus că el ţi-a înlesnit dependenţa toată viaţa ta şi tu ai făcut la fel pentru el.

Dau din cap, îndurerată.

— Vreau să mă schimb.

— Bravo. Ca să vă vindecați, va trebui să faceți exact pe dos. În loc să vă stimulați dependențele, va trebui să vă ajutați reciproc.

E un singurul obstacol care-mi stă acum în cale — nu sunt sigură că Lo vrea să se întoarcă la mine și să mă ajute. Dacă a pornit pe un drum din care eu nu mai fac parte? Nu-l voi obliga să joace un rol în viața mea dacă el nu va dori. Chiar dacă... chiar dacă asta m-ar distruge, aș face orice și-ar dori Lo.

Dar, evident, asta a fost până acum marea noastră problemă.

Îmi dau seama că nu va fi deloc atât de simplu pe cât mi se părea mie.

— Lo a fost prima ta experiență sexuală?

— Ce... ce vrei să spui cu asta?

— A fost prima persoană care te-a atins?

Mă crispez puțin, încercând să-mi activez acele amintiri îndepărtate.

— Da... noi... ăăăă... aveam nouă ani, cred.

Ne jucam de-a „doctorul" și eu stăteam întinsă pe canapeaua de piele din camera lui de joacă. Goi pușcă, fără să ne dăm seama ce facem, bănuiesc. Dar poate că știam foarte bine... la nouă ani cunoșteam câte ceva despre sex. Mi-a atins pieptul. Și eu pe al lui. Și apoi i-am luat mâna și i-am dus-o între picioarele mele. După aceea ne-am desprins unul de celălalt și nu ne-am mai jucat niciodată așa. Am alungat acel moment ca și cum ar fi fost o poveste stânjenitoare. Îi explic tot lui Banning. Pe scurt.

— A existat consens din partea amândurora?

— Da. E ceva ciudat?

— Eraţi cam mari ca să vă mai jucaţi de-a doctorul, mă anunţă ea, mai ales pentru că, la vârsta aceea, înţelegeaţi oarecum ideea de sex sau cel puţin de sexualitate. Aş spune că aţi experimentat. A intrat cineva peste voi?

— Nu intra nimeni niciodată. Bona lui Lo era cam praf. Stătea pe canapea şi se uita toată ziua la telenovele. Deci... nu e ceva anormal?

— Atunci când se întâmplă aşa ceva, ideal ar fi ca puştii să fie prinşi asupra faptului şi ca părinţii să le explice apoi cum ar trebui să se comporte cuviincios. E păcat că nu aţi beneficiat de acest soi de îndrumare, dar nu aş da vina prea mult pe acest aspect. Între 9 şi 12 ani, experimentele sexuale reprezintă o parte normală a dezvoltării copilului. Tu şi Lo sunteţi cam de aceeaşi vârstă, niciunul dintre voi nu a fost forţat să facă asta, aşa că nu mi se pare deloc anormal.

Mă străduiesc să pricep ce mi-a spus, înainte ca ea să-mi adreseze o altă întrebare:

— Şi după asta te-a mai atins cineva?

Scutur din cap.

— Nu, dar m-am masturbat mult. Şi apoi am făcut sex.

— Cu Lo?

Mă cufund în canapea.

— Nu, nu cu Lo.

Ştiam că vom discuta despre cum mi-am pierdut virginitatea — ca şi cum asta ar fi fost punctul de plecare pentru toate faptele mele perverse din viitor. Această amintire demult uitată mi-a revenit în minte în ultimele câteva zile, în timp ce mă pregăteam psihic pentru această conversaţie.

— Aveam 13 ani.

— El era mai mare?

— Nu cu mult. Era un puşti de 15 ani, fiul prietenei mamei. Eram acasă la el, la o petrecere-surpriză pentru ziua de naştere a tatălui său. Era în timpul zilei şi aproape toată lumea era afară, lângă piscină. Lo trebuia să fie şi el acolo.

— Şi de ce n-a fost?

Amintirea mă doare pentru că, dacă planurile lui Lo s-ar fi schimbat, sunt absolut convinsă că nu mi-aş fi pierdut virginitatea în acea zi. Dar cred că tot pe acest drum aş fi apucat-o. Chiar dacă prima dată nu a fost deloc senzaţională, tot mi-a plăcut la nebunie sexul. Felul în care adrenalina îmi umplea tot trupul şi mă trimitea în al nouălea cer. După ce am prins gustul, n-am mai putut scăpa.

— Nu voia să vină la petrecere. Voia să găsească alcool şi să-şi piardă vremea la lac. Dar Rose m-a implorat să merg. Nu voia ca mama s-o ia la ţintă toată seara, aşa că m-am dus ca să-i ţin companie surorii mele. Şi, până la urmă, am părăsit-o şi m-am combinat cu un tip care-mi dădea şi mie un strop de atenţie. Ne-am dus la el în cameră şi s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Cu un gol în stomac, mărturisesc şi restul poveştii.

— Rose m-a iertat. Ea mă iartă mereu, dar eu nu mă pot ierta, ştiţi? Sunt o persoană îngrozitoare şi m-am autoconvins că e mai bine să nu fac parte din viaţa nimănui. Trebuia să stau deoparte, ca să nu rănesc pe nimeni şi ca să pot face doar ceea ce-mi doream.

Dau din cap.

— Da, şi cam aşa au stat lucrurile după aceea. Dar lui Rose nu-i place deloc să fie ignorată. Nu m-a lăsat niciodată s-o îndepărtez complet de mine.

Mă frec iute la ochi.

— Şi Lo? mă-ntreabă dr. Banning, fără să rateze nicio fracţiune de secundă. Ce s-a întâmplat cu el în seara aceea?

— M-am furişat la el acasă. Locuiam pe aceeaşi stradă, aşa că nu mi-a fost prea greu. Şi m-am urcat la el pe fereastră. L-am găsit leşinat în pat. Aşa că am ascuns toate sticlele ca să nu le găsească tatăl lui şi l-am învelit cu o pătură.

Dau din nou din cap, acceptând ce înseamnă amintirea aceasta pentru mine. Un semn dureros al relaţiei noastre nesănătoase.

— A doua zi ne-am comportat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Se uită la mine cu o privire imposibil de desluşit, cu un soi de îngrijorare pe care cred că psihologii n-ar trebui s-o aibă. Apoi se uită în altă parte ca să nu mă sperie şi mai tare, dar îmi dau seama că începe să priceapă şi ea cât e de complicată această relaţia a noastre profundă, încurcată şi distructivă.

— După ce ţi-ai pierdut virginitatea, cum ţi s-a schimbat relaţia cu Lo?

Mă foiesc puţin pe locul meu, apoi răspund:

— Cum să spun... am fost mereu prieteni.

Aproape că spun *nimic nu s-a schimbat.* Dar nu pot rostit o asemenea minciună. După ce am început să fac sex, totul s-a schimbat.

— Așadar, povestește-mi puțin despre experiențele tale sexuale de la început până acum. Cum au înaintat lucrurile? Mai ales cu Lo.

Mă gândesc îngrozită la clasa a opta și la ce a însemnat să-mi pierd atât de devreme virginitatea. N-am spus nimănui asta luni întregi și chiar dacă mă captiva acea senzație, am refuzat să repet o vreme experiența. Mă temeam prea tare de vinovăția paralizantă care mă bântuia ca o umbră. A doua oară s-a întâmplat la petrecerea de absolvire, la o petrecere la casa unui puști de la școala publică. Lo și cu mine nu prea cunoșteam pe nimeni, așa că era locul perfect. Amândurora ne plăcea anonimatul. La liceu, pe măsură ce treceau anii, oamenii ne confundau oarecum, datorită prieteniei și statutului nostru social. Eram Fizzle și Hale Co. și cu cât identitatea noastră devenea mai tulbure, cu atât ne agățam mai mult unul de celălalt.

Petrecerea a fost ca oricare alta, în afara dormitoarelor de la etaj. Erau deschise și disponibile, așa că mi-am tras-o cu un tip de 15 ani, jucător de fotbal european. A fost mai bine ca prima oară și mi-am dezvoltat teoria că va fi din ce în ce mai bine, de fiecare dată.

Îmi amintesc că am plecat de la petrecere cu Lo în cârcă. Nu i-am putut ascunde Nolei faptul că băuse, dar ea și-a ținut gura și m-a lăsat în fața casei familiei Hale. În noaptea aceea, când Lo zăcea pe jumătate adormit la el în pat, l-am întrebat dacă mai era virgin.

Voiam să-mi spună *nu*. Ca să-mi alunge vinovăția.

— Mai aștept, a mormăit el somnoros.

M-am încruntat.

— Până te-nsori?

Dar el a adormit de tot înainte să-mi răspundă, dar cred că oricum știam ce vrea să spună.

Mă aștepta pe mine.

Am început să fac sex o dată la câteva luni, nimic serios. Îmi petreceam mai degrabă timpul cu pornografie și masturbare. Ziua în care Lo a aflat că mi-am pierdut virginitatea nici măcar nu era una grozavă. Citeam împreună niște reviste cu benzi desenate într-o după-amiază ploioasă, iar eu m-am plâns că Havok și Polaris ar trebui să și-o tragă și să depășească mai repede momentul. Mă omora tensiunea sexuală dintre ei.

Lo a ridicat privirea la mine și, total din senin, m-a întrebat:

— Tu ai făcut vreodată sex?

În acea clipă tot aerul mi-a ieșit vijelios din plămâni.

— Poftim? am scâncit.

Și-a tras genunchii la piept și a ridicat din umeri, ca și n-ar fi fost mare scofală. Poate că doar încerca să mă facă să mă simt mai bine.

— Când mergem la petreceri, tu dispari. Și când plecăm, ești mereu puțin schimbată.

Nu știam cum va reacționa. Dacă nu cumva îmi va spune că sunt o curvă sau dacă nu mă va da afară pe ușă. Dar nu-l mințisem niciodată și nu puteam să încep atunci. Așa că i-am povestit totul cât am putut de laconic. Nu voiam să creadă că a profitat cineva de mine, așa că m-am asigurat că, în ultima vreme, eu eram cea care vânam băieți. Că-mi plăcea sexul.

Prima lui întrebare a fost:

— Rose știe?

Am clătinat din cap și i-am zis că nu voiam să afle nimeni altcineva.

— Pot să păstrez un secret, a spus el, dar vorbele lui nu mi-au alungat panica pe care o simțeam în capul pieptului.

Știe, îmi tot spuneam în gând.

El mi-a sesizat teama și m-a înghiontit prietenește. Ochii lui calzi, de ambră, s-au întâlnit cu ai mei, puțin îngrijorați, dar plini de înțelegere. Am răsuflat oarecum ușurată.

— Doar... să mă anunți dacă ai de gând să faci ceva pe la petreceri, bine? Dacă îți face cineva vreun rău...

— Sunt atentă.

Ochii i s-au întunecat.

— Totuși. Noi avem grijă unul de celălalt. OK?

— OK.

Așa că am fost atentă. Ne-am scăldat în viciile noastre și am ascuns secretele noastre de ochii celorlalți. Pentru cei din afară eram Fizzle și Hale Co. Unul pentru celălalt, eram în siguranță, iubire, fără critici și dojeni inutile. La 14 ani, și Lo și-a pierdut, în cele din urmă, virginitatea.

Cu mine.

Într-o noapte aiurită pe care am suprimat-o în felul nostru hedonist.

Am depășit momentul așa cum se întâmpla mereu și, până când am împlinit 16 ani, eu făceam sex cel puțin o dată pe lună. În ultimul an de liceu am devenit un fals cuplu și totul s-a schimbat din nou. Mă săruta. Îl sărutam și eu. Și credeam în tot acest timp că doar ne prefacem. Dar au existat momente în care am pus asta la îndoială. Momente în care

aceste „repetiții" și tachinări se transformau în atingeri perverse. Mai mult decât ar fi fost cazul.

Când am plecat la facultate, nu rezistam mai mult de o săptămână fără să-mi îndeplinesc fanteziile, așa că-mi pierdeam ore întregi cu filmele porno. Faptul că nu mai locuiam cu părinții mei a devenit o povară. Totul s-a agravat; ritualurile mele începeau în zori și se terminau seara târziu. Era o obsesie care nu mă lăsa să dorm, îmi întrerupea visele, îmi strica *totul*. Mă consuma de vie, ca un soi de fiară turbată.

Lo și cu mine ne-a întreținut reciproc viciile ani întregi, dar sunt convinsă că, dacă el n-ar fi fost acolo, aș fi ajuns la un colț de stradă sau poate și mai rău. De câte ori simțeam că o iau razna, apelam la el. Să vorbim. Practic despre orice. Prietenia lui era salvarea mea.

Când termin de povestit am gura uscată. Mă simt sfâșiată și pustiită și nu-mi vine să cred că am spus totul, într-un fel de val emoțional. Dr. Banning se uită fix la mine cu o expresie pe care nu sunt în stare s-o citesc, dar probabil crede că nu mă poate ajuta cu nimic. Relația noastră de codependență a început din copilărie și chiar dacă ne-a rănit reciproc uneori, am fost sprijin unul pentru altul. Cum poți repara un asemenea lucru fără să-l și distrugi?

— V-ați răzgândit? o întreb. Credeți că, la urma urmei, n-ar trebui să fim împreună?

Dr. Banning bate cu pixul în agendă.

— Nu. Cred doar că aveți mult de lucrat amândoi. Și să sperăm că vom ajunge acolo. Vreau să descopăr cauza dependenței tale, Lily, și poate că te voi ajuta cu asta.

Îmi spune că ar putea exista o soluție, dar că aceasta nu va apărea curând. Nu-i nimic, pot să aștept.

— Vreau doar... să știu la ce trebuie să mă aștept. O să-mi dați să iau medicamente? O să trebuiască să trec prin acel program de doisprezece pași sau ceva de genul acesta?

Dr. Banning scutură din cap.

— Fără medicamente. Pastilele nu-ți vor rezolva problema.

— Dar... nu pot dormi...

Nopțile sunt oribile. Nu vreau decât să ajung la orgasm, să simt această eliberare, acest val de adrenalină și, dacă nu iau somnifere, cum mă voi odihni?

— Acum ai un dezechilibru în nivelul de oxitocină. Cu aceste orgasme compulsive, ți-ai contrabalansat substanțele chimice din corp. De-asta străbați o stare de sevraj. E important ca aceste substanțe să revină la un echilibru normal. O să suporți mai bine și o să te împotrivești acestor compulsii sexuale. Medicamentele n-ar face altceva decât să mascheze problema.

Mă căznesc să înțeleg ce-mi spune și mintea începe să-mi zboare.

— Și când sunt tristă?

Lo fiind absent, mă simt tot timpul împovărată. Am auzit mereu povești despre depresie, dar n-am priceput niciodată cât de debilitantă poate fi. În unele zile, vreau doar să adorm și să nu mă mai trezesc niciodată.

— Îți pot da o rețetă, îmi spune ea. Dar aș prefera să nu iei antidepresive. Cum spuneam, substanțele chimice din corpul tău trebuie să se realinieze. S-au aflat în dezechilibru

prea multă vreme. M-ai întrebat dacă vei parcurge acel program în doisprezece pași. Nu, nu-l vei parcurge.

Mă-ncrunt.

— Dar Lo...

— Tu nu ești alcoolică, îmi spune ea. Scopul programului în doisprezece pași este de a elimina complet adicția din viața cuiva. Pentru dependenții de sex, acest lucru e imposibil. Sexul face parte din natură. Alcoolul nu. Sora ta știa acest lucru, de-asta nu a vrut să te internezi într-o instituție care promova programul în doisprezece pași pentru dependența de sex. Nu abstinența permanentă e soluția. Va trebui să te chinui să obții intimitatea în relație cu partenerul tău.

Intimitatea cu partenerul meu.

— Deci, Lo...

Ea dă din cap ca și cum mi-ar putea ghici gândurile.

— Când se va întoarce de la dezintoxicare, va juca un rol important în refacerea ta. Mi-ar plăcea să vină cu tine la unele ședințe.

Mă înroșesc.

— Nu sunt sigură că o să vrea...

— Din câte mi-a spus Rose, mi se pare că ar face aproape orice pentru tine.

Se uită la ceas.

— Atât pentru azi. Te-am speriat cumva?

Scutur din cap.

— Nu... de fapt, pentru prima oară, am sentimentul că mă-ndrept undeva.

Și știu că îmi va fi bine.

Capitolul 9

După alte câteva zile pe care le umplu cu cursuri, terapie și singurătate, vine vacanța de iarnă. Și în fiecare an în vacanța de iarnă e și ziua lui Daisy. Mama a întrebat-o ce fel de petrecere își dorea și a ales să mergem cu iahtul în jurul Mexicului, prin Acapulco și Puerto Vallarta. Samantha Calloway a protestat aproape imediat față de această idee. Nu pentru că ar fi prea scump, ci pentru că miercuri ia micul-dejun cu prietenele ei de la tenis și nu vrea să rateze asta. Daisy voia o petrecere care să țină o săptămână, nu o singură noapte.

Tata are o întâlnire de afaceri, așa că nici el nu poate veni în excursie. Dar m-am băgat eu și i-am spus mamei că voi supraveghea eu petrecerea. De când m-a sunat Lo m-am simțit mai bine și vreau să mă pun oarecum la încercare — să văd dacă pot să mă abțin și să nu fac sex cu vreun steward.

Știu că pot și sunt gata să marchez această victorie personală. Chiar și Banning a considerat că e o idee bună.

Mama s-a bucurat pentru acest aranjament, Rose însă nu. Participă la un concurs care durează tot weekendul. Connor la fel. Soluția ei? Vedeta de la atletism, băiatul brunet care le știe pe toate.

Ryke.

A îndrăznit s-o întrebe *personal* pe Daisy dacă poate veni la petrecerea ei, pentru că eu voi avea nevoie de ajutor. Eram acolo când sora mea i-a spus că dacă el poate stăpâni un iaht plin cu estrogen, n-o să fie ea cea care să-i stea în cale.

El a râs sec și a zis:

— Cred că mă descurc.

Ea a zâmbit tensionat:

— Era doar un avertisment.

Daisy și-a invitat douăzeci de amice de la liceu, care par obișnuite să primească tot ce-și doresc. Lui Ryke ar trebui să-i fie frică.

Ajung cu avionul în port și stau pe dig în timp ce stewarzii ne încarcă bagajele pe iaht. Fetele de 16 ani ies din două limuzine, aranjându-și ochelarii de soare Chanel și dându-se cu luciu de buze ca să combată efectele razelor soarelui. Mă simt cam prost îmbrăcată în pantalonii mei scurți de blugi și în bluza mea decoltată. Fetele astea parcă au făcut un popas în L.A. și s-au dus la cumpărături: fuste lungi și fluide și bustiere, genți de firmă pe umăr.

Îmi aduc aminte de zilele mele de liceu. Îmi petreceam majoritatea timpului evitându-le pe fetele de genul ăsta,

speriată de faptul că mă vor stigmatiza dacă-mi vor descoperi secretul. Lo era singurul meu prieten și, drept rezultat, sunt cam nepricepută din punct de vedere social când vine vorba de fete. Excursia asta o să fie *de vis*. Trebuie doar să-mi reamintesc că sunt cu patru ani mai mare ca ele. Chiar dacă ele mă fac să mă simt neînsemnată... eu sunt de fapt strălucitoare. Îhh... Ar fi cazul să vin cu niște texte mai bune ca să-mi sporesc încrederea în mine.

Daisy iese în evidență printre prietenele ei, având un metru optzeci. Când mă zărește, îmi face cu mâna și apoi privirea i se îndreaptă spre frumosul de 22 de ani de lângă mine. Ryke poartă niște ochelari negri de soare și se sprijină de stâlpul de pe chei cu atâta nonșalanță încât și celelalte fete încep să-l observe, admirându-i bicepșii musculoși și bine definiți și pătrățelele de pe abdomen pe sub tricoul verde. Ca o haită de leoaice care-și pândesc prada.

Îl pocnesc peste burtă, lovindu-mă de mușchii lui încordați.

El ridică din sprâncene, de parcă aș fi nebună.

— Ce naiba ai?

Îmi scutur mâna de durere.

— Nu mai face asta.

— Nu fac nimic deosebit.

O să fie o excursie chinuitoare.

— Nu mai sta *așa*.

— Așa cum? Pe bune, cum mama dracului ai vrea să stau? zice el, ridicând mâinile.

— Nu știu, spun, uitându-mă din nou la fete. Nu te mai sprijini de chestii. Pare ceva sexual.

— Nici măcar n-o să te întreb cum vine asta. În plus, ție totul ți se pare sexual, îmi reamintește el.

— Or părea ele de vârsta mea, dar au toate 16 ani.

El le privește pe fetele care-l măsoară din ochi de la distanță.

— Nu mai spune. Dă-mi voie să ghicesc, crezi c-o să mă cuplez cu una dintre ele. Nu sunt ca tine, Lily.

OK, asta a durut.

— Majoritatea băieților asta ar face, mă apăr eu. Sunt drăguțe și bărbații gândesc de obicei cu creierul de jos. Îi spun asta penisului tău, în caz că are alte planuri.

— Lasă-mi penisul în pace, se răstește el. Și ar fi bine să-ți lași atitudinea sexistă la mal.

Poate că am catalogat greșit toată populația masculină, crezând-o în permanență excitată, dar sunt puțin agitată. Ultima oară când am călcat pe un iaht aproape că mi-am stricat prietenia cu Lo și, tot atunci, am devenit un cuplu adevărat.

Cred că iahturile îmi sunt dușmane. Parcă îmi fură mințile.

Dau să-i spun asta, dar Ryke îmi spune:

— Revino-ți, Calloway.

Are dreptate. Inspir profund și mă pregătesc de ce e mai rău. Pot face asta. E doar o săptămână.

Râd în sinea mea. Da. Sigur.

Capitolul 10

Fetele fac un scurt tur al iahtului cu şefului echipajul, iar eu şi Ryke ajungem în lounge-ul ascuns sub un umbrar. Mă aşez pe canapea şi un chelner ne aduce suc proaspăt de portocale. Mama le-a spus chelnerilor să nu cumva să aibă alcool la bord. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori ar fi ca una dintre fete să cadă peste bord şi să se înece beată.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Lo? întreb, în cele din urmă. Ai mai vorbit cu el. Mi-a spus că l-ai vizitat.

Adevărul acesta pe care mi l-au ascuns nu mă doare atât de tare pe cât îmi imaginam. Ryke e un om stabil. Lo are nevoie de el. Pot să înţeleg asta.

Ryke îşi urcă picioarele pe măsuţa de cafea, iar eu mă aşez turceşte pe canapea, luând o pernă în braţe.

— N-am vrut să-ţi spun pentru că ai fi început să mă hărţuieşti cu întrebări la fel cum face Lo în ceea ce te priveşte.

Staţi despărţiţi ca să vă puteţi concentra asupra propriei persoane. Dacă vă faceţi mereu griji unul pentru celălalt, atunci asta n-are cum să se întâmple.

În tot acest timp, credeam că Ryke avea sută la sută dreptate. Dar dr. Banning a spus că, pentru mine, soluţia nu este abstinenţa completă, ci mai degrabă trebuie să mă concentrez la intimitate. Iar pentru a fi intimă cu partenerul meu am, de fapt, nevoie de el. Având în vedere toată această despărţire prelungită, îmi dau seama că psihiatra se teme că voi recurge la pornografie, la masturbare sau, mai grav, la alţi bărbaţi pentru a umple spaţiul gol. Nu voi face asta. Mi-a spus că am voinţă, aşa că încerc să mi-o exercit la maximum cât timp Lo nu e aici. Şi dacă el nu mai vrea să se întoarcă la mine, ei bine... încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

Pun o cireaşă în paharul meu cu suc.

— Nu ai încredere în mine, aşa-i? De-asta eşti aici.

Ryke îşi întinde braţele pe spătarul canapelei şi muşchii i se alungesc şi mai mult. Zici că e stăpân pe nenorocitul ăsta de iaht. Cum aş putea să fiu şi eu atât de sigură de mine? Mi-aş dori să mă molipsesc de la el. Sau, dacă mă gândesc mai bine... poate că nu. Ar însemna să mă apropii fizic de el.

— Sincer, îmi fac griji pentru tine. Sper că dacă vei face un atac de panică, voi fi în preajma ta.

— Pentru că i-ai promis lui Lo că vei avea grijă de mine cât timp el e plecat, spun eu dând din cap. Îmi pare rău dacă te împiedic să ai o vacanţă de iarnă mai frumoasă. Oricum, ce-ai fi vrut să faci?

— Am fost invitat să merg la snowboarding în Aspen cu nişte prieteni, dar deja refuzasem când m-a sunat Rose.

Mă încrunt.

— De ce?

— Plănuiam să merg la escaladă, iar amicii mei nu se cațără, așa că...

Ridică din umeri ca și cum n-ar fi mare lucru. Eu am rămas blocată la faza cu escalada.

— Tu te cațeri pe stânci?

— De când aveam șase ani. Îmi plăcea mult chestia asta și am petrecut ore întregi în sălile de escaladă. Îmi amintesc c-o imploram pe mama să mă lase să mă duc înainte de școală, chiar dacă îmi petreceam toată ziua acolo și după ore. Mama mea urăște asta, așa că m-a dus la atletism ca să vadă dacă mă opresc, dar nu m-am potolit. Doar că așa am găsit două activități pe care le ador în loc de unul singur. A fost bucuroasă când i-am spus că mi-am schimbat planurile pentru săptămâna asta.

— Chiar te cațeri pe munți?

Mijesc ochii, încercând să mi-l imaginez prins în hamuri și atârnând de o stâncă.

— Da, Lily, mă cațăr *pe munți*.

Dă din cap de parcă ar fi o întrebare tâmpită.

— Ce? Puteai să stai la sala de sport.

— M-aș fi plictisit, spune el. M-am cățărat atât de mult încât apoi am căutat ceva nou și provocator. Acolo trebuia să plec în excursie. Aveam de gând să escaladez free-solo vârful Half Dome din Yosemite. Am mai escaladat free-solo și El Capitan din același parc național de câteva ori, dar Half Dome niciodată.

Habar nu am ce sunt acei munți sau cum arată ei, dar dacă se cațără de la șase ani, timp de atâtea ore, trebuie să fie destul de priceput.

— Mama a tot intrat în panică din cauza asta de vreo lună, dar vremea s-a dovedit a fi oricum nasoală în California. Chiar dacă n-aș fi venit aici, ar fi trebuit să amân.

Și eu aș intra în panică, dacă aș avea un fiu.

— Ce înseamnă cățărare free-solo?

Adică, evident, solo presupune să fii singur, ceea ce sună destul de periculos. Dacă aș avea curajul să mă cațăr pe o stâncă, aș vrea să fie cineva acolo ca să mă prindă dacă aș cădea.

— Fără frânghii, îmi spune el. Doar eu, muntele și un perete de calcar.

Rămân cu gura căscată.

— Ce... asta înseamnă... dacă tu... nu...

Scutur din cap, închipuindu-mi-l pe Ryke pierzându-și aderența și căzând în gol.

— De ce ai vrea să faci asta? zic, apoi fac o pauză. De dragul adrenalinei?

El dă din cap.

— Nu, toată lumea mă întreabă asta, dar nu am aceeași senzație ca atunci când alerg. Dacă te copleșește adrenalina când te cațeri, probabil că vei cădea de pe munte. Când simți frică, pieptul ți se contractă și e posibil să aluneci și să mori.

Casc gura din nou.

— Vorbești serios? Nu ți-e teamă? Nici măcar un pic?

Cum e posibil așa ceva?

— Nu, îmi spune el. Trebuie să fii calm, iar mie îmi place să plusez și să încerc să-mi depășesc forțele. După cum am spus, este o provocare.

Mă holbez la el de parcă ar fi un extraterestru, dar cred că o mulțime de oameni se cațără free-solo. Sau poate că nu.

— Mor mulți oameni care se cațără fără echipament de susținere?

— Poate puțin mai puțin de jumătate dintre cei care fac escaladă free-solo.

Ridică din nou din umeri.

— Ești nebun.

Ryke zâmbește.

— Așa-mi spune și mama.

Gașca de fete apare brusc pe punte, în costume de baie de diferite nuanțe și stiluri. Cele mai multe sunt bikini cu șnur, dar văd câteva piese întregi decupate care lasă la iveală șoldurile și partea de jos a spatelui. Jumătate dintre fete aleargă spre scaunele capitonate de pe terasa unde se face plajă, chinuindu-se să ocupe cel mai bun loc la soare. Câteva se îndreaptă spre zona de relaxare unde stăm noi și se așază pe scaune în jurul meu și al lui Ryke.

Pe majoritatea fetelor le-am mai întâlnit, deoarece majoritatea au crescut cu Daisy încă de la grădiniță, dar nu-mi amintesc nici jumătate din numele lor. Tipa cu păr blond-rozaliu cu pielea albă și cu pistrui e cea mai bună prietenă a lui Daisy: Cleo. Apoi mai e Harper, fata cu origini amerindiene, care poartă un costum de baie cu buline negre. Nu știu cine e cea de-a treia fată care stă cu noi. E deja atât de bronzată încât poate face cancer de piele instantaneu dacă

mai stă mult la soare. Are un luciu de buze roz aprins care se asortează cu costumul cu șnur albastru neon și pare desprinsă dintr-un videoclip al lui Katy Perry.

Daisy se trage mai aproape de mine pe canapea. Observ că poartă un costum de baie tanga cu o mulțime de bretele suprapuse. Culoarea verde închis a acestuia se asortează cu ochii ei.

— Trebuie să comandăm niște gustări. Mor de foame.

O chelneriță în cămașă albă și pantaloni negri apare din spatele ușii glisante de sticlă. Îi întinde lui Daisy un meniu cu o mulțime de produse, iar în partea de jos o linie spune: *dacă vă doriți ceva ce nu se află în meniu, spune-ne și poate reușim să-l facem.*

— Eu vreau ciocolată, îi spune Cleo chelneriței. Poate niște... căpșuni cu ciocolată?

Femeia încuviințează.

— Altceva?

— Eu nu pot să mănânc ciocolată... așa că... spune Daisy ca pentru sine în timp ce-și trece degetul peste meniu.

Se încruntă din ce în ce mai tare, frustrată de ceea ce poate și ce nu poate mânca.

Îl simt pe Ryke fierbând lângă mine. Dar trebuie să tacă din gură. Ea nu vrea ciocolată, iar el n-ar trebui s-o preseze să mănânce, așa cum a făcut la evenimentul Fizzle.

Am o oarecare influență fraternă și știu care sunt alimentele care i-ar prinde bine. Mă aplec și-i arăt un sandviș cu ton.

— Ăsta e sănătos.

— Mama a spus să nu mănânc maioneză, spune ea încet.

— Lasă, mama nu e aici.

Doamne, mama mea a depăşit nişte limite. E ziua de naştere a lui Daisy. Se aşteaptă să nu mănânce nici tort?

E un sacrilegiu.

Daisy priveşte în gol câteva clipe, gândindu-se, fără îndoială, la consecinţe. Poartă deja haine XS la un metru optzeci, ceea ce e o nebunie, dar până când industria de modă nu va mai căuta astfel de fete, nu văd cum mama mea îşi va schimba optica.

— Comandă-ţi nenorocitul ăla de sandviş, îi spune Ryke. O să înoţi şi o să arzi caloriile.

— Nu mânca ton, spune Cleo deodată. O să-ţi pută respiraţia.

— Da, urăsc mirosul, o aprobă Harper.

Deja îmi vine să le strâng de gât. Daisy se încordează din cauza tuturor părerilor care o bombardează. Îi dă meniul înapoi chelneriţei.

— Eu vreau ton, mulţumesc. Prietenele mele n-au decât să se descurce cu mirosul urât.

Îi aruncă o privire lui Cleo.

— La urma urmei, e ziua mea de naştere.

Cleo ridică din umeri.

— Încercam să te avertizez doar. Dacă găsim vreun băiat sexy prin zonă? O să-l sperii cu respiraţia ta urât mirositoare.

Doamne, deja plănuiesc să agaţe băieţi. Dacă înainte chestia asta era uşor amuzantă, acum e de-a dreptul înfricoşătoare. Sper că voi fi în stare să le fac faţă. Doamne, te rog, ajută-mă să pot.

— Păi e în favoarea ta, spune Daisy. Se va da la tine. Vezi, ţi-am făcut un serviciu.

Cleo strânge din buze şi apoi îşi îndreaptă ochii spre mine, foarte încet.

— Deci, Lily...

Îmi iau inima-n dinţi.

— ...Cum de eşti atât de slabă? Ce mărime porţi la haine, XXS?

Grozav, îmi pune o întrebare la care nu prea ştiu cum să răspund. Adevărul e că în cea mai mare parte a timpului mă las consumată de sex şi nu am grijă de mine. În apărarea mea, sunt însă scundă. Dacă Daisy ar mai slăbi mult, ar dispărea şi ar trebui probabil să fie internată.

— Întotdeauna a fost slabă, răspunde Daisy în locul meu.

— Ştii, n-am reuşit niciodată să-mi dau seama dacă băieţilor le plac fetele atât de *slăbănoage*, spune Cleo cu falsă politeţe.

Ar fi putut la fel de bine să spună „descărnată" în loc de slăbănoagă. Cred că e conştientă că replica ei e mai mult decât nepoliticoasă.

Îşi îndreaptă frumoşii ei ochi albaştri spre Ryke, care se preface absorbit de un meci de baschet care rulează la televizorul suspendat.

— Tu ce zici, Ryke?

Ochii lui rămân lipiţi de ecran în timp ce confirmă, spunând simplu „da". Cleo se agaţă de răspunsul lui monosilabic ca de o momeală.

— Îţi plac fetele XXS?

Doamne, ciudată conversaţie! Mă foiesc stânjenită pe scaun, iar Daisy oftează prelung, a exasperare.

— Cleo...

— Ce? face Cleo, ridicând din umeri cu nonşalanţă. Voiam doar o perspectivă masculină asupra situaţiei. Eu am doar surori mai mici, OK? Sunt curioasă.

Ryke se răsuceşte puţin, cu privirea ascunsă în spatele ochelarilor de vedere.

— Fratele meu o iubeşte, aşa că, evident, unii băieţi sunt atraşi de fetele slăbuţe. Fiecare cu preferinţele lui.

Harper intervine nerăbdătoare.

— Care sunt preferinţele tale?

Îmi imaginez cum îşi dă ochii peste cap. Naiba să vă ia, ochelarilor de soare, chiar aş vrea să-l văd cum clachează în faţa câtorva fete. Cum o să se descurce cu toate douăzeci la un loc?

Dar el nu şovăie deloc.

— Mie îmi plac femeile. Sâni mari, talie subţire, un fund pe care-l pot apuca.

Rămâne neclintit. Eu paralizez şi sunt cumva îngrozită că a catadicsit să răspundă. Prietenele lui Daisy schimbă priviri între ele, dându-şi seama că toate au şolduri mici, sâni de dimensiuni decente şi fund ioc. Daisy îl scrutează pe Ryke pentru o vreme şi apoi spune:

— Cât de mari să fie sânii?

O, Doamne.

— Ce-ar fi să schimbăm subiectul? spun eu.

— Mari, îi zice Ryke.

— Îţi place să-i apuci şi pe ăia? îndrăzneşte Daisy.

Prietenele ei pufnesc în râs. Lui Ryke îi vine să zâmbească, dar se abţine. Mă bucur că i se pare amuzant. Mie nu. Deloc. Asta e ca şi cum... nu. Dacă Lo ar fi fost aici,

şi-ar fi certat fratele pentru că flirtează cu o fată de 16 ani neîmpliniţi. Asta face Ryke acum. Chiar dacă nu vrea decât să iste o ceartă sau să le facă pe fete să se ruşineze, asta seamănă a *flirt* toată ziua.

— Doar dacă aud o femeie gemând când fac asta.

— Ryke! strig la el.

Îi şoptesc: *gata!* Casc ochii ca să-i dau de înţeles să se potolească. Ştiu că nu intenţionează să flirteze cu ele, dar e pe punctul de a depăşi o limită. Presupun că ştie de existenţa acestor limite şi că a încălcat o mulţime în viaţa lui. Poate că are senzaţia că regulile tradiţionale nu i se aplică lui. Sau poate, pur şi simplu, nu-i pasă.

Daisy dă să răspundă, dar el îi taie macaroana:

— Asta e perspectiva ta masculină.

Ryke se uită din nou la televizor, lăsându-le în pace. Totuşi, Cleo nu a terminat cu hărţuiala.

— Iar Loren Hale e la dezintoxicare, nu? Părinţii mei au auzit de la nişte prieteni de familie.

Îi face un semn din cap fetei din videoclipul lui Katy Perry.

— O mai ţii minte pe Greta? Părinţii ei au găsit o doză de cocaină şi au trimis-o la dezintoxicare. Parcă nu înţeleg că suntem şi noi tineri şi vrem să ne distrăm. Ca şi cum ei n-ar fi făcut din astea.

— Da, spune Katy. Mare ipocrizie.

Urăsc faptul că-l compară pe Lo cu o adolescent care a luat-o razna. Aşa începe, desigur, dar problema lui a depăşit zona rebeliunii adolescentine. Nu e o ruşine că e la dezintoxicare. Este aşa cum a spus tatăl meu... ceva *admirabil*.

— El a vrut să meargă acolo, îi iau apărarea iubitului meu, simțind cum îmi vine să plâng. Vrea să primească ajutor.

Vrea să depășească starea în care ne aflam înainte.

Toată lumea tace stânjenită, iar Cleo își ține buzele, evitându-mi privirea. Din fericire, vine tava cu gustări, salvându-mă din situația tensionată. Fetele încep din nou să pălăvrăgească, iar eu mă uit la Ryke. El dă din cap spre mine în semn de susținere, ceea ce înseamnă pentru mine mai mult decât voi lăsa să vadă el vreodată. Vreau să fac lucrurile cum trebuie. Vreau să fiu puternică și să lupt, iar faptul că mă aflu pe acest vas e un pas important.

Ultima dată când am fost aici, eram un dezastru. Asta e dezintoxicarea mea.

Daisy își ia sandvișul, iar părul ei lung se lipește de tonul care se strecoară din el. Îl pune la loc pe tavă și își șterge șuvițele cu un șervețel.

— Îmi urăsc părul, murmură ea în barbă.

— Te-ai gândit vreodată să ți-l prinzi în coadă? îi spune Ryke.

Atitudinea lui n-o ajută. După Anul Nou, mi-am dat seama că „trăsătura ei caracteristică" îi scoate de fapt la iveală nesiguranța.

— Da, ripostează Daisy, vrei să ți-l prind pe-al tău?

Cleo dă din cap.

— Nu are suficient păr, zice ea, mușcând dintr-o căpșună.

— Ai putea să-i faci multe codițe mici în tot capul, intervine Harper.

Ryke își ține privirea ațintită asupra lui Daisy.

— Nu ar trebui să te plângi de lucrurile pe care nu le poți schimba.

Daisy se bosumflă. Își scoate elasticul de la încheietură și-și desparte părul în trei șuvițe, împletindu-și-le cu ușurință.

— Mulțumit? se răstește ea.

— Tu trebuie să fii mulțumită, zice el. Nu e părul meu.

Se întoarce la meciul lui de baschet, acolo unde-i e locul. Mă face să fiu paranoică. Nu vreau ca sora mea să se atașeze de el sau să-și închipuie că-i dă atenție pentru vreun motiv greșit.

Cleo se așază turcește pe scaunul din fața noastră. Costumul de baie bleu face ca pielea ei să pară și mai spălăcită decât e.

— Nu vrei să înoți? mă întreabă. Unde ți-e costumul de baie?

— Mi-l pun mai târziu.

Nu am deloc chef să fac baie cu prietenele lui Daisy. Privirile insistente ale lui Cleo mă ard. Nu mă place. Ura ei poate izvorî de oriunde — din faptul că sunt singura care a venit în excursie cu un tip sau din faptul că sunt cu patru ani mai mare — așa că nu-mi pierd vremea încercând să rezolv acest mister.

— Și tu? întreabă Katy, trăgându-se mai aproape de Ryke, pe canapea. Nu vrei să intri cu noi în apă?

Își trece ochii umbriți de gene lungi peste trupul acestuia, peste mușchii atât de bine lucrați. Normal că escaladează munți. Toți mușchii lui transmit: „Mă cațăr pe stânci!" Nu doar: „Alerg până nu mai pot!" Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ce proastă sunt!

— Vreau să se termine meciul ăsta mai întâi.

Glasul i se încordează şi se ridică în capul oaselor, tensionat. Îmi vine să râd, dar nu pot, pentru că o văd cu coada ochiului pe Harper scoţând de undeva o sticluţă de vodcă şi botezând cu ea paharul cu cocktail nealcoolic.

— Ce crezi că faci?

Ridic din sprâncene. Vorbeşte serios? Sunt chiar aici. Nu par deloc ameninţătoare? Mama mi-a spus clar: *fără* alcool. Toate fetele i-au auzit avertismentul înainte de a ne pune în limuzină.

— Poate că iubitul tău e alcoolic, dar eu nu sunt, îmi zice Harper, zâmbind rece.

— Harper, nu fi atât de nesimţită, spune Cleo cu un ton pretenţios care o face pe Harper să nu pară totuşi prea nesimţită.

Nu mai suport.

— Mă duc să-mi pun costumul de baie.

Sar de pe locul meu şi, surprinzător, Ryke, mă imită.

Daisy îşi cere scuze în şoaptă, iar noi mergem înăuntru. Ridic din umeri, transmiţându-i că e OK, dar simt cum mă cuprind frustrarea şi o anxietate de zile mari. Ryke închide uşa glisantă în urma noastră.

— Ţi-e frică să rămâi singur cu ele? îl întreb.

— Mi-e mai frică de *tine* singură, răspunde el.

Ah. Nu are *deloc* încredere în mine.

— O să fiu OK. Ar trebui să ne punem costumele de baie.

— Sigur.

Ne îndreptăm spre cabinele noastre şi reuşesc să păstrez distanţa faţă de toţi stewarzii. Dacă Lo e stigmatizat pentru

că se află în reabilitare pentru alcoolism, cum ar reacționa oamenii dacă eu aș face același lucru pentru dependența de sex? Poate că e un lucru bun că mă pot trata ambulatoriu. N-aș vrea să-mi fac de rușine familia cu vestea asta — să știe că fiica sau sora lor e o ciudățenie a naturii.

Închid ușa cabinei mele, o încăpere dintre cele mai mari, cu așternuturi aurii simandicoase, o cuvertură de blană și un dulap cu fațadă de granit. Lângă peretele din dreapta e un fotoliu crem în stil victorian, plin cu perne tot aurii.

Mă îmbrac cu costumul meu de baie negru și-mi trec degetele prin părul scurt, aruncând o privire în oglindă. Dacă inspir, mi se văd coastele. Mă simt deprimată și, în mod normal, ca să-mi alung starea proastă, m-aș băga în pat și mi-aș găsi un film porno la care să mă uit. M-aș masturba până la orgasm.

Lucrurile trebuie să se schimbe, îmi reamintesc. Așa că mă îndepărtez de pat.

Cineva bate la ușă.

— Ești goală? întreabă Ryke.

— Nu.

Intră în cabină.

— Ești bine?

Înghit în sec. Mi-aș dori ca Lo să fie aici. M-ar face să mă simt mai bine. Nici măcar cu ajutorul sexului. Mi-ar zâmbi, m-ar săruta, mi-ar spune că sunt frumoasă și ar zice: „Dă-le dracului". Pentru că, la urma urmei, numai noi contam, unul pentru celălalt. Nu aveam nevoie decât de el.

— Urăsc oamenii, îmi scapă de pe buze.

Lo şi cu mine ne ascundeam de lumea întreagă pentru că ne era teamă de ridicol. De cum ne percep ceilalţi. Ne-am creat o bulă, umplând-o cu minciuni şi nefericire, până când, în cele din urmă, iluzia s-a spart.

— Deci acum bagi pe toată lumea în oală cu trei fete răutăcioase?

Ia un vaporaş decorativ de pe dulap, jucându-se cu el în timp ce vorbeşte:

— Patru fete, dacă vrei s-o pui la socoteală şi pe afurisita de soră-ta.

— Exagerez mult, îi spun. Şi dacă e cineva *afurisit*, tu eşti acela.

Ryke râde prelung.

— Asta mă amuză, pentru că iubitul tău e de zece ori mai rău când spune ceva. El e cel care poate răni serios pe cineva... şi probabil tata, dar asta e cu totul altă poveste, nu-i aşa?

Zâmbeşte îndurerat.

— Deci tu nu-i răneşti pe oameni cu vorbele tale? îl întreb ridicând din sprâncene.

— Vrei să afli diferenţa dintre mine şi Lo? spune Ryke, rezemându-se cu coatele de dulap, nonşalant şi nesuferit în acelaşi timp.

— Sigur.

— Mai ţii minte petrecerea de Halloween? Lo a furat băutură din casa aceea şi nici nu voia să recunoască. Înainte să ajungi şi tu la locul crimei, şi-a pierdut cinci minute spunându-mi în toate felurile posibile că ăia erau nişte dobitoci. Nu era nimic amuzant, mai ales când i-a spus lui Matt că

oamenii ca el nu au nicio valoare. Că vor accepta toate mizeriile până în ziua în care vor muri. A fost o chestie rece și crudă.

Simt o durere în piept pentru că tind să cred fiecare cuvințel pe care mi-l spune Ryke. L-am auzit pe Lo umilind destui oameni în liceu până când îi făcea să plângă, nu pentru că asta l-ar fi făcut să se simtă mai bine, ci pentru că ei îl răniseră primii și asta era cea mai bună cale de a se apăra.

— Uneori se abține, murmur eu. Nu e mereu așa.

Îi iau apărarea pentru că el nu e aici. Și ceea ce am spus e parțial adevărat. Lo știe când s-o lase baltă. Ca prima oară când am fost la Blue Room. Dacă-l hărțuiește cineva, nu va sta acolo degeaba, tăcând și înghițind. E obișnuit cu înjurăturile și cu vorbele grele și cred că preferă să nu se lase slăbit și înfrânt de acestea. Așa că mai bine se dă la o parte.

— OK, zice Ryke, dar atunci, la petrecerea de Halloween, n-a procedat așa.

— Și tu ce-ai fi făcut, Ryke? N-ai fi furat băutura? N-ai fi declanșat un conflict? Felicitări.

Reamintirea trecutului îmi lasă un gust amar. Nu putem schimba ce s-a petrecut atunci. Mă irită să redeschidem discuția.

— L-aș fi pocnit, spune Ryke simplu. L-aș fi plesnit pe bou peste față. Asta e diferența, la naiba.

Își îndreaptă spatele, iar eu rămân cu gura căscată, pentru că nu mă așteptam la asta.

— Nu pari deloc bătăuș.

— Nu par? spune Ryke, cu furie în ochi. Dacă mă calcă vreunul pe sistem, n-o să stau cu mâinile în sân. Poate că Lo a fost lipsit de apărare toată viața lui, dar eu nu.

— Și pe urmă? Ai fi fost tu contra patru oameni la petrecerea aia. Te-ar fi bătut și pe tine măr.

— N-am zis niciodată că ar fi un lucru bun, zice el, ridicând din umeri. E o chestie la fel de greșită, doar că în alt sens.

Greșelile *lui*. Și greșelile lui Lo. Niciunul nu e mai breaz, îmi dau seama.

Felul diferit în care au fost crescuți îi face să reacționeze total opus în situații similare. Asta vrea el să-mi spună.

Și acest lucru mă întristează teribil. Pentru că, practic, recunoaște că e la fel de distrus ca fratele lui. Îmi imaginez cum pumnul îi zboară spre falca lui Matt înainte de a rosti cuvinte teribile, impulsive și jignitoare.

Doar că e distrus într-un alt fel.

Exact cum a spus el.

Capitolul 11

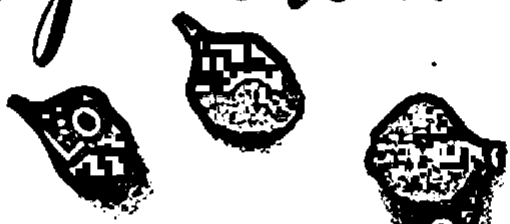

Plutesc pe un colac galben în apele oceanului albastru cristalin. Fetele, Daisy și chiar Ryke stau pe colacii lor viu colorați prinși între ei ca să nu ne îndepărtăm prea mult de barcă sau unul de celălalt. O prind pe Harper sorbind pe ascuns din altă sticluță cu alcool pe care a adus-o pe furiș pe iaht.

Doamne Dumnezeule, te rog să nu le lași pe prietenele surioarei mele să se îmbete și să se ducă la fundul oceanului pentru că s-au îmbătat. Mulțumesc.

Primele cinci minute chiar mi-au plăcut. Am ațipit, ascultând muzica venind din boxele de pe barcă și bătând ușor cu picioarele apa răcoroasă.

Însă cinci minute mai târziu fetele au început să se agite și să țipe cu glasurile lor pițigăiate, zgâriindu-mi timpanele și trezindu-mă.

— Vai, Doamne! M-a atins ceva. Era un rechin?! ţipă Katy înfricoşată.

Se prinde de colacul lui Ryke, iar acesta aproape că se prăvăleşte în apă. Fata îi pune mâna pe abdomenul gol ca să se ţină, dar, evident, acest gest nu e deloc întâmplător. S-a tot holbat la muşchii lui de zeu de când Ryke a apărut pe punte, îngâmfat, de parcă l-ar fi construit cu mâinile lui. E oarecum enervant... şi înspăimântător de adevărat.

— Calmează-te, îi spune Daisy. Probabil că era doar un peşte.

Ryke încearcă să se îndepărteze de ea, dar se agaţă de bicepsul lui, privind panicată ba la el, ba în apă. Mai are puţin şi ţipă: „Salvează-mă!"

El îi desprinde uşurel degetele de pe braţul său.

— Cred c-o să supravieţuieşti.

— A... da. Corect.

Ridică bărbia şi se aşază la loc pe colacul ei roz. Ryke îşi dezleagă colacul verde de restul şi vine spre mine. Se prinde de frânghia mea şi-şi trage la loc ochelarii de soare peste ochi.

— Frumos, îi şoptesc.

— Aşa se face, aprobă el.

Dau ochii peste cap şi mă întind din nou pe colac. Simt cum apa îmi atinge fesele. Sunt pregătită de încă un pui de somn. E minunat să moţăi. Dacă dorm, nu mai simt dorinţa arzătoare de a ieşi din apă, de a merge în camera mea şi de a mă masturba.

— Pe bune, chiar se poate aşa ceva? o aud pe una dintre fete întrebând cu curiozitate.

Acum sunt *şi eu* curioasă. Ascult cu atenţie.

— Să mor eu că erau patru degete, spune Katy. M-a durut ca naiba după aceea.

Ceeee?

Mă uit iute la Ryke, dar, din cauza ochelarilor, nu-mi dau seama dacă aude și el ce aud eu. Degete. Durere. E o chestiune sexuală. Știu că nu e doar mintea mea perversă în joc.

— Dar cum a făcut asta? Cum au încăput?

— N-au încăput, zice altă fată. Eu clar nu te cred.

Daisy tace mâlc în mijlocul găștii, lovind apa liniștită a oceanului cu picioarele.

— Hai s-o întrebăm pe Lily, propune Cleo. E mai mare și are iubit. Sunt sigură că știe. Lily!

Una dintre ele mă stropește pe piept. Șovăi înainte de a mă ridica în capul oaselor și de a înfrunta șirul de fete. *Chiar* nu am niciun chef să discut despre sex cu prietenele lui Daisy. Excursia asta era menită să mă facă să nu mă mai gândesc la sex și totuși acest subiect e peste tot în jurul meu, chiar dacă nu eu sunt aceea care-l aduce în discuție.

Harper, mai aproape de mine, îmi explică pe scurt controversa lor.

— Spune că „iubitul" ei, zice ea desenând în aer niște ghilimele imaginare, și-a băgat patru degete în ea. E posibil?

Mă foiesc și colacul meu se izbește de cel al lui Ryke, care se uită imperturbabil la cer, bucurându-se de soare în mijlocul acestui haos. Iar eu sunt aici disperată, tentată să-mi desprind pluta și să mă las purtată de ocean, cât mai departe de iaht și de această conversație.

— Ăăăă...fac eu și simt cum mâinile mi se înroșesc de jenă. Fiecare cu corpul lui.

— Vrei să spui că am vaginul larg? se răstește la mine Katy.

Poftim?!

— Nu! zic eu. Normal că nu. Poate că degetele lui erau mici.

Mă crispez. N-a fost deloc mai bine. Doamne Dumnezeule. Dacă sar chiar acum de pe colac și mă scufund sub apă, ar fi ceva ciudat?

— Lo câte degete folosește de obicei? întreabă Cleo.

Cred că mă înroșesc și mai tare, căci ea adaugă:

— Nu-ți fie jenă, Lily. E doar sex. Cum să deslușim toate chestiile astea dacă nu vorbim între noi?

Daisy se îndreaptă pe colacul ei bleu, apoi își vâră picioarele prin mijlocul acestuia și își sprijină bărbia de margine.

— Tu cum ai aflat despre sex? Ai vorbit cu Poppy și cu Rose despre asta?

Pare puțin supărată, de parcă ar fi ratat o experiență extraordinară de apropiere afectivă între surori, pentru că e cea mai mică dintre noi.

Dar se înșală. Poppy nu a discutat niciodată cu mine pentru că era mult mai mare și-și petrecea timpul ori cu diverși băieți, ori singură, în niciun caz învățându-ne pe noi despre aceștia. Iar Rose — dintotdeauna am crezut că mă va judeca pentru că mă culc cu o grămadă de tipi. Faptul că *nu* am vorbit cu ea e cel mai mare regret al meu.

Am învățat de pe internet, din pornografie și din revistele glossy gen Cosmo. M-a ajutat și Wikipedia. Mă-ntreb dacă s-ar fi schimbat ceva în cazul în care Poppy și Rose ar fi vorbit cu mine. Poate că nu mi-ar mai fi fost atât de rușine,

dar, chiar şi aşa, poate că nimic nu s-ar fi schimbat. Nu voi afla niciodată. Oricât de mult mi-ar displăcea gândul acesta, Cleo are dreptate. Nicio fată n-ar trebui să se jeneze vorbind despre sex.

— Cui îi pasă de unde a aflat ea? izbucneşte Katy, înainte ca eu să găsesc o replică adecvată pentru Daisy. Eu vreau să ştiu mai multe despre Lo. Aţi făcut-o pe la spate? Am auzit că e mai mişto.

— Bleah, asta nu e, gen, în fund? se miră o altă fată. Cred că te doare.

— Pe la spate poate să fie şi în vagin, se bagă o altă fată. *Duh.*

Pe furiş, înghiontesc uşor colacul pe care stă Ryke. El se leagănă şi se prinde de pluta mea ca să se echilibreze. Mă uit la el şi-i şuier:

— *Ajutor.*

El îşi reazemă capul la loc pe colac, *ignorându-mă.* Mă simt abandonată între şacali.

— O. Să. Te. Înec, şoptesc.

Brusc el se ridică în capul oaselor.

— Mă duc să-mi iau ceva de mâncare.

— Vin şi eu cu tine.

Încerc să nu zâmbesc şi apoi vâslim amândoi spre iaht. La bord, îmi întind un prosop pe un şezlong la soare şi mă aşez ca să mă usuc. Ryke îşi şterge părul, apoi îşi aruncă şi el prosopul pe un şezlong de lângă mine.

— Te pricepi de minune să eviţi oamenii. Trebuie să recunosc.

— Mă străduiesc cât pot, dar unele lucruri încă mă fac să mă simt stânjenită.

Mai ales pentru că Lo nu e aici să mă ajute să mă adaptez acestei noi lumi noi și înspăimântătoare. Dacă ar fi fost alături de mine, tranziția ar fi fost mai ușoară. Nu m-aș simți atât de... destabilizată de oamenii din jur.

— Tu cum nu te simți stânjenit de *așa ceva?*

— Eu mă enervez mai greu. N-aveam de gând să plec înot ca să mă depărtez de ele.

— Păi tocmai ai plecat.

— Pentru că m-ai rugat *tu*.

Își lasă picioarele pe punte, ridicându-se și uitându-se la mine, în timp ce eu mă destind pe șezlong.

— Deci tu chiar ai fi rămas acolo în timp ce aș fi povestit cum fac sex cu Lo? îl întreb, neîncrezătoare.

— Uiți că practic am văzut cum te pipăia, îmi reamintește Ryke.

Mda, acum îmi amintesc. Ryke l-a întâlnit pentru prima oară pe Lo în niște împrejurări dubioase.

— Studiez jurnalistica. În meseria mea, nu-mi permit să fug din calea situațiilor ciudate sau jenante. Trebuie să le înfrunt. Și la asta m-am priceput destul de bine mare parte din viață.

Credeam că excursia asta o să fie bună în mai multe privințe. Că o să mă facă să-mi înfrunt incertitudinile și, într-un final, o să-mi sporească încrederea în mine pe viitor. Nu m-am gândit nicio clipă c-o să mă ajute să înțeleg umbrele și misterele care-l înconjoară pe Ryke Meadows.

— Hei.

Daisy apare pe punte cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Se așază pe șezlongul din fața mea și-și trage o pernă în dreptul pieptului, acoperindu-se. Ryke stă în fund între noi. Simt un gol în stomac.

— Vin și amicele tale?

Mi-e teamă că haita de fete vor invada puntea și mă vor hărțui mai departe, încercând să afle detalii despre viața mea sexuală.

— Nu, au spus că mai rămân acolo.

Își lasă privirea în jos preț de câteva clipe, spre unghiile ei de la picioare pictate bleu-turcoaz.

— Îmi cer scuze. Nu știam c-o să te bată la cap. E o tâmpenie.

— Ce anume? întreb eu.

— Sexul. Cui îi pasă câte degete și-a băgat tipul ăla în ea?

Nu vreau în ruptul capului să discut despre asta de față cu Ryke și-mi dau seama că și el se abține. E clar că vrea să spună ceva, dar aș vrea să-și țină părerile pentru el. Te rog. Ar fi oare posibil?

Daisy își dezvoltă ideea înainte ca eu să apuc să-i răspund.

— Pot să dau trei exemple de lucruri care sunt mai mișto ca sexul. Oamenii tot vorbesc despre asta de parcă ar fi o experiență senzațională și, de fapt, e superplictisitoare.

Ryke își mușcă buzele, curios. *Nu mușca momeala*, îl implor eu din priviri, dar el nu se uită la mine.

— Care-s lucrurile alea trei?

Daisy își încrucișează brațele, apărându-se parcă de ofensiva lui. Pentru că el mereu atacă. Ar trebui să pun capăt

acestei discuții înainte să se încingă, dar bătălia lor începe și nu vreau deloc să mă trezesc prinsă la mijloc.

— Oxigenul, ciocolata și căderea în gol. Astea.

— Sexul e indiscutabil mai mișto decât ciocolata și Lily ți-ar putea explica și ea că ai nevoie de sex ca de oxigen. Și când ai experimentat tu căderea în gol?

— Anul trecut când am sărit pentru prima oară cu paraşuta.

El dă din cap.

— OK, mă rog, urăsc să te informez, dar sexul e de zece ori mai tare decât paraşutismul.

— Ba nu, nu e, ripostează ea.

Ryke se înclină insesizabil înainte.

— Atunci cine ți-a tras-o n-a făcut-o cum trebuie, draga mea.

Daisy se îmbujorează, dar nici de departe așa cum o fac eu. Slavă Cerului, pentru că nu doresc asta nimănui.

— Nu ai cum să faci sex într-un fel greșit, spune ea.

Ryke se uită la mine cerându-mi ajutorul din priviri, de parcă aș fi vreo maestră a sexului. Într-un fel... chiar sunt. Dau ochii peste cap și oftez profund.

— Sexul poate fi și nasol, îi zic eu. Se prea poate să nu fie extrem de reușit.

— Sunt destul de sigură că era la fel de priceput ca oricare alt tip.

Ryke intervine:

— Și mai ai vreo experiență pentru comparație sau ai fost o singură dată cu un singur tip?

Daisy îl privește tăios și răspunde fără să clipească:

— O singură dată, dar tot nu-mi închipui că ar putea fi mai bine de-atât.

— Atunci dă-mi voie să te-ntreb ceva, insistă Ryke.

Vreau să-l opresc, dar de fiecare dată când deschid gura, el vorbește și-mi taie macaroana.

— Ai avut orgasm?

Daisy se încruntă, chinuindu-se să-și amintească.

— Eu... nu știu.

— Atunci n-ai avut, spune Ryke.

Își trage ochelarii pe cap, ca ea să-i vadă ochii căprui și adânci, cu pete de culoarea mierii. Chiar pare pașnic. Ceea ce e plăcut. Totuși, n-ar trebui să poarte această conversație cu nimeni. Ce mi-a spus înainte de a se urca aici? A, da, că foarte puține chestii îl fac să se jeneze. Poate că asta e o mare problemă!

Mi-a trecut prin cap să-i întrerup și să pun capăt acestei discuții extrem de stânjenitoare. Mai ales pentru că sora mea nu pare să creadă că e chiar atât de stânjenitoare, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc este s-o fac de râs sau s-o tratez ca pe un copil. Sunt sigură că mama noastră face asta frecvent.

— Dar eram... zice ea gânditoare.

— Udă?

— Da..., spune ea încet. ...stai, nu, ba nu, nu eram.

Ryke îngustează din ochi, dintr-odată supărat.

— A fost prima ta experiență?

Ea dă din cap și apoi ridică din umeri.

— Nu-i mare lucru.

— Ba da, e mare lucru, ce naiba, îi spune el. Ce fel de dobitoc face sex cu o fată la prima ei partidă de sex fără s-o excite mai întâi? Probabil că a durut ca naiba.

— Nu chiar.

— Nu te cred, zice el, îndreptându-şi un deget spre ea. De fapt, ar trebui să te ţii departe de orice tip care nu te face să ajungi la orgasm de cel puţin două ori înainte de a ţi-o trage. Ţine minte asta.

Ea încuviinţează.

— N-am de gând să mai fac sex. Am lucruri mai importante de făcut. Cum ar fi să mă spăl pe cap.

Îi aruncă un zâmbet sec.

— Păcat! îi spune el. Probabil că ţi-ar plăcea cu tipul potrivit — poate chiar ţi-ai da seama că e mai bine decât să mănânci nenorocita aia de ciocolată.

Îi zâmbeşte vag.

— E chiar fain, ar trebui să-i spui asta următorului băiat pe care-l întâlneşti.

— Sigur, spune ea, pe un ton sceptic, ştiind probabil că Ryke nu flirtează cu ea acum. Poate îi voi spune chiar să încerce cu patru degete.

Îi surâde şi ea în treacăt.

— Nu te-aş sfătui, spune Ryke, sprijinindu-se de spătarul şezlongului. Dar eu nu sunt fată. Lily?

E rândul meu să-mi dau cu părerea? Ah, ce bine!

— Da, nicidecum, îi zic. Nici eu nu ţi-aş recomanda.

— Am reţinut.

Se ridică în picioare şi ne mulţumeşte, apoi se duce la toaletă. Mă răsucesc imediat şi-l ţintuiesc pe Ryke cu privirea.

— Ne-po-tri-vit.

Despart cuvântul în silabe ca să-mi susţin ideea. Îşi pune ochelarii la loc şi-şi vâră mâinile sub cap.

— O educam.

— Stânjenindu-mă pe mine.

— Asta e problema ta personală.

Zâmbeşte cu subînţeles.

— Oricum, mă pricep mai bine decât Connor Cobalt. Imaginează-ţi-l aici, desenând o diagramă a sistemului reproducător pentru Daisy. Ai prefera să se întâmple asta?

— Nu, nu, aş prefera ca toate penisurile din lume să stea la o mie de metri distanţă de sora mea mai mică, asta aş vrea.

— Nu se va întâmpla, Lily. Are aproape şaisprezece ani. A făcut deja sex. Şi e un super topmodel, ce paştele mă-sii.

— Doar model.

El râde în barbă.

— Cum zici tu. E superbă, arată mai mare ca tine şi o mulţime de tipi vor observa asta, dacă nu au observat deja. N-ar trebui să se jeneze să vorbească despre sex doar pentru că tu te simţi stânjenită.

Au! O las baltă pentru că... are dreptate. Mă strâmb la gândul acesta.

— Nu-mi spune c-o placi.

— Ţi-am spus că are şaisprezece ani? se răsteşte el.

— Voiam să fiu sigură.

Mă relaxez puțin. Poate că am abordat totul în mod greșit. E bine să vorbim despre sex. Nu este ceva de care să ne temem sau pe care să-l condamnăm. Trebuie doar să găsesc un mod sănătos de a o face. Cu Lo, bineînțeles.

Și apoi totul va fi în regulă.

Capitolul 12

De obicei, iau un somnifer pentru a-mi calma gândurile războinice, dar ascult de sfatul dr. Banning şi păstrez distanţa de medicamentele eliberate pe bază de reţetă. În schimb, întunericul şi liniştea încep să-şi deschidă porţile în faţa emoţiilor mele reprimate. Mă ghemuiesc în pat — valurile oceanului nu mă leagănă suficient ca să adorm. Mă holbez la locul gol de lângă mine, tânjind după căldura unui trup.

E foarte dificil să stau departe de Lo. Au trecut deja trei luni. Cu timpul, a devenit din ce în ce mai uşor de gestionat. Cel mai tare mă sperie gândul că se va întoarce. Toată această aşteptare mă copleşeşte şi-mi imaginez momentul în care va sta în pragul uşii mele şi-mi va spune cu blândeţe că va trebui să ne despărţim definitiv. Că a mers mai departe, acum e sănătos şi şi-a dat seama că eu sunt cancerul din viaţa lui.

Îmi apăs fruntea pe pernă. *Nu plânge.* Mă chinui să nu plâng, dar lacrimile fierbinți mi se adună în ochi. Inspir controlat de două ori, așa cum mi-a arătat Rose.

Lo m-a pus să promit că-l voi aștepta. Poate că ar fi trebuit să-l pun și eu să promită că se va întoarce la mine. Să-mi dea măcar o șansă.

Zece minute mai târziu, sexul îmi inundă mintea ca un dușman implacabil. Aceste senzații vor pluti în preajma mea, iar gândurile mele sâcâitoare mă vor face să mă prăbușesc. Întâmpin resemnată acest impuls, prea epuizată emoțional ca să mai fac vreun efort să ies din această stare. Cobor din pat și-mi deschid valiza, scotocind prin aceasta ca să-mi găsesc geanta neagră de voiaj plină cu jucării sexuale. Toate au aceeași marcă, de la o linie de lux, iar asta îmi amintește oarecum de preferința lui Lo pentru băuturile scumpe. Minunat...

Aleg iute un mic vibrator roz și mă urc înapoi pe pat. Îmi cobor chiloții negri de bumbac până la glezne și apoi strecor dispozitivul înlăuntrul meu. Mă întreb dacă ar fi bine sau nu să mă gândesc la Lo. Pe de o parte, el este cel care mă excită. Pe de altă parte, îmi dau lacrimile de câte ori îmi imaginez cum mă privește cu ochii lui de culoarea chihlimbarului, cu trupul lui zvâcnind peste al meu. În toate scenariile, sfârșesc prin a mi se face dor de el și a-mi dori să fie aici. În carne și oase. Ca să mă țină în brațe.

Mă mulțumesc să apăs pe telecomandă și să-mi eliberez mintea. Îmi ating sânii pe sub maioul gri. Îmi trec degetul peste sfârcuri și mișc ritmic din șolduri, stimulată de vibrator. Căldura îmi cuprinde brațele și picioarele, iar corpul

meu pulsează, dorindu-şi un orgasm puternic. Îmi strecor mâna peste abdomen şi ajung la punctul meu excitat şi sensibil care-şi doreşte cu ardoare să fie atins. Îmi frec clitorisul. Şoldurile mi se cutremură şi mi se opreşte respiraţia. *Da.*

Te rog, vreau să-mi dau drumul. Te rog, vreau să-mi dau drumul, îmi tot repet în minte.

Te rog! Mă frec ba lent, ba rapid şi accelerez mişcările vibratorului cu telecomanda.

Îmi răsucesc capul şi ţip în pernă. *Te rog*, îmi spun în gând. *Lo...* Sunt prea pierdută în această senzaţie ca să mă gândesc la tristeţea care vine laolaltă cu numele lui.

Te rog. Şi apoi interiorul îmi pulsează, degetele de la picioare se încordează. Ameţesc şi capul îmi pluteşte, ca un balon gata să se înalţe şi să se spargă. Gâfâi şi rămân nemişcată o vreme. Adrenalina începe să se risipească, iar eu îmi doresc cu disperare să păstrez senzaţia — s-o retrăiesc la infinit.

A fost totul prea rapid, prea trecător, prea puţin pentru a înlocui golul din inima mea.

Aşa că o iau de la capăt.

O oră mai târziu, asudată, nu mă grăbesc deloc să mă opresc. De fiecare dată când îmi revin după un orgasm, aştept câteva minute şi tânjesc după următorul, luând-o de la capăt. Sunt udă şi excitată şi niciunul dintre aceste lucruri nu mă face să mă potolesc. Îmi doresc doar să ajung la epuizare şi să adorm.

Cineva bate disperat la uşă, iar inima mea o ia la galop. Bâjbâi după telecomandă ca să opresc vibratorul, dar îmi alunecă din degete şi ajunge pe podea. Mă aplec ca s-o prind fără să-mi dezvelesc partea de jos a trupului, dar, când mă

întind. degetele mele ating telecomanda și o trimit sub pat. *O, Doamne.*

— Lily! spune răspicat Ryke. Intru la tine în cabină. Sper să fii dracului îmbrăcată.

Nu sunt îmbrăcată. Aproape deloc. Nici măcar pe jumătate.

— Așteaptă! țip și eu.

N-am prea mult timp de gândire. Îmi aranjez maioul, acoperindu-mi un sân expus care a ieșit cumva la iveală. *Ah, rahat.* Ușa se deschide înainte să-mi caut lenjeria intimă în adâncurile uriașei plăpumi aurii. O strâng la piept și înghit în sec când intră Ryke.

Mă chinui să mă uit urât la el, dar paranoia mea mă sabotează. De ce nu mi-am încuiat ușa?!

Vibratorul zvâcnește mut înlăuntrul meu, iar rușinea mea atinge un nou vârf. Nu credeam că ar mai fi posibil. Îi surprind expresia tulburată în timp ce-și trece iritat mâinile prin părul castaniu, puțin mai des decât al lui Lo. Mă încrunt la mutra lui ciudată. Ceva l-a scos din ale lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

E vorba de Lo? Dacă s-a întâmplat ceva la dezintoxicare? Dacă e rănit? Mă îndrept și inima îmi bate cu putere.

Își încrucișează brațele peste pieptul dezgolit și se sprijină de comoda mea, lăsându-se puțin în față, cu ochii întunecați.

— Tocmai m-am trezit cu una dintre fete în pat.

Nu e vorba de Lo, dar e destul de deranjant.

— Cum adică?

— M-am trezit, spune Ryke furios, cu o fată de 16 ani pipăindu-mă.

Își trece din nou degetele prin părul lui castaniu și ciufulit.

— Nu pot să gestionez porcăria asta. În mine am încredere să nu fac vreo prostie cu o fată de liceu, dar nu am încredere în ele. Aproape că am fost violat, Lily.

Pufnesc în râs.

— Nu-i amuzant, spune el categoric.

— Știu. Îmi pare rău.

A fost însă ceva... oarecum neașteptat.

Se duce la fotoliul în stil victorian și mototolește o pernă în brațe, aruncându-le pe rând pe podea.

— Ce faci? chițăi eu.

Nu poate rămâne aici. Trebuie să scot vibratorul ăsta din mine. Am nevoie de *intimitate*.

El păstrează una dintre cele mai moi perne la capătul fotoliului.

— Eu acolo nu mă întorc.

Se întinde pe spate, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening cu șnur, un pic cam prea expliciți în zona între picioare. Serios, de ce Lo *și* fratele lui poartă așa ceva în pat? Sunt atât de... sexy... și-mi lasă imaginația să-mi zboare la niște chestii foarte, foarte perverse.

Se foiește puțin, aranjându-și perna pentru a se simți mai comod. Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva.

Vibrațiile mă fac să-mi pierd concentrarea. Nu pot să dorm aici cu chestia asta în mine toată noaptea. Trebuie să fac ceva. Chiar dacă va fi cel mai ciudat și stânjenitor moment din toată viața mea.

Reușesc să întind mâna pe sub pătură, îmi agăț un deget de șnurul vibratorului, îl scot și-l cuprind în mână. Nu-l pot lăsa pe pat, pentru că face zgomot, și sunt de-a dreptul

îngrozită că, în liniștea nopții, Ryke o să audă și o să creadă că am încercat cu bună știință să mă masturbez cu el în cameră.

Așa că acum vine partea cea mai grea: încerc să-mi ridic chiloții fără să fiu prea ostentativă. Îi trag în sus peste coapse, încercând să mă mișc cât mai puțin. După ce reușesc, mormăi:

— Trebuie să fac pipi.

Iau plapuma de pluș care cântărește o tonă și mi-o înfășor în jurul corpului, așa cum am văzut în filme. Numai că atunci când mă dau jos din pat, plapuma greoaie trage odată cu ea cearșaful și o pătură. Practic, tocmai mi-am dezbrăcat patul. *Bună treabă, Lily.*

Nu sunt deloc subtilă. Cred că arăt ca un om de zăpadă înfășurat într-un cocon. Măcar îmi ascunde partea inferioară a corpului și vibratorul din mâna stângă. Ryke nu comentează nimic despre comportamentul meu ciudat. Poate că a adormit după întâmplarea aceea traumatizantă sau eu sunt mai agilă decât îmi închipuiam.

Și apoi... cad ca un bolovan.

— Ești bine? întreabă Ryke, uitându-se la mine.

Obrajii mi se încing și mă rostogolesc ca un hotdog ars, strângând încă vibratorul în palmă și înfigându-mi mâna în pătură. Cu coada ochiului, îl văd pe Ryke ridicându-se în capul oaselor și uitându-se la mine nedumerit.

Îl fixez cu privirea, sprijinindu-mă pe podea într-un cot.

— Sunt dependentă de sex, îi spun.

Mă simt bine când rostesc asta.

— Poate că n-ar trebui să dormi aici.

Își dă dramatic ochii peste cap și se lasă la loc pe fotoliu.

— Cu tine mă descurc. Am mai multe şanse să fiu violat în afara acestei camere.

— Chiar crezi că te va viola cineva?

E ridicol.

— Practic, m-a molestat deja. Băieţii pot fi violaţi şi ei, Lily, spune el. Credeam că voiai să faci pipi.

Nu voiam, dar trebuie neapărat să ajung în baie, la adăpost. Pare imposibil să stau în picioare, aşa că mă târăsc pe burtă, cu pătura în jurul meu. După ce mă strecor în camera cu gresie pe jos, trântesc uşa cu piciorul şi mă ridic în genunchi pentru a o încuia. Apoi mă prăbuşesc pe plapumă şi mă holbez la tavan. Arunc vibratorul pe podea şi acesta se mai mişcă puţin pe gresia de marmură. Ar trebui să-l înfăşor într-un prosop şi să-l bag într-un sertar, să mă spăl pe mâini şi să mă întorc în pat.

Ştiu asta.

Dar n-o fac.

Simt că *nu pot* s-o fac.

Cu o mişcare rapidă, iau aparatul şi îl pun la loc înlăuntrul meu. Vibraţia mă excită, făcându-mă să mă calmez pentru o clipă. Vreau mai mult. Degetele îmi alunecă peste abdomen şi coboară încet peste clitorisul meu ce zvâcneşte şi o iau de la capăt. Un cerc vicios din care nu reuşesc să ies. Închid ochii şi respiraţia mi se iuţeşte. Alung tot ce se întâmplă în seara asta şi mă pierd în mrejele plăcerii, alungând grijile şi lucrurile care se petrec în acest loc. Nu sunt în altă parte, ci doar aici, în momentul prezent.

Corpul mi se cutremură şi mă masturbez şi mai îndârjit.

Vreauvreauvreauvreauvreau.

Nu.

Trebuie să mă satisfacsatisfacsatisfacsatisfac.

TE ROG!

De pe buze îmi scapă un geamăt. Flutur copleşită din pleoape. Orgasmul acesta brusc şi fulgerător mă curentează pe dinăuntru.

Şi se stinge în câteva secunde. Scot vibratorul şi mă întind nemişcată pe podea. Simt că-mi dau lacrimile când creierul ajunge să înţeleagă faptele mele.

Ce naiba am făcut?

Dr. Banning mi-a spus categoric că recuperarea din dependenţa de sex nu înseamnă excluderea oricărui tip de act sexual. Doar chestiile nesănătoase. Lucrurile care se infiltrează în viaţa mea de zi cu zi îmi perturbă rutina şi mă transformă într-un animal obsedat. Unii dependenţi se pot descurca cu masturbarea. Dintr-odată îmi dau seama că eu nu mai pot.

Simt o gheară în piept şi lacrimile mi se preling pe obraji. Nu înţeleg de ce nu mă pot masturba ca o persoană normală. De ce trebuie să duc totul la extrem? Îmi lipesc palmele de ochi şi plâng şi mai tare. Mi se pare o situaţie prea grea pentru mine. Nu sunt în stare să controlez nimic.

Nu l-am înşelat pe Lo. M-am abţinut să fac sex pe bune, dar oare mai contează asta? Sunt dependentă de masturbare. Când mă voi opri? Ştiu bine răspunsul. Şi lacrimile se revarsă acum cu toată forţa, îmi curge nasul şi ochii îmi ard. *Este o luptă care nu se va termina niciodată.*

Mă ridic în patru labe, scap de plapumă şi mă târăsc în cadă, dârdâind puţin când aerul rece îmi mângâie picioarele

și brațele goale. Nu am pe mine decât niște chiloți de bumbac și un maieu mulat. Mă așez în cadă și-mi strâng brațele la piept, ghemuindu-mă. Încerc să nu mă dezintegrez. Dar tot am senzația că mă voi rupe în bucăți. Că mă sfărâm. În bucăți mici și nesemnificative.

Fără filme porno. Fără sex. Fără masturbare. Ce altceva a mai rămas?

Poate că oamenii m-ar considera dramatică și imbecilă pentru că mă simt atât de pustiită fără aceste trei lucruri. Poate că ar râde de mine sau m-ar scuipa, disprețuitori. Dar nu mai am energie să explic cum sexul umple un gol profund din sufletul meu. Cum, chiar și pentru o clipă, pare să alunge tot ce e rău.

Mă doare pieptul când respir. Fiecare gură de aer e ca un cuțit care-mi taie coastele. Dârdâi în cada rece și-mi duc genunchii la gură, strângând tare din ochi. Pierd controlul asupra lucrurilor care m-au făcut vreodată să mă simt bine. Sexul și Lo — au dispărut și m-au lăsat atât de singură.

Îmi las capul într-o parte, în derivă. Îmi simt corpul greu și lacrimile devin mute, însă durerea din piept se intensifică. Nici măcar nu știu ce m-ar putea face să mă simt mai bine. Nu sexul. Nici Lo. Nimic nu mă poate aduna la loc. Gândul acesta îmi taie respirația.

— Lily! strigă Ryke, bătând la ușă. Ieși odată. Ai stat acolo destul.

Nu mă pot mișca. Nu pot vorbi. Buzele mi-au încremenit odată cu speranța. De ce ar vrea Lo să se întoarcă acasă la mine? Tocmai a scăpat din iadul lui, cine ar vrea să intre în alt infern?

— Lily! N-am chef de joacă. Deschide naibii ușa.

Deschid gura ca să răspund, dar cuvintele mi se opresc în fundul gâtului. Nu am energie să le rostesc. Forța de articula ceva m-a părăsit odată cu încrederea în propria-mi persoană. Nesiguranțele mele reprimate mă asaltează ca un parazit care nu vrea decât să mă distrugă până când mă va slăbi, mă va face să mă ofilesc și să mor.

Câteva clipe mai târziu, aud ușa descuindu-se. Probabil a luat o cheie de undeva. Poate de la un steward.

— Isuse Hristoase, spune el și îngenunchează lângă cadă.

Clipesc încet, încă ametită. Obrazul meu e sprijinit de marginea căzii, dar brațele îmi sunt în continuare încrucișate în dreptul pieptului. Eu sunt ultimul meu colac de salvare. Și, în acest moment, aceasta nu e o informație prea liniștitoare.

Ascult vocea lui Ryke în timp ce acesta formează un număr pe mobil.

— Dr. Banning?

Ce? Probabil că Rose i-a dat numărul de telefon al terapeutei mele.

— Sunt amicul lui Lily Calloway... am găsit-o în cadă. Nu răspunde și...

Vocea lui stoică obișnuită șovăie puțin. Ar trebui să mă scoată din starea mea de neclintire, dar sunt atât de pierdută. Trebuie doar să mă întorc acasă cumva. Trebuie să găsesc un motiv să mă ridic de-acolo.

— ...Îmi fac griji pentru ea. Puteți să vorbiți dumneavoastră cu ea?

Face o pauză.

— Nu vreau s-o ating, dar nu văd sânge. Nu cred că și-a făcut vreun rău.

N-aș face așa ceva. Nu-i așa? Nu...

Simt cum Ryke îmi lipește telefonul rece de ureche.

— Lily? aud glasul calm al doamnei Banning. Ești acolo? Ce s-a întâmplat?

Totul. *Chestia asta.* Mă rog să capăt putere, dar asta nu se întâmplă. Vreau să mă ridic în picioare, dar nu le pot mișca. Am nevoie de un motiv pentru a continua...

— Îmi pare rău că v-am trezit, abia șoptesc.

Cuvintele îmi ard gâtul. Închid ochii, lăsând câteva lacrimi să-mi scape pe sub pleoape.

— N-are de ce să-ți pară rău, Lily. Pentru asta există numărul meu de urgență, bine? Poți să vorbești cu mine? Ce simți?

— Rușine.

Îmi lipesc două degete de ochi. Mi-e atât de rușine pentru ceea ce sunt și pentru ceea ce fac. Cum aș putea să mă opresc vreodată? Pare... un munte pe care nu-l pot escalada.

— Ce altceva?

— Oboseală. Stânjeneală. Supărare.

— Treci prin multe acum, Lily, îmi spune ea. E absolut normal să simți aceste lucruri, dar trebuie să fii puternică. Înainte să simți că pierzi controlul, trebuie să vorbești cu cineva și să-i spui ce te deranjează. Nu trebuie să fiu neapărat eu acea persoană, dar sunt mereu aici. Cum a început asta? E vorba despre Loren?

— Da... nu... nu știu, murmur eu.

Fac o pauză și mă destind puțin, uitând că Ryke se află ghemuit lângă cadă, la doar jumătate de metru distanță. În timp ce vorbesc, o greutate începe să mi se ridice încet (foarte încet) de pe piept. E încă acolo, dar parcă se îndepărtează puțin.

— Va trebui să nu mă mai masturbez, nu-i așa?

Îmi umezesc buzele crăpate și mă strâmb la auzul propriilor cuvinte.

— Crezi că e ceva nesănătos sau poate duce la alte compulsii? întreabă ea, pe un ton serios.

— Fac asta, răspund eu sufocându-mă, și întotdeauna vreau mai mult. Niciodată nu mi-e de ajuns.

— A renunța la ceva nu e sinonim cu a pierde controlul. Din contră, Lily. Preiei din nou controlul.

Încerc să mă relaxez auzind ce spune. Deși puternică, toată energia ei trece prin mine și apoi se evaporă. Mi-o imaginez pe Rose spunând ceva asemănător. Îi aud cuvintele și simt forța lor. O percep, dar nu pot să mă agăț de ea și să cred în ea așa cum o fac ele. Nu știu de ce se întâmplă asta.

— Totul va fi bine, accentuează ea. Știu că acum e posibil să nu simți asta, dar, în timp, totul va fi OK. Trebuie să începi să crezi că poți ajunge acolo.

— Știu.

— OK, OK. Poți să-i dai telefonul înapoi prietenului tău?

Ryke îmi ia telefonul din mână și și-l duce la ureche. Îi privesc fața în timp ce o ascultă pe Banning. Acum pot să mă ridic în capul oaselor. Chiar dacă toate mă dor, încerc să-mi amorțesc durerea cu încurajările ei. *Fii puternică, Lil,*

îmi spunea Lo. *Când mă voi întoarce, voi fi puternic alături de tine.* Îmi șterg lacrimile, imaginându-mi ultimele cuvinte. Rugându-mă ca aceasta să fie reacția lui și nu vreun răspuns groaznic, gen: *problemele tale sunt prea grele pentru mine acum.* Doamne, te rog, fă-l să se întoarcă la mine.

— Da, pot să fac asta, dă din cap Ryke, privind în jos. O să-mi răspundă. Mulțumesc foarte mult. Chiar apreciez. Nici nu aveți idee.

Apoi închide telefonul.

— Îmi pare rău, spun cu o voce mică și ostenită.

Ryke ridică mâna.

— Îl voi suna pe Lo. Nu ai voie să începi să plângi și să faci o criză de nervi la telefon. Nu te poate ajuta acum și știi cât de mult îl va afecta chestia asta.

Dau cu disperare din cap. Mă simt încurajată de ideea de a vorbi cu el.

— Îți promit.

El ezită înainte de a forma numărul. Îmi sprijin brațele de marginea căzii și aproape că mă prăbușesc pentru a fi mai aproape de telefon — pentru a-i auzi vocea. După un timp, Ryke spune:

— Hei, te-am trezit?

Își dă ochii peste cap.

— Ești foarte deștept, în mă-sa... da, în fine, am pe cineva aici care vrea să-ți vorbească.

Se oprește și apoi se uită la tavan.

— Nu, e în regulă. Tocmai a terminat de vorbit cu terapeuta ei.

Își mângâie maxilarul și apoi dă din cap, întinzându-mi telefonul. Îl înșfac repede, dar, odată ce îl am la ureche, gândurile mele încep să zboare undeva departe. Uit ce aveam de gând să spun. Poate că nu aveam nimic de zis. Poate că voiam doar să-i aud vocea. Îi șoptesc:

— Bună.

— Bună, îmi răspunde Lo.

Cu coada ochiului, îl văd pe Ryke cum împinge cu piciorul plapuma până înapoi în cabină. Se face că nu vede vibratorul și nu pune nicio întrebare, dar obrajii mei se înroșesc, pentru că mor de rușine. Mă scufund și mai mult în cadă.

— E ziua de naștere a lui Daisy, îi spun. Sunt în Mexic.

— Ryke mi-a spus deja.

Ah.

Ryke lasă ușa deschisă și-mi face semn cu capul.

— Să nu o închizi.

Se îndreaptă spre fotoliul lui, așezându-se cu un oftat epuizat.

Se instalează o tensiune prelungă și mută, iar eu nu mai știu ce ar trebui să spun. Aș prefera să nu aduc în discuție faptul că stau într-o cadă după o cădere emoțională. Nu vreau să-i dau un alt motiv să mă evite când se întoarce acasă. Ce om aflat în deplinătatea facultăților mintale ar vrea să aibă parte de așa ceva?

Sunt pe cale să-i spun că mâine mergem cu toții să ne dăm pe tiroliană la rugămintea lui Daisy, dar Lo îmi ia vorba din gură.

— Deci, ce s-a întâmplat în seara asta?

La naiba.

— Nimic, de fapt, şi nu cred c-ar trebui să vorbim despre asta. Tu eşti acolo.

Orice ar însemna *acolo.* Nimeni nu-mi va spune unde exact se află. Ar putea fi în Canada sau oriunde altundeva.

— Dacă Ryke ţi-a dat nenorocitul de telefon — un om care nu e deloc de acord cu relaţia noastră — atunci ştiu că trebuie să fie vorba de ceva rău. Vreau să ştiu, Lil.

Nu aşa mi-am imaginat conversaţia noastră. Credeam că vom ocoli subiectul, aşa cum am făcut mereu în trecut. El pomeneşte pe scurt despre alcool. Eu spun ceva vag despre sex, dar când lucrurile devin încurcate şi ajungem cu adevărat la dependenţele noastre, abandonăm orice discuţie.

— Nu a fost nimic rău, mormăi eu. Ryke mi-a spus să nu aduc vorba despre asta. Cred că ar trebui să discutăm despre altceva. Trebuie să te concentrezi la recuperarea ta, nu să-ţi faci griji pentru mine.

Ezit puţin. Mă gândesc la dr. Banning şi aproape că o aud spunând că Ryke se înşală. Că nu despărţirea de Lo este răspunsul, ci găsirea unui mod sănătos de a fi împreună.

Dar oare el mă mai vrea? Nu sunt atât de sigură. Îmi şterg ochii. El râde scurt şi amar.

— Dacă nu-mi spui, o să-mi fac griji pentru asta o lună-ntreagă, Lil. Iar Ryke nu a înţeles pe deplin faptul că, în cele din urmă, voi ajunge acasă. Şi atunci voi fi din nou cu tine. Va trebui să începem să vorbim şi să ne reconfigurăm relaţia. Dacă nu pot să mă descurc cu tâmpeniile astea la telefon, treaz, la dezintoxicare, atunci poate că n-ar trebui să mă întorc acasă prea curând.

Nu aud decât: *Voi fi din nou cu tine.* Îndepărtez receptorul de buze și-mi șterg lacrimile incontrolabile, tăcute, care curg ca un potop. O presiune uriașă mi se ridică de pe piept. Simt că pot respira din nou.

— Lily? spune el, disperat. Lily, ești acolo? Lily, ce naiba...

Rostesc din nou:

— Sunt aici.

Îl aud cum expiră și inspiră greoi.

— Nu face asta. Și nu mă pune să ghicesc ce mama naibii s-a întâmplat.

Îmi sprijin spinarea de cadă.

— E jenant, mărturisesc eu.

— Și? -

— Și chiar vrei să facem chestia asta? Să vorbim și așa mai departe...

— Dacă vrem să rămânem împreună, să rămânem *cu adevărat* împreună și să nu începem din nou să ne înlesnim reciproc dependențele, atunci da, va trebui să vorbim. Trebuie să știu când o iei razna, iar tu trebuie să știi când o iau razna iar, ca să ne putem împiedica unul pe celălalt să facem vreo prostie.

— Adică pe dos față de tot ce am făcut până acum.

Dr. Banning a spus același lucru.

— În principiu. Uite, am irosit atâta energie pentru a ne ascunde reciproc dependențele față de familiile noastre. Dacă am redirecționa această energie și ne-am ajuta unul pe altul, ar putea să meargă.

Îmi place acest plan. Alungă într-o oarecare măsură acea ceață care mi-a întunecat atât timp viitorul. Începe să prindă

formă o imagine despre *noi doi*, atunci când Lo se va întoarce. Și mă simt mai degrabă copleșită de faptul că vom fi împreună după o despărțire de trei luni.

Îmi ating tivul maieului cu degetul.

— Am divorțat, murmur. Am crezut că nu mă vei mai vrea înapoi.

Vocea lui se transformă într-o șoaptă dureroasă.

— De ce ai crede asta?

Îmi ling din nou buzele uscate și crăpate.

— Cuplurile care divorțează de obicei nu se recăsătoresc.

Evident, noi nu suntem, de fapt, căsătoriți. Dar el va înțelege metafora. A mai folosit-o și înainte, în adolescență. Ne-am jucat de-a mama și de-a tata aproape toată viața. E cam aiurea, dar cred că pur și simplu așa suntem noi.

— Te iau din nou de nevastă, Lil. Ce naiba, m-aș recăsători cu tine de o sută de ori.

Îmi șterg din nou ochii.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Chiar dacă te fac să te simți nefericit?

Tace prelung înainte de a murmura:

— Nu mă faci să mă simt nefericit. Mă faci să-mi doresc să trăiesc. Și vreau să trăiesc cu tine.

Nu mai sunt capabilă să spun nimic. Trag aer în piept, îmi frec nasul și-mi șterg ultimele lacrimi.

— Bine? răsuflă el. Deci trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat în seara asta.

Dau din cap. Corect.

— În ultimele două luni, m-am masturbat foarte mult. Iar excursia asta cu iahtul trebuia să fie mai bună decât data trecută. Nu să mă transform în monstrul ăsta obsedat.

Am dat-o în bară. Dar e mai uşor să-i spun asta decât îmi imaginam. Probabil pentru că am fost dintotdeauna cei mai buni prieteni înainte de a deveni un cuplu real.

— În ce fel obsedat?

— Nu mă puteam opri. Îmi foloseam vibratorul şi apoi Ryke a intrat ca buldozerul în camera mea, speriat că va fi violat de o fată de şaisprezece ani.

— Serios? spune el neîncrezător.

Nu sunt sigură la ce se referă, aşa că şovăi.

— Ce nu crezi? Care parte? întreb, scărpinându-mă pe braţ.

— Nu cred că Ryke s-a speriat de o liceană. Ce fătălău! spune el râzând.

Mă relaxez puţin.

— E urât să spui asta despre fratele tău.

— Fratele meu vitreg, ripostează Lo.

Okaaay. E clar că există o problemă pe care eu nu o cunosc cu exactitate.

— Credeam că sunteţi amici.

— Suntem, spune Lo sarcastic, îmi place doar să fiu nemernic.

Înainte de apariţia lui Ryke, Lo credea probabil că e un copil prins între părinţii lui care trăiseră un divorţ urât. A aflat însă că el era cauza despărţirii lor: un produs al infidelităţii.

Lo oftează greoi.

— Uite care-i treaba, pot să-l iert că m-a mințit pentru că m-a sprijinit în procesul de recuperare și, în afară de tine, e singura persoană care știe cum e să stai în preajma tatei. Dar uneori e atât de contondent.

Zâmbesc, bucuroasă că suntem de acord cu ceva.

— Știu. Mă enervează tot timpul, dar trebuie să-l suport.

Pentru că are intenții bune. Și este unul dintre motivele pentru care am ajuns aici. Dacă Ryke nu s-ar fi infiltrat în viețile noastre, mă tem că am fi continuat să ne distrugem unul pe celălalt.

— În privința asta...

Lo se întrerupe, încercând să-și aleagă cu grijă cuvintele.

— Nu-l iubesc prea mult când eu sunt blocat aici și el e acolo...

Se abține să nu adauge *cu tine*, dar eu aud oricum această completare.

— Nu e deloc o situație ideală.

— Oricum, nu cred c-ai vrea să fii aici, îi spun. Prietenele lui Daisy vorbesc non-stop. Ți-ar țâșni sânge din urechi.

— Dar aș fi cu tine, zice el și apoi geme frustrat. Vreau doar să te țin în brațe chiar acum. Simt că mor.

— Și eu la fel, îi răspund.

Lo face o pauză.

— Ce s-a întâmplat după ce Ryke a intrat peste tine? Nu te-a văzut dezbrăcată, nu-i așa?

Roșesc toată.

— Nu, nu...

Îi explic rapid cascadoria cu plapuma și cu încuiatul în baie.

— Ar fi trebuit să mă opresc, înțelegi tu. Acela era momentul în care ar fi trebuit să mă potolesc.

— Dar nu te-ai potolit.

Îmi muşc unghia până la sânge.

— După aceea, m-am întristat. Am clacat nervos. A venit Ryke şi a sunat-o pe terapeuta mea. Am vorbit cu ea şi am reuşit să mă opresc din plâns. Asta a fost tot. Asta a fost noaptea mea glorioasă.

— Credeam că te-ai descotorosit de toate jucărioarele, spune el, confuz.

Îmi imaginez că se încruntă, oarecum dezaprobator.

La naiba. I-am spus asta prima dată când am vorbit. Pe lângă faptul că mi-am aruncat la gunoi colecţia de filme porno (ceea ce era adevărat), am minţit când am zis că am renunţat la jucăriile mele sexuale.

— Am minţit, mărturisesc pe nerăsuflate. Dar filmele porno chiar le-am aruncat.

— Gata cu minciunile, spune Lo cu asprime. Nu ne mai minţim între noi şi nici prietenii nu ni-i minţim. Trebuie să ne străduim mai mult.

— Da, ştiu. Aşa voi face. Asta a fost... asta a fost înainte de a face cunoştinţă cu psiholoaga mea.

Îl aud cum se mişcă puţin, pentru că scaunul scârţâie.

— Eşti pe fotoliul ăla portocaliu urâţel? întreb.

— Nu, sunt în camera mea, la birou.

— Ah...

Încerc să-mi imaginez camera lui şi, chiar când sunt pe punctul de a-l întreba cum e acolo, el spune:

— Ce ţi-a spus terapeuta în seara asta?

Mă strâmb.

— Să încetez cu masturbarea.

Îmi apăs fruntea pe genunchi.

— Cred că-mi va fi totuşi imposibil până la întoarcerea ta. A trecut mult timp; nici măcar nu-mi pot imagina...

Cum ar fi să nu mă masturbez? Să nu ajung la orgasm nici măcar o dată... pare un lucru imposibil.

— Câţi ani aveai când ai început să te masturbezi?

Îmi sărut genunchii, cunoscând bine primul moment pentru că doctorul Banning m-a pus să scormonesc prin amintirile mele şi să i-l dau.

— Nouă. Aveam 11 ani când am început să mă masturbez la materiale pornografice, după ce am găsit revista aia la tatăl tău.

— Asta e de-a dreptul dezgustător, se răstește el. Te rog să nu mai pomenești niciodată cum te-ai masturbat pe revistele porno ale tatei.

— Era a ta, măgarule, spun încet, nu atât de jignită pe cât ar trebui să mă simt.

— De unde ştii tu?

— Era în cutia de pantofi cu reviste porno de pe raftul *tău*, dulapul *tău*.

— Ah. Atunci nu contează.

Zâmbesc. Mi-e dor să vorbesc cu el, chiar dacă discuțiile noastre nu sunt deloc normale. Nu cred că am fost vreodată normali. Poate că de aceea relaţia noastră funcţionează.

— Aşadar, mi se pare un plan bun, spun eu. Acum voi încerca să reduc masturbarea, dar o voi elimina definitiv când te vei întoarce acasă.

— E cel mai nasol plan pe care l-am auzit vreodată.

— Poftim? întreb încruntându-mă.

Asta nu e o chestie normală. De obicei, e de acord cu mine.

— Nu are importanță dacă sunt acolo sau nu. Dacă terapeuta ta nu crede că e o idee bună, atunci probabil că nu e.

— Dar asta înseamnă că... nu voi putea face deloc sex până când nu vei veni acasă...

Inima îmi bate cu putere, cuprinsă brusc de teamă. Știu că Lo înlătură complet alcoolul din viața lui, dar terapeuta mi-a spus că dependenții de sex aflați în proces de recuperare *n-ar trebui* să fie abstinenți pentru totdeauna. E un standard imposibil de atins. Sexul face parte din natura umană.

— Doar dacă faci sex cu mine, adaugă Lo.

Acum sunt și mai confuză.

— Nu înțeleg. Tu nu ești aici. Sau poate ai de gând să-mi trimiți prin poștă un dildo modelat după penisul tău, spun optimistă.

— O, nu. Nu las pe nimeni să-mi facă mulaj după sculă pentru plăcerile tale. O s-o primești pe cea adevărată la sfârșitul lui martie.

— Atunci cum să fac sex?

— Ce părere ai de sexul prin telefon?

Ahhhh. Stai așa...

— Nu e același lucru cu masturbarea?

— Nu și dacă o faci pe vocea mea și numai pe vocea mea. În acest fel, vei ști când să te oprești și îți vei construi un sistem. Cea mai grea parte a recuperării din dependența

de sex — pentru tine, cred — va fi stabilirea unor limite, nu-i aşa?

Pare o idee foarte bună şi sunt oarecum surprinsă că a venit din partea lui.

— Da, dar cum de ştii atât de multe despre asta?

— Am vorbit cu nişte consilieri care ştiu multe despre dependenţe, unii au mai lucrat cu dependenţi de sex. Mi-au dat câteva sfaturi.

Zâmbesc.

— Deci putem face sex prin telefon acum?

— Nu.

— Poftim? Dar tocmai ai spus...

— Trebuie să meriţi.

Ha...

— Eşti cam nasol.

— N-am spus niciodată c-o să fiu de treabă. Nu vreau să-ţi mai încurajez dependenţa, ceea ce înseamnă că nu vom face sex oricând vrei tu. Va trebui să găseşti puterea de a rezista până la momentul potrivit.

— Şi tu ai dreptul să alegi momentul potrivit. E corect?

— Nu eu sunt dependentul de sex.

Touché.

— Doamne. Credeam că Lo cel treaz va fi mai amabil.

— Sunt amabil în momentele importante, spune el. Iar tu mă iubeşti oricum.

— Te iubesc, îl aprob eu. Dar dacă mai aştepţi încă o lună până să facem sex la telefon, s-ar putea să te urăsc.

— O să ţin minte asta.

Ryke bate în tocul uşii, iar eu tresar. Uitasem că era tot aici.

— Ați terminat? Îmi descarci bateria.

Nu-i convine că vorbesc cu Lo, dar eu mă simt de o mie de ori mai bine. Dr. Banning știa că el va fi cel care va spune lucrurile potrivite și eu le voi crede. Mi-a oferit din nou speranță. M-a făcut să cred că voi scăpa de această dependență. Și că nu va trebui să parcurg de una singură acest drum.

— Lo, fratele tău își vrea telefonul înapoi, îi spun eu.

— Frate vitreg.

Zâmbesc și ies din cadă.

Aveam nevoie de asta.

— Te sun mai târziu. Te iubesc, îmi spune el.

— Și eu te iubesc.

Îi întind telefonul lui Ryke, privindu-l fix. Își duce mâna la piept.

— Hei, de dragul tău l-am sunat.

Smulge telefonul.

— N-ar trebui să te încrunți la mine. Ar trebui să-mi pupi picioarele.

— Dispari, spun eu, trecând pe lângă el și intrând în cameră.

Păturica mea zace lângă pat. O ridic, mă înfășor în ea și sar în pat. Închid ochii, dar nu reușesc să-mi șterg rânjetul tâmp de pe față.

Fără masturbare, OK. Probabil că mâine o să experimentez suferința extremă, dar deocamdată mă simt în al nouălea cer.

Capitolul 13

Aproape că am făcut pipi pe mine.

Tiroliana ar trebui să fie interzisă în toate culturile civilizate. Uşoară mea frică de înălţime s-a intensificat de un milion de ori cât am zburat prin pădurea tropicală. Nu se va mai repeta.

Era să fac şi un atac de cord, pentru că mi-am văzut sora mai mică alunecând pe frânghie complet cu susul în jos. Toate prietenele ei au ţipat la mine *pentru că* am urlat la ea în timp ce trecea cu capul în jos peste o prăpastie de 30 de metri. Oare eu sunt nebuna în această poveste?

Când ne-am hotărât să mâncăm de prânz în sat, îmi venea să sărut pământul pe care călcam. Daisy a ales o cafenea în aer liber, cu torţe şi măşti mayaşe atârnate de umbrele. Ne aşezăm la o masă lungă de picnic şi de-abia mă pot concentra asupra meniului. Nervii mi s-au prăjit din cauza anxietăţii, iar dorinţa de a avea un orgasm îmi irită pielea. E ca şi cum

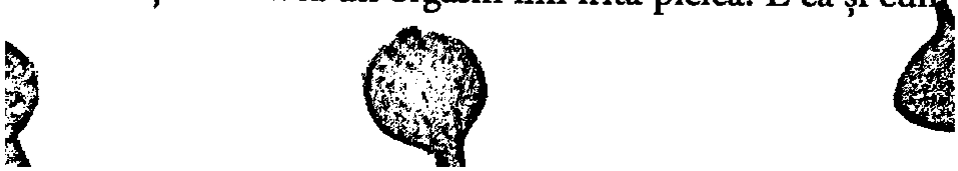

cineva mă tot ciupește, iar mintea mea spune doar: *Du-te la baie. Eliberează-te. Eliberează-te și te vei simți mai bine.*

Urăsc chestia asta.

Și știu că nu mai am voie s-o fac. E momentul să iau decizii mai bune sau cel puțin să nu-mi mai doresc să scap de la o masă plină cu fetișcane pentru a mă masturba în baie. Acest simplu gând face ca vinovăția să iasă la suprafață. Da, vreau să evit această rușine. În plus, Lo a spus că trebuie să merit partida de sex prin telefon. Dacă voi ceda impulsurilor chiar a doua zi după ce am promis că mă voi opri înseamnă că nu merit nimic.

Așa că mă străduiesc mai mult.

Respir profund și mă uit la meniu, întrebându-mă ce să aleg între tacos de pește și enchilada de pui. Fetele încep să discute despre băieții din clasa lor și ne ignoră cu succes pe mine și pe Ryke, deoarece nu putem contribui cu nimic la conversație.

Soarele îmi face fruntea să asude, iar una dintre fete se plânge, spunând că ar fi nevoie de un ventilator pe terasă, pentru a le răcori. Ryke comandă încă o carafă cu apă pentru a le face să tacă. Când chelnerul pleacă, Ryke mă înghiontește și mă întreabă cu voce joasă:

— Cum a fost Lo?

— Răutăcios, îi răspund eu. Dar pentru binele meu, cred. Are vreo logică?

— Da. Cu Lo, are.

Mi-aș fi dorit să fie aici, în Mexic, cu noi. Poate că anul viitor sau în vacanța de primăvară ne putem bucura de o excursie împreună. Dar numai dacă va simți că poate merge

într-un loc unde e înconjurat de alcool. El, treaz. Eu, nu la fel de obsedată de sex. Sună destul de frumos, chiar dacă e cam greu de imaginat.

— Hei, a văzut-o cineva pe Daisy? întreabă Cleo.

Îmi ridic privirea din meniu şi mă uit disperată în jur, observând scaunul gol.

— Am crezut că s-a dus la baie, spune Harper.

— Tocmai m-am întors eu de la baie. Nu era acolo. Am verificat cabinele, ne zice Cleo.

Mă uit spre Ryke, cu ochii mijiţi. Iar el spune imediat:

— Calmează-te. Probabil că e pe aici, pe undeva.

Se ridică de la masă.

— Mă duc s-o întreb pe hostesă dacă n-a văzut-o cumva.

Îşi scoate ochelarii de soare şi intră în cafenea cu umerii ţepeni. Îi văd muşchii cum se încordează puţin prin tricou. Dacă o găseşte cu vreun tip, poate că va reuşi să-l intimideze cu fizicul lui musculos.

Formez numărul lui Daisy, încercând să alung gândurile sâcâitoare despre faptul că ne aflăm într-o ţară străină. Şi chiar dacă nu ne aventurăm în afara zonelor turistice, se poate întâmpla orice. Daisy face franceză la liceu. Nu spaniolă. Dacă o răpeşte cineva, nici nu va înţelege ce se întâmplă.

Anxietatea mea atinge un nivel apocaliptic. *Răspunde odată!*

Intră căsuţa vocală.

— Bună, sunt Daisy. Nu Daisy Duck, nu Daisy Duke. Nici măcar Daisy Buchanan. Sunt Daisy Calloway. Dacă nu aţi format numărul greşit, lăsaţi numele dumneavoastră după semnalul sonor, iar eu vă voi suna când mă întorc de

pe Lună. Nu așteptați prea mult. S-ar putea să dureze ceva timp.

BEEP.

Am preferat să închid decât să-i las vreun mesaj malițios. Probabil că vorbește cu cineva de la bar sau ceva de genul ăsta... o, Doamne.

— Nu-mi răspunde la mesaj, mormăie Katy.

Celelalte fete spun că nici ele nu reușesc să dea de ea.

— Nu-i stă în fire, spune Harper, încruntată și îngrijorată. De obicei răspunde imediat.

— Crezi că a fost răpită? șușotește Katy.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta, o dojenește Cleo.

Ryke se întoarce și aruncă un teanc de bancnote pe masă. Expresia lui supărată și îngrijorată îmi tulbură stomacul, căci e o combinație care nu-mi place deloc în acest moment.

— Fetelor.

Le face semn să se ridice.

— Lăsați băuturile. Trebuie să chemăm un taxi.

Mă ridic de la masă și mă alătur lui Ryke, apoi ieșim în stradă pentru a face rost de mai multe taxiuri.

— Ce s-a întâmplat? întreb. Unde e?

Mașinile intră și ies de pe banda rezervată turiștilor, iar taxiurile galbene de opt locuri trag lângă trotuar ca să ne suim în ele. Aerul e plin de umiditate, iar palmierii se ridică strâmbi de pe gazonul din mijlocul drumului. Chiar și în mijlocul unui paradis tropical, ceva trebuia să meargă prost.

Ryke își masează ceafa.

— Tipa de la bar a spus că a văzut-o plecând cu un bărbat...

E tot ce aud. Dau s-o rup la fugă pe trotuar şi să urlu după ea. Ryke mă prinde de braţ şi mă trage înapoi.

— Înainte să suni în morţii mă-sii la Garda de Coastă, spune el cu asprime, cred că s-ar putea să ştiu unde este.

— Cum? întreb eu, paralizată de frică.

El face semn primului grup de fete să urce în taxi.

— Hai sus, le spune el. Tessa, şi tu.

Sosia lui Katy Perry se îmbujorează toată, pentru că, evident, spera să meargă în acelaşi taxi cu el. Dar, din câte mi-a spus Ryke, fix *ea* e cea de care vrea să stea departe, foarte departe.

— Ryke! îl strig.

Am nevoie de nişte răspunsuri. Daisy este sora mea mai mică. Fata care ne-a urmărit pe mine şi pe Rose ca o umbră. Ne-am prefăcut că mai credem în Moş Crăciun timp de cinci ani în plus doar de dragul ei. Nu pot s-o pierd din cauza traficanţilor mexicani de droguri, a răpitorilor, a violatorilor sau a altor tipuri de infractori. Mai ales de sub ochii mei. Nu numai că aş chema Paza de Coastă. Aş chema puşcaşii marini, armata, forţele aeriene, trupele de paraşutişti. Aş pune 20 de elicoptere să zboare în toată ţara. Poate că e exagerat şi au lucruri mai bune de făcut. Dar nu-mi pasă.

— Suie-te tu prima, îmi spune el, făcându-mi semn către ultimul taxi.

Mă urc după ce Ryke le spune adresa şoferilor celorlalte taxiuri. Harper se aşază în stânga mea. Apoi Cleo sare înăuntru şi se ghemuieşte în dreapta mea. Cum naiba am ajuns să fiu prinsă între ele? Ryke se urcă în faţă, lângă şofer.

— După taxiurile alea, spune el. Repede.

Apoi duba porneşte în viteză. Cleo se apleacă în faţă şi-şi înfige cotul în coapsa mea.

— Daisy e OK? îl întreabă pe Ryke, băgându-şi capul printre scaune.

Şi eu mă întreb acelaşi lucru, Ryke. Am nevoie de câteva informaţii.

— Tipa de la bar a zis că tipul cu care a plecat este un agent de turism local. Mi-a dat o listă cu locurile în care duce turiştii.

— Deci nu a fost răpită? spune Harper.

— O s-o răpească atunci când o să-şi dea seama cine e, adaugă Cleo.

Le arunc amândurora o privire.

— Nu mă ajută.

Mi se face gol în stomac. Mă uit fix la Ryke, pe scaunul din faţă.

— De unde ştii unde a dus-o?

— Am o presimţire...

— O presimţire? mă răstesc eu. Ryke, a dispărut şi tu de-abia o cunoşti...

— O cunosc destul de bine, spune el. E extrem de impulsivă şi îndrăzneaţă, cam prea curajoasă, aş spune.

Cam aşa ceva.

— Ai încredere în mine, Lily.

Se răsuceşte ca să se uite la mine, iar Cleo se dă puţin înapoi, sprijinindu-se din nou de spătarul banchetei.

— Îţi promit c-o voi găsi. Nu voi permite să i se întâmple nimic rău, bine?

Îi citesc în priviri încrederea şi determinarea. Sper doar că mergem în locul corect. Aş prefera să nu o urmăresc prin tot Mexicul ca să aflu că, până la urmă, cel care a răpit-o era tot ghidul turistic.

Dau din cap, iar Cleo îmi ia mâna şi o strânge uşor. Compasiune — ceva cu care nu sunt obişnuită din partea celorlalţi oameni. Mai ales din partea fetelor.

Îi zâmbesc vag şi ea face la fel. Taxiurile se opresc, iar Cleo deschide portiera. Ieşim din maşini şi şlapii pocnesc pe ciment. Fetele se dau jos din taxiurile din faţa noastră şi ne strângem cu toţii după ce dubele pleacă. Habar n-am unde ne aflăm.

La poalele unui deal, zăresc un grup de turişti care se holbează la marginea unei stânci cafenii-gălbui. Aud vuietul oceanului şi valurile care se izbesc de stâncă. Valurile cu creastă albă pătrund vertiginos într-o râpă care separă punctul de observaţie al turiştilor de stânca propriu-zisă. Iar mulţimea priveşte spre stâncă şi spre apa învolburată. Ştiu despre ce e vorba, dar nu vreau să cred aşa ceva.

Ryke aleargă în jos spre turişti, dar fetele nu se grăbesc să-l urmeze. Bag un sprint ca să-l ajung din urmă.

— S-a dus la scufundări?

— Nu, spune el tăios, ajungând la baza pantei.

Scrutează feţele celor de-acolo, încercând s-o găsească pe Daisy în mulţime, iar eu îi urmăresc privirea care se îndreaptă spre stâncă.

Inima aproape că-mi explodează. Cinci bărbaţi bronzaţi stau pe marginea unei stânci înalte de patruzeci de metri,

unii localnici chiar mai sus, în vârf, la optzeci de metri probabil. Apoi unul dintre ei plonjează cu corpul arcuit.

Direct în râpa de jos.

Oh, Doamne. Dumnezeule.

Pătrunde în apă fără prea mulți stropi, dar eu nu văd decât pietre și iar pietre și doar o mică întindere de apă pe care ar fi putut s-o rateze cu ușurință. Sfinte Sisoe!

Unde e sora mea?! Apoi o zăresc. Nu stă cu turiștii pe partea „sigură", acolo unde ne aflăm noi. Nu, ea și-a găsit cumva drumul sus pe stâncă. Desculță, pe la mijlocul stâncii, se apropie de margine în timp ce unul dintre scafandri îi arată unde să-și pună picioarele.

Îmi duc mâinile la gură.

— DAISY! țip eu de mă ustură gâtul.

E nebună. Cu clopoței.

Ryke încremenește lângă mine și înjură prelung.

— Trebuie să mă duc s-o iau de-acolo, spun, simțind cum coastele îmi încorsetează plămânii.

Nu poate sări. Nu are niciun fel de antrenament. Ne aflăm în Acapulco, Mexic, unde bărbații au plonjat probabil de sute de ori de pe cornișă, cronometrând valurile care se izbesc de stânci și știind exact când să sară. Ea nu știe nimic!

— Nu, îmi spune Ryke. Mă duc eu s-o opresc. Tu o să faci un atac de panică la jumătatea drumului înspre stânca aia nenorocită. Rămâi aici. Ai grijă de fete. Respiră adânc, în mama mă-sii.

Mi se pare că și el trebuie să respire. Nu mai pierde nicio secundă cu mine. O ia la fugă în direcția de unde am venit, încercând să găsească o cale de a ajunge pe buza stâncii.

Eu mă uit doar la pata de păr blond legat într-o coadă împletită pe umăr. Sora mea dă din cap în timp ce un scafandru de-al locului arată spre apa de dedesubt și apoi face semn spre stâncă. Măcar o învață ce trebuie să facă, mă gândesc. Dacă plonjează ar putea să moară sau să se lovească grav. Chestia asta nu era prevăzută în itinerar.

— Doamne! exclamă Cleo, ajungând lângă mine.

Degetele i se încolăcesc în jurul balustradei metalice de siguranță.

— Aia e Daisy?

Fetele gâfâie, strângându-se în jurul meu. Încep să-și scoată telefoanele mobile pentru a filma moartea iminentă a surorii mele. Degetele ei de la picioare se lipesc de marginea de piatră, neavând niciun punct de sprijin.

Are de gând să sară. Nu se urcă acolo doar ca să facă turul stâncii. Asta e distracție, în mintea ei.

— E nebună, spune Harper dând din cap.

Un alt localnic se aruncă de pe margine și plutește în aer cu mare precizie. Intră în apă cu capul înainte în locul potrivit, iar bărbatul care o instruiește pe Daisy continuă să vorbească, ca și cum asta ar fi fost un fel de demonstrație pentru ea.

Daisy dă din cap, deloc speriată. Practic, îmi pot imagina cum îi sclipesc ochii de uimire și emoție.

— Are de gând să sară? întreabă Harper. Sunt pietre peste tot.

Cleo strânge cu disperare balustrada.

— Ăsta nu e oceanul. Apa e mică, așa, ca la râu. N-ar fi mai bine să sară dincolo?

Face semn spre oceanul albastru care mărginește partea de nord a stâncii. Însă Daisy se află pe bucata în care oceanul se prelinge prin această mică crăpătură, între punctul nostru de observație și muntele care formează prăpastia.

— Am mai văzut genul ăsta de scufundări, spune Katy, plescăind din guma de mestecat.

Se apropie de Cleo.

— Există un spațiu restrâns unde apa e foarte, foarte adâncă și apoi, dincolo de acesta, e puțin adâncă și plină de stânci.

Unde e Ryke?!

— Taci odată, se răstește Cleo. Serios, taci.

Exact atunci îl văd pe Ryke escaladând stânca, împingându-și trupul în sus cu vigoare. Nu are nevoie de vreun localnic care să-i arate drumul. Îmi dau seama că face, chiar acum, escaladă montană fără echipament de protecție. Cățărare liberă. Fără frânghie. Cred că, într-un fel, a făcut ceea ce plănuise înainte de această călătorie.

Totuși, sunt îngrozită.

Un localnic spune ceva, iar capetele tuturor se rotesc spre Ryke. Bărbatul se apropie și-i întinde mâna lui Ryke când acesta urcă pe traseu. I-o strânge ca și cum ar fi un oaspete binevenit în clubul lor aflat în vârf de stâncă. De fapt, ei nu sunt în vârf. Ar fi prea sus. Însă și locul unde se află e prea înalt pentru liniștea mea.

Daisy îl vede pe Ryke, apoi se uită înapoi la apă când acesta începe să vorbească. Fața i se înroșește, iar venele de la gât i se umflă când vociferează. Dacă aș fi fost mai aproape,

mă întreb dacă i-aș fi zărit saliva zburându-i de pe buze, într-un acces de furie.

Localnicii îl lasă să spună ce are de spus. Apoi Ryke se întoarce spre ei, vorbind mai cu calm. Ei dau din cap și apoi arată spre apă, răspunzându-i. Doamne, aș vrea să pot auzi ce discută.

Când Daisy începe să vorbească, mă gândesc că poate Ryke a reușit s-o convingă să se întoarcă în parcare. Dar apoi începe să gesticuleze, furioasă și la fel de iritată ca el.

Se ceartă.

El face un pas mai aproape, cu piciorul la jumătatea cornișei, în timp ce amândoi stau cocoțați în vârful acelei pietre nenorocite. Ryke urlă și-și apropie nasul de cel al lui Daisy. Pieptul acesteia se umflă de revoltă. Țipă și ea la el. Vocile lor răsună de-a lungul râpei, dar nu suficient de tare ca să deslușesc exact ce-și spun.

Apoi ea se sprijină cu spatele de cornișă și-i spune ceva localnicului. Acesta dă din cap, iar Ryke țipă la ea:

— NU!

Putem auzi cu toții frica și furia care i se strecoară în voce.

Dar e prea târziu.

Ea plonjează.

De pe nenorocita aia de stâncă.

Direct în cap.

Îmi țin respirația și rămân cu gura căscată. La nici măcar o secundă după ce Daisy se aruncă în apă, Ryke sare după ea.

Nu e de bine. Atât eu, cât și Lo ne vom pierde frații în aceeași zi.

Îi aștept să iasă la suprafață și mi se pare că trec ore întregi. *Aștept. Aștept.* Apa intră învolburată și apoi iese din râpă într-un ciclu sistematic. Spuma albă lovește pietrele negre și alunecoase.

Unde e Daisy?

Ryke apare primul în mijlocul apei, semn că a nimerit locul potrivit. Capul i se învârte în toate părțile, căutând-o pe Daisy. Se învârte în loc. Din locul în care mă aflu, îi pot citi panica din ochi, iar stomacul meu face mii de salturi mortale.

— O, Doamne, murmură Cleo. Unde e?!

Celelalte fete își scot telefoanele mobile, filmând. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Daisy e în stare să-și pună singură viața în primejdie mai rău decât dacă ar fi fost răpită. Ar fi trebuit să discut cu ea și să-i spun că n-ar fi bine să se arunce într-o prăpastie, ca să mori, înainte de a pleca în această excursie.

Apoi capul îi apare din apă, la câțiva metri distanță de Ryke.

Într-o zonă care pare suficient de adâncă și de sigură.

Expir prelung, ușurată.

Lui Ryke pare c-o să-i plesnească jugulara. Se răzbună pe apa din jur și o stropește pe Daisy. Îl stropește și ea și încep să țipe din nou. Sora mea scutură din cap și apoi se îndepărtează înotând, spre malul stâncos.

Zece minute mai târziu, apar în vârful dealului, așteptându-ne uzi leoarcă. Ryke își trece mâna prin părul des și îmbibat de apă. Iar tricoul verde al lui Daisy i se mulează pe silueta subțire, în timp ce din pantalonii scurți de blugi

picură apa. Mergem toate spre ei și încep să deslușesc ce-și spun în timp ce urlă unul la altul.

— Mi-a spus unde să aterizez! strigă ea, am făcut sărituri în apă în clasa a șaptea. N-am pățit nimic, Ryke!

Chiar a luat lecții, îmi amintesc acum.

Mama noastră a pus-o să facă o grămadă de lucruri, încercând să-i găsească talentul, până când a ajuns la modelling.

— Ți-ai lăsat toți prietenii la un nenorocit de restaurant! țipă și el. Sora ta a crezut că ai fost răpită! Cât de egoistă poți fi?

Daisy se înroșește în obraji.

— Am crezut că nimănui nu-i va păsa...

— Aiurea, mârâie el. Știai că vom veni după tine. Știai că te vom urmări și că ne vom strica buna dispoziție ca să fim asiguri că ești în viață. Voiai să ne ținem după tine.

Ea scutură rapid din cap.

— Nu. Voiam doar să fac asta, dar știam că Lily nu m-ar fi lăsat. De aceea am ales Acapulco — pentru această stâncă. E celebră. Și îmi pare rău că am stricat ziua tuturor, dar a meritat.

— Puteai să mori, mârâie el și ochii i se îngustează cu atâta furie încât eu una m-aș fi retras cuminte.

Daisy are umerii strânși și ține capul sus, hotărâtă. Ryke are dreptate. Nimic nu o înspăimântă.

— Știu.

Se uită lung la ea. Ajung și eu la ei, dar ezit să le întrerup cearta aprinsă.

— Voiai să mori? întreabă el în cele din urmă.

Daisy clipește de câteva ori, deloc confuză însă. Ci ca și cum s-ar fi așteptat la această reacție. Ridică din umeri și apoi spune:

— Mă rog, cum de m-ai găsit?

— Căderea în gol, spune el. Ai spus că e mai mișto decât sexul.

Ea zâmbește ghiduș.

— Acum ești de acord cu mine?

— Oricât de distractiv ar fi fost, zice el tăios, nu va fi niciodată mai mișto decât să ți-o tragi cu persoana pe care o iubești. Apoi adaugă: Să nu mai faci niciodată tâmpenia aia.

Se întoarce și le face semn celor din gașcă să-l urmeze în parcare.

O prind de braț pe Daisy înainte să se ducă la Cleo. Zâmbetul îi dispare când vede că mai am puțin și izbucnesc în plâns. În viața mea n-am fost mai îngrozită.

— Lily... îmi pare rău. Nu voiam deloc să te sperii.

— Și dacă mureai?

— Nu am murit.

Mă scutură de braț.

— Hai, pe bune. Fii fericită, suntem în Mexic.

— Nu e în regulă, Daisy, spun eu. N-o poți să fugi așa fără să spui nimănui.

N-am citit niciodată *Manualul surorii mai mari*, așa că mă hotărăsc să-i spun, pur și simplu, ce simt. Asta ar trebui să fie de ajuns.

— Puteam găsi un loc de sărit special pentru turiști. Un loc sigur.

— De pe asta voiam să sar.

Oftez greoi.

— Te auzi cum vorbești? Asta *voiai*? Parcă ești Cleo și Harper, răsfățată și înfumurată.

Ea se strâmbă.

— Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău.

Scutură din cap.

— N-ar fi trebuit... Dacă aș fi știut cum vei reacționa, m-aș fi abținut.

Faza înfricoșătoare e... că nu o cred. Nici măcar un pic.

— Bine.

Nu mai e nimic altceva de spus. Ryke a făcut-o praf. I-am aruncat o privire dezaprobatoare și dezamăgită.

— Nu sunt pe lista ta neagră, așa-i? întreabă ea. Sincer, nu credeam că ai așa ceva.

— Nu am.

Ea geme scurt.

— Deci eu sunt singura persoană de pe lista ta neagră?

Nu-mi pot ascunde un zâmbet. Ne îndreptăm spre prietenele ei.

— Cred că da.

— Cum pot să repar asta? întreabă ea.

Ochii i se luminează.

— Știu! Tort. Tortul rezolvă orice.

Le strigă fetelor:

— Hai să mâncăm tort!

Fetele ovaționează și aplaudă, răsucindu-se ca s-o filmeze mai departe pe Daisy. Sunt sigură că înregistrările vor circula prin școala ei o bună bucată de timp. Va fi un superstar. Din toate motivele greșite cu putință.

Ryke întoarce capul la auzul anunțului, părând în continuare supărat. Dă ochii peste cap și își scutură apa din păr cu un gest ferm.

— Știi ce mi-a zis? spune Daisy. Mi-a spus c-o să-mi sparg căpățâna, o să mi se scurgă tot sângele în ocean și o să fiu mâncată de rechini. Și apoi a sărit după mine.

Râde scurt, iritată.

— Nu aveam nevoie să fie eroul meu, să apară din senin, să escaladeze stânca și să vorbească în spaniolă cu localnicii...

— Stai așa, nu vorbeau engleza?

Daisy își dă seama că a lăsat să-i scape acest mic secret. Se crispează și zâmbește smerită.

— Îmi tot ziceau niște lucruri, iar eu le răspundeam doar cu „Sí". Am înțeles esența celor spuse de ei când dădeau din mâini. Ar trebui să fii mai surprinsă de faptul că Ryke vorbește fluent spaniola.

— Nu sunt, răbufnesc eu, pentru că a crescut cu o mamă la fel de sărită de pe fix ca a noastră.

— Pe bune? face ea, încruntându-se.

— Nu o cunosc personal, clarific eu dilema. Dar l-a ținut ocupat.

Mă abțin să adaug *ca pe tine,* pentru că nu trebuie să fie atrasă de el mai mult decât cred că e deja. Diferența lor de vârstă e teritoriu interzis. Ryke înțelege asta, dar mă tem că Daisy s-ar putea să nu priceapă.

— Ah.

Șovăi puțin.

— Daisy, doar nu...

Te-ai îndrăgostit de el.

Se uită fix în ochii mei şi-mi citeşte gândurile.

— Aşa cum ai spus, Lily, e cu şapte ani mai mare... mă rog, cu şase, în scurt timp.

Încearcă să-mi zâmbească liniştitor înainte de a se desprinde de lângă mine şi de a o ajunge din urmă pe Cleo, dar eu nu sunt deloc mulţumită. Pentru că se uită la Ryke în timp ce acesta îşi scoate de pe el tricoul ud şi îl stoarce. Îşi trece privirea peste trupul lui, iar eu întrezăresc un viitor nu prea grozav.

Nu sunt sigură cum ar reacţiona Lo dacă Daisy s-ar combina cu Ryke.

Ştiu însă că n-ar fi deloc fericit.

Martie

Capitolul 14

Când revin în State, e atât de frig încât

îți vine să-ți pui tot dulapul pe tine, și suntem în luna martie. Îmi propun să rămân în casă până în ultima secundă. De obicei, când mă hotărăsc să plec, ajung cu șapte minute întârziere la cursuri, dar cred că toată lumea ar trebui să aibă o perioadă de grație de zece minute. Pe bune. E prea frig.

Înfrunt vremea și când mă duc la ședințele de terapie cu dr. Banning. Azi a mers decent, aș spune. Simt că sunt pe cale să descopăr de unde vine această dependență, iar terapeuta îmi oferă perspectiva și îndrumarea de care am mare nevoie.

Pentru a mă gândi la altceva și pentru a nu mai fi obsedată de sex, mă uit la o comedie romantică pe Netflix, la mine în dormitor. Mi-am tras perdelele baldachinului, așa că mă simt de parcă aș fi într-o junglă, cu plasa care mă protejează de țânțari. Ceea ce e destul de distractiv. Aș face niște

glume despre safari, dar îmi amintesc că sunt singură. Nu e nimeni prin preajmă ca să-mi aprecieze umorul.

Țin laptopul pe burtă și ronțăi un Twizzler. Am tăiat din program masturbarea, dar m-am întors la zahăr și la dulciuri și, în general, la toate chestiile ce-mi vor strica dinții. Nu e mare șmecherie, dar e mai bine decât să cedez impulsurilor sexuale.

Îmi sună telefonul și ies de sub pătura mea Marvel. Când îmi iau telefonul, observ numărul necunoscut de pe ecran. Răsuflu ușurată, opresc calculatorul și duc telefonul la ureche.

— Hei, Lo sunt.

Atât îmi trebuie ca să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Lo și mai cum? Pe iubitul meu îl cheamă Loren.

— Glumele tale au devenit din ce în ce mai puțin amuzante în lipsa mea.

Mă prefac ultragiată.

— Vai, nu. Trebuia să fi fost aici când am spus *cel mai tare* banc cu girafa. A fost criminal.

— Mă îndoiesc, spune el, dar îl simt cum zâmbește vag.

Mușc dintr-un Twizzler, încercând să-mi potolesc mutra caraghioasă, chiar dacă el nu mă vede.

— Ce faci? Cum e la dezintoxicare?

Înainte să sune, mi-am propus să-i pun mai multe întrebări despre cum se simte. Ultima dată, conversația s-a învârtit în jurul meu și nu vreau să se mai întâmple asta. Recuperarea mea necesită eforturi din partea amândurora, dar asta nu înseamnă că procesul de dezintoxicare e mai puțin important.

— E OK, spune el.

Mi-l imaginez cum ridică din umeri.

— Dar tu? Ai fost la terapie azi?

Aşadar, am un iubit căruia nu-i place să vorbească despre problemele lui. S-ar putea să fie mai greu decât am crezut.

— Nu schimba vorba. Vreau să ştiu ce mai faci.

Împletesc trei benzi Twizzler laolaltă pentru a forma o bucată uriaşă şi delicioasă.

— Viaţa mea e plictisitoare, oftează el.

— Ba nu, nu e, îl contrazic. Probabil că faci tot felul de lucruri mişto. Vorbeşti cu oamenii. Şi... joci biliard. Şi...

Habar n-am ce naiba face la dezintoxicare şi cred că asta e o mare problemă.

— Şi nimic prea distractiv, îmi spune el. Nu sunt acolo. Nu sunt cu tine.

— Parcă ai spus că trebuie să începem să vorbim mai mult, spun. Asta e ceva reciproc, să ştii. Nu putem discuta doar despre dependenţa mea şi despre a ta deloc.

Tăcerea se prelinge prin receptor timp de o clipă chinuitoare, apoi Lo spune:

— Vorbeam cu Ryke zilele trecute... şi m-a întrebat cine e Aaron Wells.

Îmi scapă Twizzler-ul din mână. Simt că Lo evită subiectul şi îi iese bine de tot, având în vedere că discuţia despre Aaron Wells îmi pune un nod în gât. Şi plănuiam să nu-i spun niciodată lui Lo ce s-a întâmplat la prezentarea Fizzle, mai ales cât timp se află la dezintoxicare. N-am vrut să-i ofer vreun motiv să se întoarcă la băut. Lo spune:

— L-am întrebat de ce vrea să afle. Şi n-a avut chef să-mi dea un răspuns direct — a spus doar că a fost la un eveniment de familie cu tine. Şi m-am gândit: de ce naiba ar

vrea Lily să meargă cu ticălosul ăla la vreo petrecere? Şi apoi mi-am amintit de mama ta şi de cum obişnuia să-ţi bage pe câte cineva pe gât înainte să ne întâlnim.

Face o pauză.

— S-a întâmplat ceva, aşa-i? Aaron ştie că sunt la dezintoxicare. Probabil că a decis că acum e un moment bun să se răzbune, nu? Eşti lipsită de apărare în timp ce eu sunt practic captiv aici.

— Nu eşti captiv, îi zic.

Nu vreau ca să considere dezintoxicarea o închisoare. Mai ales că acum îl ajută enorm.

Geme, iar eu mi-l imaginez frecându-se îngrijorat la ochi.

— Vreau să fiu acolo cu tine, spune el. Nu vreau să te protejeze Ryke. E treaba mea şi vreau să mă descurc mult mai bine înainte să fii...

Se întrerupe, iar eu deduc restul: *înainte să fii violată.* Da, a fost prea beat ca să mă poată salva în acea noapte. Din fericire, am scăpat nevătămată, dar încă mă doare când mă gândesc la asta. De atunci, am încercat să evit toaletele publice şi încerc să nu mai fiu bântuită de teama de a fi agresată. Uneori însă această frică mi se strecoară în suflet şi mă retrag când mă aflu în mulţime. Dar eu am fost mereu aşa, mai retrasă.

Mi-aş dori să-i pot spune că n-am avut nevoie de protecţia nimănui. Dar asta ar fi o minciună sfruntată. Aaron a fost agresiv în acea seară şi chiar aveam nevoie de ajutor.

— Nu Ryke m-a protejat, spun eu încet.

Deschid gura pentru a detalia, dar Lo trage deja concluziile.

— Ce? spune el, răsuflând agitat. Dacă ăla te-a rănit, să mă ia naiba, eu...

— Lo, îl întrerup. Voiam doar să spun că nu Ryke a fost cel care m-a ajutat..., ci tatăl tău.

Tăcerea zbârnâie din nou prin receptor. Adaug:

— A văzut că Aaron mă agasa și l-a amenințat. A funcționat. Aaron m-a lăsat în pace după aceea.

Linia telefonică pârâie.

— Lo?

Apoi îl aud cum expiră.

— Tata?

Poate că n-ar fi trebuit să spun nimic. I-a fost foarte greu să se îndepărteze de o persoană pe care o iubește, dar care l-a rănit. Iar faptul că a fost captiv atât de mult timp în lumea cenușie a lui Jonathan Hale îl face să nu-l poată înlătura pe acesta din peisaj. Chiar dacă asta ar fi cel mai bine pentru Loren.

— Da.

În momentul de față, există o șansă mică, aproape invizibilă, ca el să-și deschidă sufletul și să vorbească despre tatăl său, deși cred că nici măcar nu știe ce simte pentru el. Aș discuta cu el despre asta, dar va încheia convorbirea înainte să-mi bag eu nasul. Așa că mai bine schimb eu prima subiectul.

— Și cu reabilitarea care-i treaba? întreb. Nu te poți eschiva la nesfârșit de la această conversație.

Mi-l imaginez cum strânge din ochi cu acea agitație bine cunoscută. Oftează din nou, enervat.

— Tocmai mi-ai dat o mare lovitură și tu vrei să știi despre dezintoxicare?

— Da, spun eu, fără să dau înapoi.

Trebuie să-l forțez. Expiră prelung.

— Sunt treaz. M-am gândit doar că va fi cu totul altceva dacă voi sta atât de mult timp fără să beau.

— Ce vrei să spui?

— Am fost atât de nefericit beat și m-am autoconvins că a fi treaz e opusul nefericirii. Am crezut că trezia va fi absolut senzațională. Nu mă înțelege greșit, e frumos. Pot gândi mai limpede uneori și pot filtra unele prostii pe care în mod normal n-aș avea nicio problemă să le spun. Dar e și nașpa. Doare mai mult.

Acum trebuie să înfrunte durerea. Și eu trec printr-o fază similară. Toate momentele pe care le alungam cu sex și adrenalină sunt chestii pe care trebuie să le înfrunt direct. E dificil și face ca impulsurile să fie și mai greu de stăpânit.

— Dar nu mă întorc la cum eram înainte. Pentru nimic și pentru nimeni în lume...

— Nici pentru tatăl tău? întreb, știind prea bine la cine se referă.

Jonathan Hale i-a tăiat lui Lo fondul fiduciar, moștenirea și tot ceea ce îi asigura financiar viitorul. Ca pedeapsă pentru că Lo nu se întoarce la facultate și nu se ridică la standardele lui imposibile.

— Da. Chiar el, murmură Lo. Subiectul preferat al terapeutului meu.

Cred că mă pot folosi de această portiță...

— Ai de gând să vorbești cu Jonathan când te întorci?

— Nu mai știu...

Se oprește puțin.

— El este unul dintre factorii care mă fac să beau, dar nu aveam nevoie de reabilitare ca să conştientizez acest lucru.

Mi se strânge inima.

— Şi eu sunt...?

Dacă şi eu sunt un factor declanşator? *O, Doamne.*

— Nu, Lil, îmi spune el cu un râs scurt. Tu eşti opusul. Tu eşti echilibrul meu... casa mea.

Inspir profund şi simt că-mi dau lacrimile. Şi pentru mine el a însemnat mereu *acasă*. Îmi dreg glasul, nedorindu-mi să devin sentimentală la telefon. Mai am foarte puţin timp pentru a-i auzi vocea. Şi apoi voi rămâne din nou singură.

— Când te întorci, ce ai de gând să faci?

Nu va mai merge la facultate şi va trebui să câştige bani. Ryke şi cu mine ne-am oferit amândoi să-l ajutăm pe plan financiar, dar Lo e orgolios şi a respins ideea.

— Nu sunt sigur. O să-mi pun problemele astea mai târziu, spune Lo cu blândeţe.

Mi-aş dori să-l pot ţine în braţe. Măcar puţin. Pare un pic confuz, dar ce tânăr de douăzeci şi ceva de ani nu e aşa? Singura diferenţă între Lo şi mine în acest moment este că eu merg încă la facultate. Dar, de fapt, suntem în aceeaşi situaţie. Nici eu nu ştiu ce vreau să fac cu restul vieţii mele. Mi-aş dori ca viitoarea mea diplomă de licenţă să-mi poată defini, ca prin magie, cariera perfectă. Dacă patru ani de facultate mi-ar aduce *asta*, n-aş mai comenta.

— Putem să nu mai vorbim despre mine? întreabă Lo. Tu cum mai eşti?

— Sunt un pic frustrată, murmur eu. Din punct de vedere sexual şi mental.

— Mental? întreabă el, îngrijorat. Ești OK?

— Da, da, spun eu repede. Doar că ședințele de terapie mă epuizează. Vreau să știu de ce sunt atât de dependentă de sex. Dr. Banning spune că e posibil ca răspunsul să nu fie atât de clar. Și-mi fac griji că atunci când îl voi găsi... nu-mi va conveni ce voi afla.

Respirația i se aude greoaie în telefon. Apoi șoptește:

— Crezi că eu sunt de vină?

Parcă m-a înjunghiat în piept. Mă uit în jos la Twizzler-ul împletit din poala mea.

— Eu sunt de vină, Lo, spun eu, sufocându-mă. Nu pot da vina pe altcineva pentru problemele mele. Trebuie doar să-mi dau seama cum a început totul.

— Când aveam nouă ani, am făcut niște chestii, spune el calm. Îți amintești asta?

— O mulțime de copii fac lucruri tâmpite, mă apăr eu, gândindu-mă la ceea ce mi-a spus dr. Banning.

Experimente, așa le numea ea.

— A fost ceva greșit, îmi spune el, puțin mai încrezător.

Mi-l imaginez trecându-și o mână tremurândă prin părul lui șaten deschis. Vocea îi rămâne fermă și hotărâtă.

— Eram mai mare decât tine.

— Cu nouă luni.

E ridicol.

— Nu contează, Lil, se răstește el. M-am gândit mult cât am stat aici și vreau să-ți spun că-mi pare rău. Pentru toate lucrurile pe care le-am făcut și te-au rănit...

— Nu m-ai rănit, îl întrerup eu. Nu m-ai rănit.

— Lily, spune el, foarte încet. Îți amintești noaptea dinaintea despărțirii noastre, înainte ca eu să ajung aici? Cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului?

— Gala de caritate, zic eu.

Noaptea în care și-a întrerupt scurta perioadă de abstinență și a dat pe gât ministicle de tequila într-o cameră de hotel.

— Te-am rănit, spune el. Am făcut sex cu tine ca să-ți abat atenția de la dependența mea de alcool... ca să nu mă mai privești ca pe un distrus. Plângeai isteric, iar eu ți-am *tras*-o. Iar după aceea, m-am purtat ca un dobitoc. Cum se numește asta?

— Nu m-ai... *violat*, termin ideea în gând gândesc, știind că asta îl frământă.

Nu m-a violat.

— Am vrut să fac sex, Lo. Te rog, nu te gândi la asta.

Doamne, suntem atât de praf. Aștept răspunsul lui, dar nu aud decât tăcere.

— Lo?

— Da, zice el, dregându-și glasul. Îmi pare rău, Lil. Pentru noaptea aceea, când aveam nouă ani. Îmi pare atât de rău.

— Nu trebuie să-ți asumi toată vina. Am fost și eu acolo când eram mai mici, să știi. Te-am atins. Poate că te-am dat peste cap.

Râde, iar asta mă face să zâmbesc.

— Pot să te asigur că sunt distrus, dar nu din cauza ta.

— Și eu la fel.

Cel puțin, așa sper. Dintr-o dată, el scoate un geamăt prelung.

— Doamne, vreau doar să te sărut.

Zâmbesc.

— Bine ai venit în lumea mea. Cred că mi-am imaginat că mă sărut cu tine de vreo cinci miliarde de ori de când ai plecat.

— Și de câte ori ți-ai imaginat penisul meu în gura ta?

Casc ochii și uit să respir, chiar dacă spune asta atât de nonșalant.

— Dar scula mea la tine în fund?

Îi simt zâmbetul din spatele cuvintelor.

O, Doamne! Îmi ling buzele uscate și mă foiesc puțin pe pat. Locul fierbinte dintre picioarele mele începe să zvâcnească la auzul vorbelor lui.

— Sau în păsărică?

— Lo, mormăi eu.

Oare facem sex prin telefon chiar acum? Mă uit spre ușă. Să mă duc s-o închid?

— Ai fost cuminte? mă întreabă Lo. Te-ai masturbat?

— Nu, m-am abținut.

— Sunt mândru de tine, îmi spune el.

Și simt imediat cum mă cuprinde un sentiment de mulțumire.

— Atunci meriți ceva bun.

Facem sex prin telefon! *Ura!* Mă dau iute jos din pat cu telefonul în mână, luptându-mă cu baldachinul. Mă grăbesc să încui ușa. Mă opresc în mijlocul camerei și privesc spre comodă.

— Am nevoie de...

Cum funcţionează chestia asta?

— De ce anume si nevoie? întreabă el confuz.

Minunat, nu-mi poate citi gândurile. Mi-ar plăcea ca iubitul meu să fie Charles Xavier — dar în *X-Men: First Class,* în care e interpretat de James McAvoy. Bărbaţii chei nu mă atrag.

— N-are importanţă, mormăi.

— De ce ai nevoie, Lily? mă întreabă Lo din nou, cu vocea lui gravă.

Nu răspund imediat, încercând să-mi fac curaj să rostesc cuvintele.

— Oare va trebui să ghicesc? Ar fi bine să nu fie lubrifiant. În preajma mea te-ai umezit mereu.

— Nu mai vorbi, îi spun. Îmi îngreunezi misiunea.

— Tu mă exciţi, în schimb.

Îmi dau ochii peste cap, zâmbind involuntar.

— Te rog, spune-mi că asta nu e cea mai bună replică perversă a ta.

— Am şi replici mai bune, recunoaşte el. Ştii că poţi să-mi spui orice. Nu poate fi atât de stânjenitor.

Face o pauză.

— Mă rog, sunt sigur că te vei ruşina oricum, dar vestea bună e că nu te pot vedea cum te înroşeşti.

Mi-aş dori să mă vadă. Aş da orice ca el să fie aici, acum. Însă e mai bine să nu fie. Întoarcerea lui prematură acasă ar însemna un eşec şi-mi doresc ca el să reuşească. Mă simt atât de confuză. În toate privinţele. Poate că de aceea stau

încă în mijlocul dormitorului, neștiind dacă să cotrobăi prin comodă sau să sar înapoi pe saltea.

— Crezi că ar trebui să... folosesc un vibrator sau poate... un dildo...

Mă bâlbâi ca o proastă. Fața îmi ia foc și jur că mi se adună mici broboane de sudoare pe buza superioară. Mi le șterg frenetic, să nu cumva să mă vadă cineva transpirând.

— Vorbești serios? *Asta* nu mă poți întreba tu pe mine? spune el, ușor jignit. Credeam că vrei să folosești telefonul mobil sau ceva de genul ăsta.

Poftim? Durează o clipă până să-mi dau seama despre ce vorbește. Mă strâmb, scârbită.

— Bleah.

De-abia acum mă simt jignită.

— Asta primești pentru că nu ai fost sinceră de la început, iubire, spune el râzând.

Tonul îi redevine serios.

— Ce părere are terapeuta despre jucăriile tale sexuale?

— Nu am vorbit despre ele.

— Atunci hai să le evităm deocamdată, bine?

Sunt puțin dezamăgită de această idee. În capul meu, îl aud pe Lo spunând: „Bineînțeles, du-te și ia-o pe cea care seamănă cu penisul meu".

Cred că perioada în care ne favorizam reciproc dependențele a luat sfârșit.

Desfac nodul baldachinului și mă urc înapoi pe pat, punând telefonul pe speaker.

— Unde ești acum? întreb, ca să-mi pot forma o imagine în minte.

— În dormitor. Am baie proprie, nu există coleg de cameră, așa că am intimitate. Totuși, plapuma mă cam irită.

— Ce sexy!

Îl văd cum zâmbește în gândul meu și cum ochii lui de chihlimbar se luminează.

— Nu așa sunt eu mereu?

Doamne, cât mi-e de dor de el! Un val de tristețe mă copleșește. Simt că mă prăbușesc abrupt și trebuie să mă ciupesc de nas ca să nu izbucnesc în lacrimi. Mă afund din nou în perne și mă uit în sus, spre vârful baldachinului.

Singurul meu gând e că-mi doresc cu ardoare să-l văd. Cât de ironică e toată faza? E prima oară când suntem pe punctul de a face sex într-un fel sau altul și pe mine mă dărâmă emoțiile.

— Lily, plângi cumva? spune Lo, cu îngrijorare.

— Nu.

Mă șterg la ochi și-mi așez telefonul pe burtă.

— Hai s-o facem și gata.

— Mă rog, dacă o spui așa... se răstește el.

N-am mai trăit un orgasm de câteva zile. Trebuie să-mi revin pentru că, dacă anulăm momentul acesta, voi regreta amarnic peste câteva ore, când mă vor cuprinde din nou impulsurile sexuale.

— Nu, serios, sunt bine.

Mă ridic în capul oaselor și telefonul se lovește de plapumă.

— Hai să începem. Cine se dezbracă primul?

Mă strâmb. N-a fost deloc o replică sexy.

— Cred că niciunul dintre noi nu se pricepe la sex prin telefon, îmi spune Lo.

Ar trebui să mi se pară amuzant, dar, în schimb, cuvintele lui mă izbesc în plin. E ca și cum ai oferi o pungă de cocaină unui dependent de droguri și în ultimul moment i-ai smulge-o de sub nas. Îmi imaginez seara asta, singură în patul meu, luptându-mă din nou cu poftele mele trupești. Și totul va fi din vina mea. Pentru că am devenit o persoană ursuză, trist și demnă de milă. O idioată.

— Ba ne pricepem la asta. Terogterogterog, hai să mai încercăm o dată.

Dar frica mi se strecoară în glas și plânsul mă sabotează.

— Hei, hei, Lily, spune Lo apăsat. E OK.

Îl aud foindu-se și mă întreb dacă nu cumva își dă jos vreo haină. Poate pantalonii.

— Nu e, spun eu. Nu e OK.

— Șșș, îmi șoptește Lo. Ești OK. Și eu la fel. Tot te voi face să-ți dai drumul, îți promit. Relaxează-te și respiră, iubire.

Imediat ce rostește aceste cuvinte, computerul scoate un *ping!* Îmi trag puțin nasul și mormăi:

— Așteaptă o secundă.

Deschid Skype-ul. Apoi văd alerta: *Acceptă apel de la Hellion616.*

Inima îmi sare din piept. E Lo, firește. Numele lui de utilizator e personajul său preferat din Marvel de când avea 15 ani. Îl voi vedea, nu-i așa? Oare e adevărat? Îmi mușc buza și dau click pe buton.

Lo îmi apare pe tot ecranul. Mă privește fix. Arată așa cum mi-l aminteam. Au trecut aproape trei luni și are același păr șaten deschis, mai scurt în lateral și mai lung în

partea de sus. Aceiași pometi ascuțiți care-l fac să pară amenințător și extrem de sexy. Stă turcește pe patul lui de o singură persoană, cu o plapumă bleumarin. Poartă un tricou gri închis și o pereche de pantaloni de trening negri. Ochii lui de chihlimbar îmi întâlnesc privirea. Mă uit la el. Nu e imaginația mea — îi *zăresc* trupul, ochii, chipul. Nu mă pot abține — izbucnesc brusc în lacrimi incontrolabile, de fericire.

— Nu, spune Lo calm și zâmbește vag. Nu plânge. O să mă faci și pe mine să plâng.

— Îmi pare rău.

Îmi șterg ochii cu dosul palmei. Expir prelung și aranjez mai bine laptopul pe pat, ca să nu-mi vadă doar jumătate de mutră.

Îi întâlnesc din nou privirea, de data aceasta mai relaxată, dar îmi crește inima. Mă temeam că se va întoarce acasă schimbat și oarecum diferit. Toată frica mi se spulberă. E tot Lo. E tot al meu.

— Bună, spune el repede.

— Bună.

Cea mai grea parte a întregii încercări a fost să stau departe de el. Nu are nimic de-a face cu sexul, îmi dau seama acum. Este cel mai bun prieten al meu, întreaga mea lume, iar pierderea acestui lucru doare mai mult decât pierderea unui trup de care să mă frec noaptea. Faptul că-l văd îmi amintește că n-a plecat pentru totdeauna. Chiar dacă uneori așa mi se pare că stau lucrurile.

— Arăți bine.

Își trece privirea peste corpul meu.

— Te-ai îngrășat? întreabă el, cu optimism.

Poate că-și închipuia că voi fi o crenguță ofilită, atât de slabă și de noduroasă încât va trebui să mă culeagă de pe jos înainte să mă veștejesc de tot. Oau, asta ar fi ceva de-a dreptul înfricoșător.

Poate că nu sunt singura cu temeri uriașe și incomensurabile.

— Da, spun zâmbind.

Mă las puțin pe spate și-mi iau pachetul de Twizzlers. Le flutur spre ecran.

— Țin o nouă dietă. Se numește *Mănâncă dulciuri și evită sexul.*

— Pare o dietă oribilă, îmi spune el, și un mod îngrozitor de a lupta cu dependența ta.

Dau din umeri și-mi ridic partea de jos a puloverului de caşmir.

— Acum pot face asta.

Îmi ciupesc colăcelul de grăsime din apropierea buricului și i-l arăt.

— E haios, dar trebuie să te vindeci corect. Fă-ți plinul acum cu Twizzlers și Ho Hos, căci atunci când voi ajunge acasă această dietă va fi desființată.

— De unde știi că am Ho Hos?

Înclină din capul, iar eu îi văd zâmbetul ghiduș de pe buze. Zâmbetul lui larg care mă înveselește.

— Te rog, dacă ai aprovizionat cum trebuie cămara cu dulciuri, ai tot ce trebuie acolo. Ding Dongs, Sugar Daddys, Blow Pops.

— Blow Pops n-am cumpărat, mulțumesc foarte mult, îi răspund ca și cum i-aș da peste nas, deși are oarecum dreptate.

În cămară mă așteaptă trei pachete de Ding Dongs. Am o slăbiciune pentru nume. Cum altfel l-aș fi angajat pe Connor Cobalt ca meditator când învățam la Penn?

— Alte noutăți? întreabă ușor Lo și, când mă uit la el, îi citesc frica din ochi.

Își face griji că *eu* voi fi cea schimbată. Și eu simt la fel, dar știu că, în timp, va fi bine. Toată lumea se maturizează în cele din urmă. Dar de un lucru sunt absolut sigură pe lumea asta — nu vreau să mă schimb niciodată fără Loren Hale. Trebuie să ne străduim să evoluăm împreună.

— Mi-am găsit un pistrui nou pe umăr.

Încerc să i-l arăt, dar mă lovesc de ecran.

— Ups... scuze.

Mi se pare că l-am lovit peste față sau ceva de genul ăsta. Înclin calculatorul și-l zăresc pe Lo zâmbindu-mi.

— Drăguț, spune el.

Mă îmbujorez toată, iar el își dă ochii peste cap la obrajii mei roșii ca racul, dar zâmbește în continuare. Deci totul e bine.

— Am și eu ceva nou.

Ridic din sprâncene. Serios? Își apucă marginea tricoului, iar apoi mă privește jucăuș, lungind momentul. *Te rog, fă să nu fie un tatuaj.* Lo detestă tatuajele și ultimul lucru de care am nevoie e să-și declare dragostea nemuritoare într-un fel care nu-i place. Și nici nu vreau neapărat să mă holbez la propriul meu nume tatuat la el pe piept în timp ce facem sex. Mi-ar strica tot cheful.

Îmi dau seama că mă apropii din ce în ce mai mult de ecran. Mă las pe spate ca să nu par complet ciudată.

— Hai odată, spun cu un geamăt, în timp ce el *stă* acolo cu un zâmbet caraghios pe buze.

Mă omoară!

În cele din urmă, își scoate tricoul și-și aranjează părul cu degetele, urmărindu-mi expresia șocată. Mijesc ochii, sperând că nu e vreun fel de îmbunătățire a imaginii în Photoshop.

— Sunt adevărați? întreb, în cele din urmă, și, în mintea mea, îmi trec degetele peste mușchii de pe ecran.

Ca și cum aș putea să-i ating cu adevărat. La naiba, asta vreau să fac. Trebuie să mă îndepărtez din nou de ecran. Cred că Lo a savurat un cadru cu firele mele de păr din nas.

Îmi aruncă o privire ciudată și apoi izbucnește în râs.

— Nu, i-am făcut chiar eu, doar pentru tine.

Acum Lo e dezbrăcat și surâde fără limite. Iar eu nu-mi *pot lua ochii* de la el. Mușchii lui abdominali sunt desăvârșiți. Pachețele bine definite. Era musculos și înainte, dar nu era *atât de* sculptat. Mușchii lui zvelți se curbează și au acea adâncitură sexy lângă talie, care parcă îmi arată drumul spre penisul lui. E mult mai tare decât orice tatuaj.

— Am tras de fiare, îmi explică el. Avem mult timp liber. Cel mai mult stau la sală.

Își linge buza de jos și-mi cercetează trupul din priviri.

— E rândul tău.

— Știam că e un truc de-al tău ca să mă faci să mă dezbrac, spun zâmbind. Doar să nu-ți faci speranțe. Nu mi-au crescut sânii.

— Îmi plac sânii tăi așa cum sunt.

Vocea lui răguşită îmi taie răsuflarea. Clipesc confuză şi mă concentrez la „dezbrăcare".

Am furat puloverul de caşmir al lui Rose pentru că nu mai aveam haine curate, iar spălatul rufelor nu e deloc pe lista de lucruri pe care-mi place să le fac. Mă aşez în genunchi şi înclin ecranul în sus pentru ca Lo să-mi vadă mai bine partea de sus a trupului. Inima îmi bate cu putere şi remarc că şi pieptul lui urcă şi coboară, nerăbdător. Am fost goală de multe ori în prezenţa lui Lo, dar niciodată în faţa unui ecran de calculator. E puţin altcumva — distanţa, neputinţa de a mă atinge fizic. Dar poate că e mai excitant — o schimbare în bine.

Îmi scot treptat puloverul peste cap şi sânii mei, prinşi într-un sutien negru, apar pe ecran. Respir profund când văd cum mă măsoară din priviri şi-mi imaginez cum buzele lui coboară, ca de obicei, peste sânii şi abdomenul meu.

Vreau să mă ia în braţe şi să-i simt toată greutatea asupra mea. Vreau să simt cum muşchii lui mă ţintuiesc pe saltea. Să mă las copleşită de dragostea şi căldura lui.

— Unde eşti? şoptesc şi planurile de a-l regăsi şi de a mă cuibări în braţele lui îmi inundă mintea.

— Chiar aici. Cu tine, îmi răspunde încet, fără să-mi mai ofere nimic în plus, dar aceste vorbe îmi taie respiraţia şi mă lasă cu buzele întredeschise.

Îmi ţin ochii aţintiţi asupra lui şi-mi imaginez că mâna lui face ce face mâna mea. Îmi desface catarama sutienului. Îmi lasă bretelele să alunece peste umeri mei şi-l aruncă apoi peste tastatură.

Se uită la mine de parcă ar vrea să mă tragă la pieptul lui musculos și să mă țină acolo strâns. Parcă ar vrea să-mi muște buza de jos și să-mi strecoare limba în gură. Se va freca de mine și-mi va șopti numele până când spinarea mi se va transforma într-un arc. Până când voi plânge în umărul lui.

Sfârcurile mele îi atrag atenția. Privirea lui mă excită, ajungând la anumite părți ale corpului meu care nu s-au mai trezit la viață de luni întregi. Ochii lui se întorc spre ai mei și sclipesc de nerăbdare. Sexul la telefon n-ar putea funcționa niciodată în cazul nostru. Mi-ar lipsi privirile acestea, felul în care îmi devorează trupul cu ochii lui de chihlimbar. Mă face să mă simt superbă și să nu mă îndoiesc de asta.

Doar el poate face asta.

Încet, începe să-și scoată pantalonii de trening, iar eu să-mi desfac blugii. Ne aruncăm priviri dese, încercând să surprindem mișcările senzuale, măsurate și fără grabă ale celuilalt. Niciunul dintre noi nu vede pe ecran sub talia celuilalt. Atracția celor nevăzute acolo, dedesubt, îmi accelerează pulsul. Simt cum îmi transpiră fruntea.

Cu stângăcie, îmi scot blugii și îi arunc pe podea. Stau în genunchi, iar Lo îmi vede nestingherit chiloții verzi de bumbac. Mă așez la loc, ca să mă poată vedea doar de la talie în sus. În timp ce Lo se dezbracă, îi observ erecția din boxerii negri. Locul dintre picioare începe să-mi zvâcnească din nou, tânjind după ceva tare care să mă umple și să mă satisfacă.

Tăcerea accentuează tensiunea. Nu se aude nimic în afara răsuflării noastre grele și superficiale. Stau nemișcată în timp ce el își scoate ultima haină de pe el. Îmi lipesc ochii de

ecran, în speranța c-o să-i văd penisul. Dar nu se întâmplă asta. Lo reușește să-și scoată boxerii fără să mi-l arate. *Huo.*

Își ridică boxerii în fața camerei, legănându-i cu un deget înainte de a-i azvârli la o parte. Mă privește provocator în ochi. *E rândul meu.*

Mă sprijin cu o mână de saltea, iar cu cealaltă îmi cobor chiloții spre glezne. Mă aplec în față ca să-i scot de tot și cred că, în acest timp, îi ofer lui Lo o imagine cât tot ecranul cu sânii mei. Din toată povestea asta, el e cel care câștigă mai mult. Asta e sigur.

Rămân cu chiloții în mână, dar sunt *prea* uzi ca să-i ridic triumfătoare. Sunt pe punctul de a-i arunca pe podea când Lo spune:

— N-ai de gând să-mi arăți?

Minunat. Îi întorc cu spatele și îi țin în fața camerei pentru o fracțiune de secundă.

— Vreau să văd și partea din față, mă îndeamnă el cu blândețe, dar și cu fermitate.

Casc ochii și scutur rapid din cap. Nu, nu, asta nu se va întâmpla. El zâmbește pieziș.

— Haide, Lil, respiră el. Nu pot să te ating. Cum să-mi dau seama altfel cât de udă ești?

Expir prelung. Înghit în sec și simt dorința bruscă de a-mi atinge singură locul dintre picioare. De a trezi monstrul care doarme în mine.

Iau o gură de aer și mă concentrez asupra lui Lo.

— Vreau să-ți văd penisul mai întâi.

Vocea mea sună mai rugătoare și mai disperată decât aș fi intenționat. Nici măcar nu știu de ce vreau s-o văd. Nu e

ca și cum m-ar putea pătrunde prin ecran. N-ar face decât să mă tortureze și mai mult.

— Nu încă, iubirea mea, îmi spune el dulce.

— Atunci nu-ți mai arăt chiloții, spun cu încăpățânare.

Îmi încrucișez brațele peste sâni. Din cele mai vechi timpuri, întotdeauna obțin ceea ce vreau în timpul sexului. Sau cel puțin încerc. Și, de când sunt cu Lo, a fost mai mult decât dornic să se supună voinței mele. Nu mi-am dat seama cât de dificil va fi să cedez în fața ordinelor lui până acum. Trebuie să-i predau controlul — să am încredere în el, să-mi las toate dorințele sexuale în grija lui.

Nu e deloc ușor pentru mine.

— Nu așa merge treaba, spune Lo. Eu sunt șeful aici. Dacă îți spun să-ți dai drumul, o să-ți dai drumul. Dacă-ți spun să te oprești, o să te oprești.

Am nevoie de limite pentru a-mi stăpâni obsesiile. *Am mai vorbit despre asta,* îmi amintesc. Las brațele jos, dându-i voie să-mi admire din nou sânii. E un început. Lo îmi va defini limitele, ca să nu exagerez. Trebuie doar să învăț să accept asta.

Lo mi s-a dăruit în întregime. E rândul meu să mă abandonez în voia lui.

Mă supun ordinului său — îmi întorc chiloții și-i ridic spre ecran, sperând în sinea mea că ecranul lui nu e prea performant. Deși, în mod clar, lenjeria mea intimă e udă.

— Mulțumit? întreb după câteva secunde.

— Absolut.

Zâmbetul lui mă înduioşează. Stomacul îmi palpită, zguduindu-mi fermitatea din temelii. Această tachinare nu mai poate continua mult.

Arunc chiloţii cât colo, iar el se foieşte puţin pe pat. Dar tot nu-i pot vedea sub talie.

— Ridică mâinile, îmi porunceşte Lo.

Mă încrunt şi ridic palmele spre calculator. El mă priveşte prelung şi brusc îmi dau seama ce are de gând să facă. Deschid gura să protestez, dar el îmi taie macaroana.

— Vreau să ajungem împreună la orgasm, spune el serios. Ţine-ţi mâinile sus şi când îţi spun să te atingi, poţi s-o faci.

Mă predau la replica *Vreau să ajungem împreună la orgasm.* Dau din cap, iar el surâde din nou. Încet, mâna lui coboară. Îşi lasă privirea puţin mai jos. Camera lui e tot înclinată, aşa că nu văd nimic de la jumătate în jos. Poate că asta e şi ideea. Unele lucruri sunt mai sexy când nu le vezi.

Îmi întâlneşte din nou privirea, pătrunzându-mă, fără să se dezlipească de ochii mei nici chiar atunci când răsuflarea i se adânceşte. Corpul i se leagănă puţin în faţă. De pe buzele întredeschise îi scapă nişte mici mormăieli. Îi privesc fascinată braţul care se mişcă rapid. Pieptul îi străluceşte acoperit de o peliculă sufocantă şi fierbinte de transpiraţie.

— Mâinile sus, spune el pe un ton răguşit.

Le ridic din nou — nici nu mi-am dat seama că le lăsasem în jos.

Mă contorsionez pe pat, simţind cum umezeala îmi alunecă pe interiorul coapsei. Înşfac o pernă şi mi-o vâr între

picioare. Locul de acolo tânjește după atingere, după fiecare — vrea să fie dezmierdat.

— Mâinile, îmi ordonă el.

Le ridic pentru a treia oară. Tremur și scot un mic scâncet. Nu mai pot să aștept.

— Lo, strig eu.

— Rezistă, iubire, mă încurajează el cu blândețe, dar ochii lui transmit altceva.

Rezistă naibii. Mă pune la încercare. Știu bine asta. Și vreau să-i demonstrez că mă pot împotrivi impulsurilor mele.

Mă uit fix în ochii lui, străduindu-mă să nu-mi mut privirea. Asta nu prea mă ajută, pentru că el mă sfredelește cu privirea, de parcă ar vrea să se implânte adânc în mine. Doamne, ce n-aș da pentru asta...

După o clipă, Lo spune:

— Lasă-ți mâinile jos.

Asta e tot ce voiam să aud.

Mâinile îmi alunecă în jos, atingând pentru prima dată acel loc umed. Gâfâi și gem deodată și aproape că mă prăbușesc pe spate, în perne. *Am nevoie de tine,* îmi vine să strig. *Te implor.*

— Ochii la mine, Lil.

Mă sprijin într-un cot și încerc să mă concentrez mai departe la el fără să-mi las capul pe spate, fără să-mi las pleoapele să se închidă. Mai am puțin și mă deconectez cu totul de realitate. Mă ating și, alternativ, îmi strecor degetele înăuntru. Tensiunea crește, stârnindu-mi terminațiile nervoase din tot corpul. Deși vrea să mă uit la el, ochii lui se desprind

de-ai mei. Coboară de la sânii mei la abdomen, până la încheietura mea, acolo unde se termină ecranul.

Când șoldurile mele se mișcă, Lo se împinge și el puțin înainte. Răsuflările ni se sincronizează cu mișcările amețitoare. Și, dintr-odată, am impresia că el se află cu adevărat aici. Înlăuntrul meu.

Lo întinde mâna și înclină ecranul în jos. Preț de o clipă, îmi permite să văd ce face — își prinde baza penisului și se freacă în sus și-n jos. Camera revine apoi asupra feței sale, iar eu simt că iau foc. Trebuie să-mi dau drumul. Trebuie să ajung la orgasm.

Mișcările brațului său se iuțesc, iar eu gem din ce în ce mai tare. Îl aud și pe el cum geme, profund și răgușit. Corpul mi se strânge și se încleștează și degetele de la picioare mi se încordează. Întreaga lume se rotește. Mă agăț de cearceafuri cu mâna liberă și mă las purtată de valul de adrenalină.

Câteva clipe mai târziu, mă prăbușesc pe pat, epuizată, răsuflând greoi și șovăielnic. Stomacul, sânii, coapsele și fundul îmi sunt ude de sudoare. Doamne... a fost incredibil.

Vreau să simt asta din nou.

Din impuls, mâna mi se plimbă de-a lungul corpului și-mi atinge punctul sensibil. Un geamăt îmi scapă de pe buze și încep să mă frec din ce în ce mai tare.

— Lily.

Vocea lui Lo îmi ajunge la urechi. Închid ochii și-mi strecor degetele înăuntru.

Da.

— Lily. *Oprește-te.*

Deschid ochii brusc, dar îmi las mâna între coapse. Mă ridic uşor ca să mă uit la ecran. În fereastra din stânga, mă zăresc răstignită în pat în această poziţie, dar Lo mă vede doar de la brâu în sus, cu picioarele întinse pe lângă computer. Dar presupun că e evident ce făceam. Îi evit privirea.

— Mai lasă-mă o clipă, îi şoptesc vinovată.

Mă întind şi dispar complet din raza lui vizuală, cu ecranul înclinat spre tăblia patului, nu spre saltea. Mişc din nou degetele. *Trebuie* să simt asta din nou.

— Ce dracu', înjură Lo. Lily! Am zis să te opreşti.

Îl aud. Îl aud, dar e al naibii de greu să-l ascult. O parte egoistă şi oribilă din mine ar vrea să închidă computerul cu piciorul pentru a-i reduce replicile la tăcere. Presiunea se intensifică în timp ce mă aflu pe marginea altei prăpăstii, pregătindu-mă să sar. O, Doamne...

— Lily, ridică-te în capul oaselor ca să te pot vedea, îmi spune Lo.

Nu pot. Mă frec mai repede, mai apăsat, mai prelung. Vreau mai mult. Întotdeauna am vrut mai mult. Plâng, umerii mei osoşi se înfig în saltea, corpul mi se contorsionează. Vreau să mă ia în braţe, să mă arunce în pieptul lui, să-şi contopească muşchii cu carnea mea. Închid ochii şi-mi imaginez totul. Că-l simt puternic, lipit de mine — că e înăuntrul meu, aşteptând să-mi dau drumul, şoptindu-mi la ureche că totul va fi bine dacă ajung la orgasm în timp ce mă pătrunde.

Da! Scot un strigăt, coloana vertebrală mi se arcuieşte şi trupul mi se încordează, străbătut de o senzaţie de fierbinţeală. De-abia mai pot respira. Ajung la orgasm. Din nou. Şi

apoi... mă liniștesc. Închid gura la loc, iar bătăile inimii mele încetinesc, potolindu-și ritmul neregulat și îndreptându-se spre o stare pe care o urăsc.

— La naiba, Lily, se răstește Lo. Ridică-te *imediat.*

Deschid ochii, îngrozită de ceea ce am făcut. Simt cum lacrimile de vinovăție mă doboară. Totul pare diferit de data asta. Îmi retrag mâna și-mi ridic mecanic trupul leneș. Mă aplec în față și-mi trag o pătură la piept.

— Nu voiam să...

Îmi rod o unghie și-mi șterg o lacrimă rebelă. Rușinea mă izbește ca un val de o sută de tone. Nici măcar nu mă pot uita la ecran, la expresia dezamăgită a lui Lo.

Acum înțeleg. De ce a vrut de la bun început să-l ascult. Ca să evităm situația asta. Mai rău e că, sub rușinea și vinovăția care mocnesc, o mică parte din mine vrea s-o facă din nou. Poate după ce terminăm conversația pe Skype... *nu!*

— A fost bine? întreabă el încordat.

Ce anume? Și de ce trebuie să stric mereu totul? Îmi privesc mâinile cu amărăciune.

— Nu te uita așa la mine, îi șoptesc.

— Tu nici măcar nu te-ai uitat la mine încă, murmură el.

Inspir greoi și, în cele din urmă, îmi fac curaj să-i întâlnesc privirea. În ochii lui nu văd deloc că m-ar judeca. În schimb, ochii lui de culoarea chihlimbarului au în ei o empatie pe care nu o merit. Și citesc acolo un fel de îngrijorare, ca și cum i-aș fi frânt inima, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama pe deplin de obsesiile mele îngrozitoare.

— Îmi pare rău, spun, sufocându-mă, și-mi șterg lacrimile. Nu trebuie să...

...să fii cu mine. Sunt un monstru.

— Te iubesc, zice el. O să lucrăm împreună la asta.

Cu alte cuvinte: *Nu plec nicăieri.*

— Vreau s-o fac din nou, recunosc cu o voce subțire.

— Știu.

Își mușcă buzele, gânditor.

— Așadar... putem s-o facem din nou împreună... în seara asta?

E supărat că am făcut-o fără el, asta e lucru sigur.

— Am terminat pe ziua de azi, spune el, și fiecare cuvânt e ca un munte pe care trebuie să-l escaladeze.

— Dar am avut doar două orgasme.

Frica îmi apasă pieptul, făcându-mă să respir cu dificultate.

— Aveam de gând să te las să-ți dai drumul o singură dată. Am încercat să te epuizez, dar e prea greu. Ar fi trebuit să te las să aștepți mai mult, iar tu ar fi trebuit să mă asculți după aceea. Vom ajunge să ne pricepem mai bine la chestia asta, dar avem nevoie de timp și de exercițiu.

Deci asta a fost tot. Nu am voie să mă masturbez singură, iar Lo a nu mai vrea nimic în seara asta. Nu vreau să fac vreo prostie când va întrerupe conexiunea. *Nu te mai gândi la asta, Lily.* Expir prelung, dar nu mă liniștesc.

— Vorbește cu mine, insistă Lo.

Își sprijină antebrațele pe genunchii îndoiți.

— La ce te gândești, Lil?

— Mi-e teamă, murmur eu. ...Sunt atât de îngrozită de ceea ce aș putea face.

Simt cum lacrimile fierbinți și usturătoare mi se preling pe obraji.

— Știu că e greu. Nu-mi pot imagina cum cineva mi-ar oferi o bere și m-ar obliga să mă mulțumesc cu atât. Înțeleg, Lil. Înțeleg al naibii de bine, spune el. Dar trebuie să găsești puterea să aștepți. Știu că o ai. Trebuie doar s-o cauți înlăuntrul tău.

Îi las cuvintele să-mi pătrundă în creier preț de câteva minute. Simt o durere în piept, care explodează cu următoarea mea replică:

— Mi-aș dori să fii aici.

Bărbia îmi tremură, iar vocea mi se frânge. Îmi lipesc fruntea de genunchi, ca să-mi ascund expresia distrusă.

— Sunt acolo, iubire, șoptește el. Sunt acolo, cu tine.

Îi simt durerea din glas. Încearcă să vorbească relaxat, dar e ca și cum m-aș agăța de inima lui, la fel cum și el se agață de inima mea.

— Ești în brațele mele, îmi spune el, și te sărut pe buze, pe obraz, pe nas...

Închid ochii și mă las purtată de vocea lui care începe să-mi ostoiască chinul.

— Ai capul sprijinit de pieptul meu și asculți bătăile inimii mele. Te țin de încheieturi, ajutându-te cum pot să-ți revii după valul de adrenalină. Te sprijini de mine.

Îmi ridic privirea pentru a-i întâlni ochii. Sunt plini de speranță, de dor și de încă un lucru. O senzație ce cred că poate fi împărtășită doar de doi oameni dați grav peste cap.

— Și tu nu te mai zbați, șoptește el. Îți privesc trupul care se relaxează lipit de al meu, apoi te sărut pe creștet. Îți spun cât de mândru sunt de tine și cum faptul că te-am făcut să-ți dai drumul durează *la infinit.*

Îmi cade și ultima lacrimă. Nu mă pot mișca ca s-o șterg. Sunt fascinată de Loren Hale, care înseamnă totul pentru mine.

— Te iubesc, zice el, și niciun alt bărbat nu va mai rosti vreodată aceste cuvinte și nu va crede în ele așa cum cred eu.

Mă doare pieptul cumplit. Cuvintele lui sunt frumoase și dureroase în același timp. La fel ca noi, presupun. Trebuie să fiu puternică. Pentru el. Pentru mine. Pentru amândoi. Am un nod în gât, dar găsesc forța de a răspunde.

— O să-mi petrec restul serii cu Rose, dau eu din cap, întărindu-mi acest plan în minte.

— E o idee bună, mă aprobă e. Ce-ar fi să te speli. Să te îmbraci. Ne luăm la revedere și apoi o sun pe Rose ca să mă asigur că ești cu ea.

Dau din nou din cap. Mi-ar plăcea să fac asta. Foarte mult. Îl am de partea mea și astfel lucrurile acestea insuportabile devin acceptabile. Sper doar ca pe viitor lupta noastră să devină mai ușoară.

Speranța. Un lucru atât de absurd.

Uneori nici măcar nu se transformă în realitate.

Capitolul 15

Câteva zile mai târziu, Rose a terminat de decorat şi a decis că trebuie să dăm o petrecere straşnică de casă nouă. De asemenea, vrea să coincidă cu „Ziua promisiunii lui Lily" sau, pe scurt, ZPL. Ea a inventat termenul şi a propus ideea.

Faptul că-mi scriu angajamentele pe hârtie şi că le citesc cu voce tare ar trebui să-mi consolideze obiectivele pe termen lung. Eram de acord cu asta, până când i-a invitat pe Connor şi pe Ryke. I-am reamintit că e feministă şi că ar trebui să fie de partea *mea*. Eu sunt fata în povestea asta.

Ea mi-a replicat spunându-mi: „N-ar trebui să te ruşinezi cu dependenţa ta" şi „Te va motiva să nu-ţi încalci promisiunile". Pentru că, se pare, mă voi simţi mai vinovată dacă-mi încalc jurămintele pe care le aud trei persoane, nu numai ea... Mă rog, are dreptate.

— Nu înțeleg de ce trebuie să facem asta afară, mă plâng, înfășurându-mă într-un palton de blană al lui Rose, mult mai călduros decât orice haină din garderoba mea.

Cu căciula mea de Wampa din Războiul Stelelor, care-mi acoperă urechile, arăt fix ca un monstru blănos.

— Nu voiam să dau foc la casă, spune ea.

Un strat subțire de zăpadă acoperă pământul, dar firele de iarbă reușesc să-l străbată. O vâlvătaie trosnește într-un coș metalic de gunoi aflat la câțiva metri în fața noastră. Flăcările se înalță în aerul rece. Mă întreb cum de s-a priceput Rose să facă focul.

Deși nu e vreo mare șmecherie. Și oamenii străzii fac focul.

Ușa de sticlă din spate se deschide și Rose spune:

— În sfârșit, ce-a durat atât de mult?

După evenimentul Fizzle din ianuarie, în mod șocant, Rose și Connor au rămas împreună. Dar aștept cu nerăbdare următoarea lor despărțire-fulger.

Mocasinii lui Connor scârțâie pe zăpadă în timp ce se îndreaptă spre noi.

— În general, durează să vii cu mașina, îi spune el. Fizică simplă, de fapt. Timpul este egal cu distanța împărțit la viteză.

— Cunosc formula timpului, Connor.

— Știu că știi, răspunde el cu un zâmbet. Îmi place doar cum te încrunți când crezi că te jignesc.

— Pentru că mă insulți.

— Ți se pare ție, zice el și se uită la mine. Bună, Lily. Zi mare.

Ridic din umeri nepăsătoare, iar Rose mă fixează cu o privire dură.

— E o zi mare, Lily, subliniază ea. E momentul în care promiți să devii un om mai bun.

— Corect, spun eu dând din cap. Cred că am și eu emoții.

Connor se încruntă.

— De ce? Nu e partea cea mai ușoară? Au trecut aproape trei luni de când ești departe de Lo și nu l-ai înșelat, zice el, apoi face o pauză și adaugă, după spusele lui Rose.

— Nu l-am înșelat, afirm. Doar că încă nu mă simt sută la sută în largul meu să vorbesc despre chestiile astea.

Mi-am ținut secretă dependența atât de mult timp, încât mi-e mai greu să împărtășesc asta, mult mai greu decât ar putea înțelege vreodată cineva ca Rose sau Connor.

— Te vei simți mai bine când te vei descărca, mă asigură Rose.

Se întoarce și se uită spre casă, apoi își privește neliniștită ceasul. Strânge din buze și spune:

— Sper să ajungă și Ryke cât mai repede. Petrecerea de casă nouă începe în 15 minute.

Daisy, Poppy, părinții mei și, practic, tot familionul sunt invitați și nu au voie să asiste la acest act simbolic. Restul rudelor mele vor rămâne în necunoștință de cauză în privința dependenței mele până când mă voi simți pregătită să le spun. Nu sunt sigură că acea zi va veni prea curând.

— N-ar fi trebuit să-l așteptați și pe Lo ca să dați petrecerea asta? mă întreabă Connor. O să locuiască și el aici, nu-i așa?.

Lo se va muta în căsuța noastră izolată. Am vorbit cu dr. Banning și a fost de acord că ar trebui să locuim împreună dacă vrem să ne continuăm relația. Singura condiție și singura schimbare față de obiceiurile noastre e că trebuie *să trăim* împreună. Gata cu camerele separate și cu viețile secrete. În acest moment, poate că suntem codependenți, dar adicția noastră reciprocă le-ar putea contracara pe celelalte. Trebuie să ne sprijinim, nu să ne tragem în jos. Dacă dr. Banning crede că Lo este cheia succesului meu (și nu un obstacol), atunci o cred. La urma urmei, e mai deșteaptă decât mine.

Rose va locui în continuare și ea în casă cu noi, asigurându-se că Lo și cu mine ne vom integra în familie în loc să ne retrage, așa cum făceam până acum. Planul pare fezabil. Dar știu că s-ar putea să nu fie ușor. Nimic nu e ușor, de fapt.

Am întrebat-o dacă are de gând să-l invite și pe Connor să stea cu noi. Există un dormitor și pentru el, dacă vrea să aibă în continuare intimitate. Dar am uitat că Connor studiază la Penn, prea departe pentru a locui aici permanent. Cu toate acestea, răspunsul ei nu s-a referit la distanță. Mi-a spus că relația lor nu a evoluat într-atât și că nu s-ar simți în largul ei să-i propună încă. Am citit printre rânduri.

Încă nu au făcut sex.

Rose e probabil cea mai încrezătoare femeie pe care o cunosc, dar când vine vorba să discute despre viața *ei* sexuală se înroșește la fel ca mine. Poate să citească manuale întregi și să deseneze diagrame clinice ale sistemului reproducător fără să se îmbujoreze. Ce mama dracului, ba chiar mi-a luat

locul, comportându-se ca o dependentă de sex în fața a zeci de terapeuți. Dar să povestească despre ea însăși e un adevărat chin. Încearcă să-și ascundă viața privată, dar eu cred că e mai mult decât atât. Probabil că-i e frică să recunoască ceea ce simte. Vrea ca oamenii să creadă că este o crăiasă a gheții, dar, în realitate, se teme la fel ca noi toți.

Uneori cred că suntem mai asemănătoare decât părem la prima vedere. Poate de aceea suntem surori.

Rose se întoarce pentru a răspunde la întrebarea lui Connor.

— Lo ar detesta această petrecere. Îi fac o favoare.

Are dreptate.

— Crezi că va fi ofticat că locuiești cu noi? o întreb pe Rose zâmbind.

Rose nu a fost în veci persoana lui preferată. Sincer, sper doar să pot supraviețui cu ei în apropiere. S-ar putea să se ucidă între ei sau să mă omoare pe mine în schimbul de focuri.

— Va trebui să suporte, se răstește Rose.

Connor se uită la mine.

— Tu și Lo trebuie să locuiți doar voi doi împreună în aceeași măsură în care un copil gras are nevoie să trăiască în Candyland, zice el.

Face o pauză, dându-și seama că acest lucru ar putea fi bun sau rău, în funcție de „perspectivă". Așa că adaugă:

— Adică ar muri.

Rămân cu gura căscată, pentru că-mi imaginez cadavrul unui copil dolofan, cu obrajii umflați de bomboane. Apoi mă încrunt, scârbită de metafora tulburătoare.

— Bleahhhh...

Mă strâmb și flutur brațele ca să alung aceea imagine. Rose își dă ochii peste cap, dar *zâmbește. De aceea sunt împreună*, îmi închipui.

Ușa din spate se deschide din nou, iar Rose îi aruncă o privire rece lui Ryke, care se îndreaptă în goană spre noi.

— Am spus să fii aici la ora cinci.

— E un trafic de coșmar peste tot, ripostează el și-și îndesă pumnii în geaca lui neagră North Face.

Când se apropie de mine, se uită ciudat la căciula mea.

— Ce naiba ai pe cap?

— Wampa.

Se zgâiește la mine fără să priceapă nimic.

— *Războiul Stelelor.*

— Arăți caraghios, spune el și apoi se întoarce spre Connor. Tu știai ce e aia?

— Nu mi-a păsat, așa că n-am întrebat, îi răspunde Connor sec.

Ryke se încruntă și simt că urmează ceva rău. Cei doi încă nu se simpatizează. Chiar nu știu cum s-ar putea schimba asta.

— Ești un bou, zice Ryke fără menajamente, dar nu la fel de drăgăstos cum ar face-o Connor Cobalt.

E pur și simplu răutăcios.

— Tu de ce ești aici? întreabă Connor.

Ryke strânge din dinți.

— Sunt prietenul lui Lily.

— Ei bine, eu sunt iubitul lui Rose *și* prietenul lui Lily, spune Connor. Nu știu dacă te pricepi la matematică, dar...

Afişează zâmbetul lui de zile mari.

Oh... Connor...

Rose îl plesneşte uşor peste braţ.

— Calmează-te, suntem aici pentru Lily. Voi doi, potoliţi-vă. Nu mai avem mult timp la dispoziţie.

Îmi întinde un sac negru de plastic şi arunc o privire rapidă înăuntru, ştiind deja că acolo se află *ultimele* mele materiale pornografice. Am uitat de o cutie de pantofi din fundul dulapului meu atunci când credeam că le-am aruncat pe toate.

— Deci trebuie să arunc toate chestiile astea în foc? întreb, răsucindu-mă spre Rose pentru mai multe instrucţiuni.

Ea dă din cap şi eu fac câţiva paşi înainte.

— Să nu iei foc. Eşti făcută din blană, mă avertizează Ryke.

A, da. Mă opresc la jumătate de metru distanţă şi scot încet câteva reviste din sac. Le îndoi astfel încât Connor şi Ryke să nu-şi dea seama ce sunt. Chiar nu mai simt nevoia să mă fac de ruşine şi astăzi.

— La revedere, pornografie, zic încet şi le arunc înăuntru, una câte una, cât de iute pot.

Focul trosneşte şi scânteiază, iar eu mă dau puţin înapoi. Acum chiar mi-e teamă că voi lua foc.

În grabă, termin cu revistele şi arunc şi sacul gol în flăcări.

— Acum jurămintele, spune Rose. Citeşte-le cu voce tare.

Corect. Îmi bag mâna în buzunar şi scot o foaie de hârtie. Degetele deja mi s-au înroşit din cauza frigului, dar reuşesc s-o despăturesc rapid.

Am doar câteva puncte pe listă, dar fiecare dintre ele e dureros de rostit. Cel puțin în fața lui Rose, Connor și Ryke. Se postează în jurul coșului de gunoi ca să-i pot vedea bine, ceea ce-mi îngreunează și mai mult misiunea.

— Unu, spun cu o voce mică. Nu mă voi uita la filme porno.

— Credeam că asta ar trebui să fie o proclamație.

Ryke se leagănă pe vârfurile picioarelor. Se apleacă în față și spune:

— Nici măcar nu te aud.

— Spune-o ca și cum ai vorbi serios, aprobă Rose, dând din cap în semn de susținere.

— Strigă, adaugă Connor.

Focul pocnește din nou cu putere și asta declanșează ceva în mine. Sau poate că e doar încrederea neobosită a prietenilor mei. Inspir profund înainte de a țipa:

— Nu mă voi uita la filme porno!

Ryke începe să aplaude. Connor fluieră cu ajutorul degetelor, iar Rose îmi aruncă un zâmbet. Presiunea din pieptul meu crește, apoi dispare cu fiecare cuvânt rostit. În acest moment, poate că încrederea lor este contagioasă.

— Doi. Nu mă voi masturba!

Ei aplaudă din nou, iar eu mă concentrez asupra hârtiei din degetele mele înfrigurate.

— Trei. Nu voi fi compulsivă în privința sexului!

Strig din toți rărunchii și totuși știu că acesta va fi cel mai greu jurământ pe care îl voi avea de respectat.

Cel mai greu de controlat.

— Şi patru, zic şi fac o pauză în timp ce privesc aceste ultime cuvinte.

Ele înseamnă cel mai mult pentru mine.

— Nu-l voi înşela pe Loren Hale!

Sângele îmi aleargă prin vine datorită focului, a încurajărilor de susţinere ale prietenilor mei şi a cuvintelor mele — mă simt atât de încinsă încât arunc triumfător hârtia în flăcări.

— Ce naiba faci?! ţipă Rose.

Mă dau brusc în spate şi-mi verific braţele ca să mă asigur că nu am luat foc. Sunt bine. Îmi ating şapca. Şi Wampa e OK.

— Ce? întreb, de-a dreptul confuză.

Îmi ridic privirea şi o văd pe Rose care mai are puţin şi leşină de revoltă.

— L-ai ars, spune ea de parcă eu aş fi cea care şi-a pierdut minţile.

— Credeam că aşa trebuia să fac.

— De ce să-ţi arzi jurămintele? Se presupune că ar trebui să te ajute.

— Atunci pentru ce e focul? fac eu, arătând acuzator cu degetul spre flăcări.

— Pentru pornografie, Lily, spune Rose, oftând.

Îşi duce mâinile la cap şi apoi ridică privirea.

— OK, trebuie s-o luăm de la capăt.

— Ba nu, spunem cu toţii în cor.

Rose se uită spre Connor.

— E important, se jeleşte ea, ducându-şi mâinile la şolduri.

Vorbește serios, dar eu nu am nicio intenție de a repeta chestia asta. Cred că un astfel de jurământ e suficient pentru o viață întreagă.

— L-a citit cu voce tare. Nu asta e ideea, Rose? întreabă Connor.

— Aduce ghinion.

— Spune-mi, te rog, că nu ești superstițioasă.

Connor își înclină capul, cercetând-o din cap până-n picioare ca și cum s-ar fi transformat într-o vrăjitoare — genul acela care dă în bobi.

— Ai de gând să-mi spui că practici și vrăjitoria?

— Nu mai suntem în secolul al șaptesprezecelea, Richard, se răstește Rose. Dacă ar fi fost, presupun că ai fi dispus să fiu arsă pe rug.

— N-aș mai fi avut ocazia. Aș fi deja mort.

— Pentru ce? Pentru că faci pe deșteptul?

El se apropie de Rose, la numai jumătate de metru, și mă mir că ea rămâne pe loc, fără să facă un pas înapoi. Ochii lui zboară spre obrajii ei de porțelan, la nasul înroșit de frig și la ochii uimitori, de pisică.

— Eu aș susține că Pământul se învârte în jurul Soarelui, iar lumea mi-ar spune că sunt eretic. Tu, desigur, ai fi fost acuzată de blasfemie sau vrăjitorie până la vârsta de optsprezece ani.

— Aș supraviețui, ripostează ea.

— Cu siguranță, aprobă el. Ți-ai tăia părul tău frumos pentru asta.

Degetele lui îi mângâie șuvițele brune și lucioase care i se opresc la piept.

— Crezi că dacă mi-aș tăia părul aș arăta ca un băiat? replică ea, în defensivă.

Ca să se protejeze în vremurile acelea, presupun că ar fi trebuit să fie bărbat. Rose se smucește din strânsoarea lui, cu ochii reci ca gheața. El nu dă înapoi. Acceptă provocarea cu un zâmbet neclintit.

— Cred că ai face toate eforturile în acest sens, iar eu mi-aș ține gura ca să nu mor.

O privește prelung.

— Și atunci m-aș preface că sunt cu un bărbat doar ca să pot face asta.

Își duce o mână ușor pe gâtul ei, cu cealaltă îi cuprinde fața, apoi el își lipește buzele de ale ei, trăgând-o mai aproape de el și sărutând-o.

Mâinile îi atârnă moi pe lângă trup și, în timp ce el își unește pieptul cu al surorii mele, închizând spațiul, ea își pune brațele peste umeri. În sinea mea, îi încurajez pe Connor Cobalt și Rose Calloway, bucurându-mă pentru ei.

Când se desprind unul de celălalt, respirația lor caldă se vede ca un abur în aerul rece. Ochii lui Rose sunt surprinzător de blânzi, dar înflăcărarea îi rămâne în replici.

— Și așa am muri amândoi, îi reamintește ea. Am fi spânzurați pentru sodomie.

— Atunci aș muri bucuros alături de tine.

El surâde larg, iar ea zâmbește îndrăgostită. Apoi sună soneria, întrerupându-le momentul pasional și stricând imediat buna dispoziție a lui Rose.

— Trebuie să sting focul, spune ea, panicată.

Connor o strânge ușor de brațe, iar ea își îndreaptă din nou atenția asupra lui.

— Mă duc s-o întâmpin pe mama ta. Nu te grăbi, draga mea.

O sărută ușor pe obraz și intră în casă pe ușile glisante din sticlă.

În acest moment îmi dau seama cât de bine o cunoaște Connor pe sora mea. Majoritatea băieților ar prefera s-o scutească pe fată de munca propriu-zisă. Dar Rose ar face orice ca să amâne orice conversație cu mama. În timp ce ea se duce să stingă focul, Ryke se apropie de mine cu pași rigizi, cu mâinile îndesate zdravăn în buzunarele jachetei.

Îmi ling buzele crăpate, la fel de șovăitoare ca el.

— Ce vrei?

Mă întreb dacă o să mă certe pentru ce-am făcut cu Lo. Pentru că am vorbit din nou cu el. Nu a fost niciodată susținătorul meu numărul unu. A fost mai mult de partea lui Lo.

— Îmi pare rău, spune el și pare atât de sincer încât aproape că mă împiedic de uimire.

— Ha?

Își dă ochii peste cap, iar trăsăturile i se înăspresc.

— Nu mă face să repet.

Ridic din sprâncene și trag de urechile căciulii de Wampa ca să-mi ascund fața înroșită de rafalele de vânt, neștiind ce să mai spun, din moment ce mă simt atât de derutată. Își trece o mână prin păr.

— Am crezut că-l vei înșela și îi vei frânge sufletul, recunoaște el. Nu credeam că poți să te abții. Și n-am avut dreptate.

Face o pauză și apoi se uită în ochii mei, iar eu îl văd pe Lo în expresia lui.

— Îmi pare rău că am fost un dobitoc, că nu am înțeles... Cred că are nevoie de tine la fel de mult cum și tu ai nevoie de el.

Dă ușurel din cap, ca și cum și-ar da seama cât de adevărate sunt aceste cuvinte.

Așadar, poate că nici acum nu e în tabăra mea. Dar ne susține relația. Asta e și mai bine. Nu-mi pot abține un zâmbet. Ryke îmi zâmbește și el.

— Te descurci de minune, Calloway.

Mă mângâie pe umăr și apoi se întoarce, îndreptându-se spre căldura dinăuntrul casei.

Rose aruncă niște zăpadă în coșul de gunoi, iar focul se stinge fâsâind și fumul se ridică în aer. Lasă lopata deoparte și bate din palme pentru a curăța murdăria. Când vede că mă uit la ea, se apropie de mine și-mi strânge haina în jurul trupului, încheindu-mi nasturii.

— Mulțumesc, îi spun, pentru aceste trei luni.

O privesc drept în ochi.

— E doar meritul tău.

— Nu e adevărat, spun râzând strâmb.

Ea mi-a găsit terapeutul. Ea a amenajat casa. A petrecut o grămadă de timp încercând să mă ajute.

— Mă bucur că sunt aici.

— Și eu, spune ea, cu o privire tandră.

Începe să se priceapă la asta. Își încolăcește un braț peste umărul meu. Intrăm în casă și-mi dau seama că viitorul s-ar

putea să fie puțin anevoios. Știu că vor fi mai multe probleme de rezolvat.

Dar n-aș mai putea să revin la starea de dinainte a lucrurilor.

Acum a venit timpul să începem să construim relații.

Cred că sunt pregătită pentru asta.

Capitolul 16

Lo vine acasă mâine.

Cu greu mă pot concentra la altceva și totuși mă aflu în cabinetul dr. Banning și încerc să recapitulez câteva subiecte grele înainte să se întoarcă Lo. Bietul meu creier este pe cale să se catapulteze de urgență din craniu.

Dar nu vreau să renunț, pentru că sunt atât de aproape de a face o mare descoperire în privința dependenței mele. Simt că mă aflu pe punctul de a primi niște răspunsuri. Am nevoie doar de un declic.

Dr. Banning își trece o mână într-o parte a tunsorii sale scurte, cu ochii ațintiți asupra caietului de notițe. Unghiile îmi sunt mușcate până la carne și-mi mângâi buricele degetelor ca să-mi calmez suferința. Însă mă doare și mai tare.

— Lily.

Dr. Banning își ridică în sfârșit privirea, iar eu mă uit în ochii ei. Îmi zâmbește cald și liniștitor, iar eu mă relaxez puțin.

— Mi-ai spus că ați dat o petrecere de casă nouă. Cum a fost?

— Bine, spun eu, mutându-mi mâinile pe blugi și crispându-mă în sinea mea la auzul propriei mele replici.

Bine. Un cuvânt atât de absurd, de fapt. Pare gol și fără nicio greutate. E genul de cuvânt pe care-l folosești dacă vrei să ascunzi adevărul.

— Părinții tăi știu că Lo se va întoarce acasă de la dezintoxicare. Ce părere au despre faptul că locuiește cu tine după toată povestea asta?

Mă gândesc la întrebare, auzind în minte răspunsul mamei mele. „E treaba ta". Trei cuvinte care m-au derutat mai mult decât orice altceva.

— Au fost dintotdeauna de acord cu relația noastră, îi spun lui Banning. Reabilitarea nu a schimbat asta. Nu știu ce anume ar putea schimba lucrul acesta.

— Dar dacă le-ai spune despre dependența ta? zice ea.

Mi se pune un nod în gât la acest gând, dar mi-o imaginez pe mama cum mă judecă cu răceala și cum tata se rușinează de fiica lui perversă și dezgustătoare. N-aș fi în stare...

— Nu ar înțelege.

— De unde știi?

Încerc să găsesc un răspuns mai bun decât „știu și gata". Dar nu pot.

Dr. Banning se apleacă puțin în față și întreabă:

— Și petrecerea de casă nouă cum a fost, de fapt? Ești în noua ta casă cu prietenii și familia ta, dar Lo lipsește. Trebuie să fie dificil.

— N-ar trebui să mă întrebați despre sex?

Această întrebare a fost tactica mea de a schimba subiectul.

— Vom ajunge și la asta mai târziu. Acum, vreau să vorbim despre petrecere.

Evident, s-a prins de strategiile mele. Așa că o las baltă.

— M-am simțit stânjenită, murmur. Dar eu întotdeauna mă simt aiurea, așa că nu a fost cu mult diferit.

Mă scarpin pe braț, dar, fără unghii, simt mai degrabă o mângâiere decât o zgârietură.

— De ce te simți aiurea în prezența familiei tale?

Am atât de multe secrete, încât uneori simt că mă sufocă. Faptul că mi-am ascuns dependența de familia mea a creat dintotdeauna între noi această prăpastie de netrecut. Dar ceva mă împiedică să-i povestesc lui Banning. Mi se pune un nod în gât și clipesc de câteva ori, complet confuză.

Pentru că am impresia că știu... cred că știu că mereu m-am simțit așa, chiar și înainte de dependență. Înainte să existe vreun secret.

Încerc să-mi amintesc diminețile când mă trezeam la mine casă. Coboram în pijamale ca să iau micul-dejun cu familia mea. Simt mirosul de șuncă și ouă și o văd pe Lucinda lângă aragaz și întrebându-mă dacă vreau ciuperci sau roșii în omletă. Totuși, nu e amintirea fidelă. Bucătăreasa noastră se numea Margaret. Lucinda gătea pentru Jonathan Hale.

— Nu e bine, murmur în sinea mea.

— Ce nu e bine, Lily?

Lasă-mă să mă gândesc. Nopțile. Nopțile erau la mine acasă. Dar asta a fost înainte de a mă duce la Lo, petrecând timp cu el și rămânând acolo peste noapte. *Da.* Câți ani să am... vreo șapte. Văd ecranul televizorului cu desene animate tembele și o aud pe Poppy cântând la pian pe fundal. Rose stătea pe podea și citea primul volum din Harry Potter. Mama a intrat în cameră, cu tocurile ei zgomotoase, uitându-se ba la mine, ba la Rose. S-a îndreptat spre raftul cu cărți și, când a revenit, a smuls cartea din mâinile lui Rose, înlocuind lumea magică a vrăjitorilor cu *Să ucizi o pasăre cântătoare.*

Mama noastră și-a vârât romanul fantasy la subraț și a ieșit din cameră fără să ne mai arunce vreo privire.

— Nu pot...

Scutur din cap și simt că-mi dau lacrimile. Nu-mi place acest răspuns. *Ia-ți cuvintele înapoi.*

— Lily, spune doctorul Banning, dar eu clatin din cap în continuare.

Văd cum toți anii se derulează prin fața ochilor mei și apoi dispar. Văd cum fiecare dintre surorile mele se sufocă, modelate în tăcere de o mamă care vrea doar ce e mai bun de la ele. Mă văd pe mine, scutită de *acest* proces. Dar de ce mă doare? N-ar trebui să doară, la dracu'.

— E o prostie. E o mare tâmpenie, mă văicăresc eu și-mi duc mâinile la ochi.

— Lily, spune ea încet. Trebuie s-o accepți.

— Ce să accept?

— Durerea.

Îmi tremură buza de jos și clatin mai departe din cap.

— E o prostie.

— De ce crezi asta, Lily? mă întreabă ea. Durerea ta nu e mai puțin importantă decât a altcuiva.

— Nu înțelegeți. N-ar *trebui* să mă simt așa.

Arăt spre pieptul meu.

— Am bani. Provin dintr-un mediu privilegiat. Refuz să-mi fie milă de mine.

— Nu ai cum să refuzi să te simți rănită doar pentru că tu crezi că nu meriți asta.

Nu știu dacă o cred. Cred că ar trebui s-o cred.

— Surorile mele au fost tratate prost, spun eu în apărarea mea, cu obrajii pătați de lacrimi. Eu am scăpat.

N-am avut o mamă care să mă controleze. N-am avut lecții de pian sau recitaluri de balet.

— Ești prea aspră cu tine, îmi zice ea. Nu ți-ai dat niciodată șansa să simți. Înțelegi?

Deșertăciunea. Cred că acolo s-a dus toată acea suferință.

— Suntem doar noi două, spune dr. Banning. Nu-mi pasă de numele tău de familie. Nu mă interesează prin ce au trecut surorile tale. Nu-mi pasă decât de tine, Lily.

Îmi ia câteva clipe ca să prind curaj înainte a vorbi despre gândurile care-mi tulbură mintea. Câteva lacrimi mi se preling pe mâini și reușesc să spun:

— Când eram *foarte* mică, mama mă tot înscria la cursuri, așa cum făcea și cu surorile mele. Artă. Canto. Pian... De toate.

Îmi mușc buza, dând din cap în timp ce-mi amintesc.

— Am rezistat cam o zi la fiecare. Nu s-a prins nimic de mine, ca în cazul lui Poppy și al lui Rose.

Fac o pauză și mă strâmb la auzul propriilor mele cuvinte. *Și ce dacă, Lily Calloway? Nu ești talentată. Nu trebuie să plângi din cauza asta.*

— Spune mai departe, mă îndeamnă dr. Banning.

Scutur din cap, împotrivindu-mă, dar amintirile continuă să se reverse.

— Când școala m-a trimis la ore remediale de matematică în clasa a treia, mama mi-a acordat atenție pentru ultima oară. Nu eram sociabilă și populară ca Poppy. Nu eram deșteaptă ca Rose.

Mă șterg la ochi.

— Și nici nu m-am făcut vreodată înaltă și frumoasă ca Daisy. Cred... cred că... cred că am fost pentru ea un fel de rebut. Ca o poșetă pe care s-o returneze la magazin. Doar că așa ceva nu e posibil. Deci s-a purtat ca și cum n-aș fi existat...

M-a lăsat să-mi petrec nopțile la Lo. M-a lăsat să fac tot ce am vrut. Și libertatea asta s-a dovedit a fi la fel de sufocantă ca dorința ei de control.

— Niciodată nu am simțit că mă iubește, murmur eu. Niciodată nu m-am simțit suficient de bună pentru ea.

Scutur din nou din cap. Nu vreau ca acesta să fie răspunsul. Ar trebui să mai fie *ceva*. Ar trebui să fi existat un eveniment îngrozitor, care să-mi pună viața în pericol. Nu doar aceste sentimente stupide.

— Când vei înceta să te mai pedepsești pentru ceea ce simți? mă întreabă dr. Banning.

— Nu știu cum, spun, sufocându-mă.

— Ești om, Lily. Suferi la fel ca noi toți. E în regulă.

Încuviințez, schimbându-mi puțin gândirea. Vreau să ajung acolo. Să-mi permit să fiu îndurerată de copilăria mea fără să mă simt, în același timp, iremediabil vinovată. Doar că nu știu cum să separ aceste emoții. Cum să suport suferința singurătății fără să mă detest profund? Pentru că surorile mele ar fi dat orice pentru libertatea pe care am avut-o eu. Pentru că lumea ar da orice pentru viața în care m-am născut. Mă simt egoistă și proastă. Lipsită de valoare, jalnică. Urâtă și folosită.

Sexul a fost elementul care m-a ajutat să mă simt completă.

După ce am făcut asta o dată am făcut-o și a doua oară. Apoi și a treia oară. Și nu m-am mai putut opri.

Dr. Banning îmi întinde o cutie de șervețele și îmi suflu nasul, încercând să mă liniștesc. Pentru că tăcerea se prelungește, spun:

— Nu vreau ca acesta să fie răspunsul. Nimeni nu va înțelege.

Sunt o fată care a decis să umple golul din inima ei cu sex. Faptul că am fost neglijată și singură m-a împins aici. Impulsul de a începe și apoi incapacitatea de a mă opri.

— Eu înțeleg, îmi zice dr. Banning. Și Rose va înțelege. Și, în timp, și familia ta va înțelege și ea. Trebuie doar să le dai oamenilor o șansă, Lily, și să înveți să nu-ți fie rușine de felul în care ai ajuns aici. Nu e vina ta.

Vocea ei mă liniștește și gândurile tulburătoare mi se domolesc. Ea mâzgălește ceva în carnețel, iar creierul meu mă ceartă pentru că n-am dat mai devreme bir cu fugiții. Dar,

din păcate, mai sunt multe lucruri de discutat, mai ales că se apropie ziua de mâine.

— Cum rămâne cu Lo? întreb, dregându-mi vocea și ștergându-mi și ultimele lacrimi. Ce să fac acum, când se întoarce acasă?

Terapeuta descuie sertarul dulapului și scoate de-acolo un plic mic și alb.

— Înainte de a-ți da asta, spune ea, vreau să te felicit pentru cele nouăzeci de zile de abstinență.

Cred că nu aud bine.

— Nu am fost abstinentă.

Banning zâmbește cu afecțiune.

— Ai făcut sex cu altcineva?

— Lo și cu mine am făcut... sex pe Skype, spun eu, roșind puțin.

— Dar nu a fost sex cu penetrare, îmi amintește ea.

Mă înroșesc și mai tare când aud cuvântul *penetrare* și mă întreb în sinea mea cum de Banning nici măcar nu a clipit când l-a rostit.

— Deci am fost abstinentă? spun, puțin neîncrezătoare.

— Pentru tratamentul tău personal și pentru ceea ce trebuia să faci, da, ți-ai încheiat perioada de abstinență. Ar trebui să fii mândră de tine.

În minte am un singur gând.

— Deci pot face sex cu Lo?

Îmi vine să sar în sus de pe scaun și să fac o tumbă sau alt caraghioslâc. În plus, mă simt puțin bipolară. Acum un minut plângeam, iar acum sunt mai entuziasmată ca niciodată.

— Da și nu, spune dr. Banning și mă zdrobește din nou.

Acest zbucium emoțional îmi face o gaură în stomac. Banning împinge plicul alb spre mine.

— Pe baza ședințelor noastre, am făcut o listă a limitelor tale. Actele sexuale la care n-ar trebui să participi niciodată și actele la care să te limitezi. Gândește-te la acestea ca la un ghid, ca la niște reguli în privința sexului.

Întotdeauna am crezut că sexul n-ar trebui să fie nicicând sinonim cu regulile. Sunt sigură că lucrurile se vor schimba pentru mine. Iau repede plicul și dau să-l deschid.

— Înainte de asta, mă oprește ea. Am să te sfătuiesc să nu te uiți la listă.

Mă încrunt. Asta n-are niciun sens.

— De unde să știu atunci ce să nu fac?

— Ai auzit vreodată de zicala *Oamenii vor ceea ce nu pot avea*? mă întreabă.

Nu-mi place încotro se îndreaptă discuția asta.

— Din experiența mea, de fiecare dată când cineva alege să citească regulile acelea, îi vine mult mai greu să le respecte. Se sperie și, de obicei, nu împărtășește informația cu partenerul lor sexual. Ai de ales, Lily. Poți să te uiți acum în plic sau poți să i-l dai lui Lo și să-l lași pe el să se ocupe de tot.

Pare o decizie uriașă, care ar putea schimba totul. Dacă o citesc acum m-ar putea îngrozi. Îmi imaginez cuvintele „sex o dată pe lună", frumos scrise pe hârtie. Cred că aș face un atac de panică. Cu Lo lângă mine, abstinența va fi de o mie de ori mai dificilă și știu cât de obositor trebuie să fie să-mi spui *nu* la infinit. Dar tocmai de aceea ar trebui să îi dau lista, ca să nu mă sperii și să arunc scrisoarea la gunoi.

Să-l las pe el să-mi decidă soarta.

Mă crispez la gândul acelei situații necunoscute, insuportabile. Dar poate că dr. Banning are dreptate.

A renunța la ceva nu înseamnă a pierde controlul.

— Nu trebuie să iei acum vreo decizie, zice dr. Banning. Când tu și Lo vă veți simți pregătiți, mă puteți vizita împreună.

Minunat. Niciodată n-am purtat o discuție sută la sută sinceră cu Lo despre dependență. Habar nu am cum va decurge terapia cu el. Un alt obstacol care mă așteaptă.

Bag plicul în buzunarul de la spate, îi mulțumesc rapid lui Banning și-i strâng mâna la plecare. Simt un gol persistent în stomac. Știu cât de mult pot afecta alegerile personale viitorul.

Am început o relație falsă. Am încheiat-o. Am fost împreună. Ne-am iubit. Și apoi ne-am despărțit. Durerea, fericirea, bucuria și suferința apar pe fiecare drum parcurs și din fiecare amintire scoasă la suprafață.

O singură decizie îmi poate schimba viața pentru totdeauna.

Acum trei ani și jumătate

Țin cureaua rucsacului meu Captain America, care, la nevoie, se poate transformat într-o pernă. De fiecare dată când mi-am petrecut noaptea acasă la Lo, mi-am băgat obiectele de toaletă și hainele în micul buzunar interior. Având în vedere că peste câteva zile voi împlini 17 ani, probabil că ar trebui să renunț la rucsac și să-l schimb cu ceva mai matur. Cum ar fi Batman. Dar Lo m-ar omorî dacă aș trăda benzile lui desenate favorite.

Mă foiesc în pragul casei sale, nefiind obișnuită să intru pe ușa din față. De obicei, intru pe fereastră. E mult mai mișto. Faptul că trebuie să aștept pe veranda vilei uriașe îmi amintește că seara asta e puțin diferită de celelalte. Ridic pumnul ca să bat în ușă, dar mă hotărăsc să folosesc în schimb mânerul metalic în formă de leu. Bat cu ea de câteva ori și mă joc cu cureaua de la rucsac. Aștept.

După un minut, ușa se deschide și veranda se luminează. Rămân șocată și mă strâmb. Lo stă în fața mea, dar e...

— Cu ce te-ai îmbrăcat? spunem amândoi în același timp.

Cu ce m-am îmbrăcat *eu*?! El are pantaloni negri și o cămașă albă, elegantă, și pare de vreo 22 de ani. Părul lui șaten deschis îi stă puțin dezordonat, dar el e oricum mereu ciufulit. E proaspăt bărbierit și obrajii i se ascut, țuguindu-și buzele în timp ce mă măsoară din cap până-n picioare.

— Ce mama naibii? spune el încet, ridicând din umeri nedumerit, de parcă m-aș fi transformat într-un extraterestru.

Eu sunt neschimbată. El e, însă, diferit.

— Nu știam că în seara asta avem cod vestimentar obligatoriu, spun eu.

Își încrucișează brațele și-și înclină capul într-o parte.

— Nu te uita așa la mine, zic, intrând cu forța, pentru că nu a fost suficient de politicos să mă invite înăuntru.

Sufrageria e în dreapta. Tavanul cu boltă și candelabrul de cristal luminează mobilierul din piele și covoarele scumpe din blănuri. Încerc să nu mă gândesc pe ce animale calc atunci când mă aflu la el în casă.

Încuie ușa, iar eu îmi arunc rucsacul pe cea mai apropiată canapea. Când mă întorc cu fața spre el, constat că are aceeași privire de psihopat.

— Ce vrei? îl întreb.

— Porți niște papuci cu dinozauri și izmene, spune el, ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

Mă uit în jos la îmbrăcămintea mea de noapte. Pantalonii mei lungi și largi au turul lăsat, iar papucii mei verzi în formă de dinozaur îmi fac picioarele să pară uriașe. Port și

unul dintre tricourile cu mânecă lungă ale lui Lo, pe care l-a lăsat la mine acasă zilele trecute — cu logo-ul celor de la Philadelphia 76ers imprimat pe piept. Ridic din umeri.

— Așa mă îmbrac tot timpul când rămân aici peste noapte.

— Așa stăteau lucrurile înainte, îmi zice el.

Îi aud cuvintele nerostite: *așa stăteau lucrurile înainte, când nu ieșeam împreună și nu aveam o relație falsă.* Acum două săptămâni, Lo a fost suspendat de la școală, iar tatăl lui a luat-o razna, amenințând că-l va trimite la academia militară, arătându-i inclusiv actele de înscriere. Mi-am petrecut întreaga zi mărșăluind cu nerăbdare prin cameră, încercând să găsim împreună soluții de a-l calma pe tatăl lui.

Și apoi ne-a venit ideea. Să-l facem pe tatăl lui să creadă că Lo este un cu totul alt om, că are o relație cu o fată despre care odinioară credea că nu e de nasul lui. Eu. O membră a familiei Calloway. Când, de fapt, sunt la fel de distrusă ca fiul lui. Cine ar fi crezut?

Când l-am anunțat că acum suntem împreună, tatăl lui nu ne-a prea crezut. De-asta în seara asta mă aflu în sufrageria lui Lo, și nu în dormitor, unde de obicei citim benzi desenate și eu îl privesc cum bea până adoarme. În seara asta, ar trebui să-i *dovedim* cât suntem de îndrăgostiți.

Și apoi totul va fi din nou OK. Lo va rămâne aici. Va fi un alt om și amândoi ne vom continua viața în mod normal. În afara poveștii cu relația falsă.

Mă foiesc, neliniștită.

— Scuze, murmur, dintr-odată rușinată.

El s-a îmbrăcat frumos pentru mine, iar eu am venit în izmenele mele lungi și largi și în tricoul lui supradimensionat. Papucii sunt însă mișto.

— Ai dreptate, îmi spune el, cu ochii lui de chihlimbar care mă măsoară din cap până-n picioare. Nu contează.

Își desface primii trei nasturi de la cămașă, iar mie mi se taie respirația.

— Arăți drăguț, spune el.

Un zâmbet îi joacă pe buze — râde din nou de pantalonii mei lungi.

— Sunt ai mei?

Eu m-am blocat la partea cu „arăți drăguț". Nu-mi dau seama dacă e sau nu prefăcătorie. Deși nu e nimeni aici să asiste la spectacolul întâlnirii noastre romantice, totuși ar trebui să exersăm înainte ca tatăl lui să intre pe ușă.

— Da, reușesc să spun. Ți i-am furat după excursia cu cortul din octombrie.

Cu aproape un an în urmă. N-a observat atunci, așa că sunt surprinsă că o face acum. Sau poate că nu a vrut să pomenească niciodată despre asta.

— Și tricoul e al meu, zice el, deschizându-și ultimul nasture.

Îmi trec privirea peste mușchii zvelți și îmi dau seama că-i voi putea atinge pentru prima dată de când am făcut sex. Și asta s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă. Aproape trei ani, mai exact.

— Ce ochi buni ai, îi șoptesc în timp ce se apropie de mine.

De obicei, eu dețin controlul total în timpul sexului. Știu cum se va sfârși și cum va începe, dar cu Lo și cu acest nou aranjament, habar nu am cum va decurge asta.

Fac câțiva pași înapoi, coborând câteva scări, până în living. El mă urmează, ca și cum ar fi vânătorul, iar eu sunt căprioara pe care vrea s-o prindă în capcană. Încep să gâfâi, nefiind obișnuită cu felul în care mă privește. Ca și cum eu sunt a lui și el e al meu.

Trebuie să fie doar un joc, nu? *Bineînțeles că e un joc*, îmi amintesc. *O înțelegere, să nu uiți niciodată. Totul e o prefăcătorie.* Dar asta nu înseamnă că nu am voie să mă bucur de ea.

Mă lovesc cu picioarele de canapeaua din piele maronie.

— Îmi porți hainele, spune el, cu o voce răgușită și profundă.

Înghit în sec. Vreau să-mi înfășor brațele în jurul gâtului lui și să-mi trec mâinile prin părul lui, trăgându-l aproape. Nu e bine deloc. Dar e foarte plăcut. Și felul în care mă privește...

Își strecoară degetele în talia pantalonilor mei caraghioși, trăgându-mă la piept. Își sprijină fruntea de a mea și îi simt răsuflarea caldă peste buzele mele întredeschise.

— Lo...

El îndoaie elasticul, descoperindu-mi șoldurile, și trupul lui tare se lipește de mine. Îi prind repede mâna și fac ochii mari.

— N-am nimic pe dedesubt...

Mă retrag, mai emoționată decât am fost vreodată în prezența vreunui tip.

Cuvintele mele îl fac să inspire profund.

— Ți-ai uitat chiloții sau tocmai ți-ai dat seama că ai uitat să furi o pereche de boxeri de la mine?

Privirea îmi cade pe buzele lui. Îmi doresc să le sărut până se înroșesc, ca să-mi simtă atingerea zile întregi.

— Tu nu porți boxeri, spun eu, fără suflare.

— Nu port?

Buzele lui îmi ating urechea.

— Atunci ce port, iubire?

Oh, Doamne. Corpul îmi zvâcnește. Îmi doresc cu disperare ca mâinile lui să-mi parcurgă fiecare petic de piele. Ar trebui să-i accept invitația, dar șovăi, speriată să nu depășesc vreo limită, deși știu că de asta mă aflu aici. Păşim pe un teritoriu cu totul nou, cu scopul de a ne declara dragostea noastră „falsă". Dar, habar nu am de ce, totul mi se pare extrem de real.

Mă privește cum ezit și decide să mă ajute luându-mi mâinile într-ale sale. Îmi pune degetele pe talia pantalonilor lui negri și cealaltă mână pe fermoar, ghidându-mă. Îi desfac nasturii, cu inima bătându-mi cu disperare în piept. Niciodată n-am fost atât de nerăbdătoare, atât de excitată și de speriată în același timp. Mă plimb pe un roller-coaster în mare viteză și, în orice clipă, s-ar putea să deraiez.

Îi trag pantalonii în jos, fără să-mi desprind ochii de umflătura din boxerii lui negri. Dacă așa de mare arată penisul lui acum, nici nu-mi pot imagina cum va fi când i se va scula. Știu doar că vreau să văd asta, cât mai repede.

Dau să întreb cât de departe vom merge, dar cuvintele refuză să se formeze. Mi-e teamă că, dacă le rostesc, se va opri. Și o parte din mine îl vrea din nou înăuntrul meu.

Cealaltă parte, mai rațională, îmi spune să fim cât mai cuminți cu putință. El nu e ca toți băieții cu care mă culc. Nu vreau să-i frâng inima când, fără îndoială, voi căuta un alt bărbat în viitor.

Și apoi toate gândurile îmi pier din minte. Îmi cuprinde fața și mă sărută cu atâta forță încât aerul îmi intră în plămâni și se blochează acolo. Picioarele îmi tremură și-mi încolăcesc brațul în jurul taliei lui, apucându-l cu toată forța. Cedez în fața trupului lui, în fața acestei pasiuni pe care o revarsă în fiecare sărut. Îmi desparte buzele și limba lui îmi invadează gura, în timp ce piepturile noastre palpită în același ritm.

Gem, iar sunetul acesta îl face să se lipească și mai tare de mine. Îmi ridică ambele picioare în jurul taliei lui și mă împinge pe pernele canapelei. Plutește deasupra mea, dar își împinge bazinul peste mine. Tot corpul mi se aprinde de o senzație străină și totuși atât de familiară. Abia pot respira.

Îi răspund la sărut cu aceeași pasiune, ca și cum totul va dispărea în câteva minute. Ca și cum totul va dispărea sub ochii noștri, iar mâine voi rămâne fără aceste atingeri. Îmi dă jos tricoul, lăsându-mă într-o bustieră albastră. Îmi încălzește pielea înfrigurată cu mâinile sale. Degetele lui își croiesc drum spre sânul meu, iar eu mă pierd în felul în care îmi pipăie sfârcul. Am nevoie de gura lui... și apoi buzele lui găsesc același loc, lingându-l și înfiorându-l.

— Lo, oftez. Lo...

Gem și mă răsucesc sub el. Nu poate fi real. Cred că visez.

Erecția lui apasă locul umed dintre picioarele mele. Un singur strat — boxerii lui — ne desparte. Îmi doresc cu nerăbdare să mă atingă. Îl implor în tăcere să mă pătrundă,

chiar dacă știu că va fi un lucru extrem de greșit. Doar ne prefacem. Dar oare de ce mă simt atât de bine? De ce mi se pare totul atât de real?

Și apoi aud ușa. Amândoi încremenim. Lo își înalță capul și-mi acoperă sânii cu bustiera. Mocasinii scumpi ai tatălui lui se aud pe marmura de pe jos și niște chei zornăie, vârâte într-un buzunar.

Jonathan Hale e chiar acolo, în foaier, și poate vedea întregul living — inclusiv canapeaua pe care ne aflăm noi. Își lasă jos servieta și începe să-și scoată cravata, apoi întoarce capul și îngheață, la fel ca noi. Asta e ceea ce ne doream, dar nu înseamnă că scena e mai puțin ciudată.

Mă fac roșie ca un rac și îmi ascund fața în mâini, privindu-l pe tatăl lui Lo printre degete.

— Tată, spune Lo, ridicându-se puțin.

Picioarele mele sunt încolăcite în continuare în jurul mijlocului lui. Pantalonii lui zac grămadă pe jos. Poate că a fost o idee proastă...

— Credeam că te întorci târziu.

— E târziu, spune Hale, privindu-ne atent.

Îmi vine să mă dezintegrez.

— Deci voi doi sunteți acum împreună?

— Da, se răstește Lo. Ți-am spus asta acum cinci zile.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Loren, ce mama dracului, replică Jonathan *la fel de* ostil. Am auzit când mi-ai spus. Doar că nu credeam că e pe bune. Când aveai șapte ani, ziceai că e soția ta, ce naiba.

Roşesc, amintindu-mi de falsa noastră *nuntă.* De-a lungul întregii ceremonii, Rose mi-a spus încontinuu cât sunt de proastă. Presupun că nu *toate lucrurile* se schimbă.

— Nu mai am şapte ani, îi spune Lo.

— Văd asta.

Jonathan mă priveşte mai prelung decât îmi convine şi mă retrag şi mai mult în pernele canapelei. Lo se mută astfel încât corpul meu pe jumătate dezbrăcat să fie mai bine ascuns de ochii tatălui său.

— Tu eşti de acord cu ceea ce a făcut fiul meu, Lily? mă întreabă el. Crezi că a fost corect din partea lui să-şi bată joc de proprietatea altei persoane?

Scutur din cap de mai multe ori.

— Nu, domnule. De fapt...

Îmi dreg glasul, ca să par mai convingătoare.

— I-am spus lui Lo că, dacă vrem să fim împreună, va trebui să se schimbe.

Minciuna are un gust dezgustător pe buzele mele, dar ar fi bine să mă obişnuiesc cu senzaţia asta. Vor urma şi mai multe minciuni. Jonathan se gândeşte puţin, apoi îi zice lui Lo:

— Să sperăm că o femeie îţi va băga minţile în cap.

Deci îl va lăsa pe Lo să rămână acasă?! Îl privim cum se îndreaptă spre căruciorul cu băuturi, ignorând poziţia noastră deloc inocentă. Îşi toarnă un pahar de bourbon.

— Am plătit pagubele pe care le-ai făcut acasă la familiei Smith, dar îţi voi opri o parte din banii de buzunar.

Lo îşi înfige mâinile în braţul canapelei de deasupra capului meu, fără să se uite la tatăl său. Cred că e o decizie înţeleaptă.

— Mulțumesc, spune el.

Jonathan își rotește paharul.

— Am vorbit cu nemernica aia de directoare. Îți va șterge suspendarea din dosar. O să rămâi la Dalton, dacă n-o dai din nou în bară.

Nici nu pot să mă bucur ca lumea de veste, pentru că el adaugă:

— Nu-mi mai terfeli numele.

Lo strânge din dinți și-și umflă nările pentru a-și stăpâni nervii. Tatăl său refuză să asculte *motivul* pentru care Lo s-a răzbunat pe Trent Smith. Poate că dacă l-ar auzi, ar înțelege.

— Bine, spune Lo printre dinții încleștați, lăsând-o baltă. Poți pleca acum?

După o pauză prelungă, Jonathan întreabă:

— Ai prezervative?

O, Doamne! Aproape că mă fac ghem, dar Lo ține o mână pe coapsa mea încolăcită la el pe talie. Lo închide ochii și apoi îi deschide la loc, cu o privire tăioasă.

— Da, răspunde cu aceeași voce dură, de parcă ar vrea ca vorbele sale să fie o armă letală.

— Bine. Aș prefera să nu-i explic tatălui ei de ce fiul meu nu-și poate ține scula în pantaloni.

Dacă ar ști. Se îndepărtează de noi.

— Și, Loren?

Lo își întoarce gâtul peste umăr ca să se uite în ochii împietriți ai tatălui său. În toată viața mea nu i-am văzut niciodată îmblânzindu-se.

— Nu mai fi atât de bolnav.

Privește chipul lui Lo, care se strâmbă de furie și durere, iar eu caut orice licărire de remușcare în ochii lui Hale. Dar nu văd nimic. O înecă în alcool și dispare în holul întunecat.

Lo se ridică pentru o secundă și-și pune mâinile pe cap, respirând greoi, de parcă tatăl său l-ar fi alergat prin cameră cu un pistol.

— Ești OK, îi șoptesc. Lo, nu ești bolnav.

— I-am stropit ușa cu sânge de porc.

Mă strâmb.

— Trebuia să fie poetic, mai ales că nici el nu a făcut bine ce a făcut.

Mă cuprind nervii când îmi amintesc, cu silă, cum, la mine acasă, am deschis un pachet primit pe numele meu. Lo era lângă mine pe pat și a crezut că a sosit vreo carte cu benzi desenate de care uitaserăm. Când am desfăcut cutia, am tras un țipăt de groază.

Înăuntru era un iepure alb mort.

Lo a găsit un bilet pătat cu sânge, iar eu am împins cutia cât colo, pentru că mirosul era la fel de înfiorător ca imaginea. *Uite ceva ce poți să fuți și tu*, a citit el.

Trent se semnase în partea de jos a biletului. *Ce idiot*, m-am gândit plângând. Se pare că prietena lui s-a despărțit de el pentru că am făcut sex la un meci de hochei *cu luni în urmă*. Era în echipa oaspete și venise în oraș cu câteva ore mai devreme ca să-i bată pe cei de la Academia Dalton.

Trent a dat vina pe mine pentru despărțire. Ca și cum el nu ar fi avut niciun rol în povestea asta, ca și cum eu aș fi fost o sirenă care l-a sedus.

A doua zi după ce am primit pachetul monstruos, mi-am petrecut noaptea la mine acasă. Rose a vrut să fiu acolo, deoarece clubul de lectură al mamei mele își prelungea activitatea. Nu voia să rămână singură cu mama, așa că am rămas. Lo s-a îmbătat, iar apoi am auzit că a fost arestat pentru vandalism și consum de alcool.

Nu mă puteam gândi decât: *Măcar a luat un taxi. Măcar a avut destulă minte să nu conducă beat.*

— Poate că a fost o glumă macabră, șoptește Loren.

— Mi-a plăcut biletul tău, murmur eu.

Ridică din sprâncene.

— *Ia și bea, porcule?*

— Da, răspund zâmbind.

Își îndreaptă ochii spre buzele mele.

— Ești ciudată.

— Și tu la fel.

— OK, spune el, apropiindu-se. Putem fi ciudați împreună.

Inima îi bate lipită de pieptul meu, iar mâinile lui îmi apasă umerii. Își lasă capul în jos, iar gura lui se apropie la un centimetru de buzele mele. Rămâne o clipă nemișcat și mă înfiorez toată la gândul acestei atingeri, la gândul că ne potrivim perfect.

Ridic bărbia, închid ochii și-mi imaginez unde ar putea duce asta. Ar putea să mi-o tragă chiar aici. Chiar acum. Și nu mi-ar mai da drumul niciodată. Cum ar fi ca șoldurile noastre să se miște la unison. Cum ar fi să-mi strâng coapsele în jurul taliei lui. Cum ar fi ca Loren Hale să mă pătrundă și cum ar fi să mă doară când el va decide că e destul.

Mâna lui mare îmi mângâie obrazul, cuprinzându-l cu tandrețe.

— Deschide ochii, îmi șoptește el.

Pleoapele mi se ridică fluturând și-l văd cum mă privește atât de intens, absorbindu-mi mișcările mici și sacadate. Plin de dorință, de putere și de *suflet*. Și apoi încep să mă trezesc din visul meu. Va vedea ce demon sunt. Își va da seama cât de dependentă și de dezgustătoare pot deveni și mă va arunca deoparte, ca prietenă și ca amantă. Dacă încalc această limită — dacă-l las să-mi satisfacă această dorință — ce se va întâmpla cu noi?

Ce se va întâmpla *cu mine*?

Frica mă face să încremenesc. Respir întretăiat, alarmată.

— Tatăl tău a plecat, îi reamintesc.

Nu mai avem niciun motiv să ne prefacem. Acum suntem singuri.

Lo se încruntă. Își linge buza de jos și clatină din cap.

— S-ar putea să se întoarcă.

Nu se va întoarce, ar trebui să-i spun.

Dar cealaltă mână a lui dispare între trupurile noastre, atingându-mă peste pantaloni, într-un loc care mă face să tremur sub el și să oftez de dorință.

— Ești udă, șoptește el.

— Lo... zic eu, închizând ochii și plutind din nou în derivă.

— Uită-te la mine, spune Lo.

Tensiunea ne apasă într-un cocon îngust și stânjenitor, iar eu cedez în fața acestei dorințe, deschizând din nou ochii.

Lo îmi cuprinde din nou obrajii, intens și pasional. Buzele mele întredeschise aproape că se întâlnesc cu buzele lui.

— Ai nevoie de mine, șoptește el și respirația lui îmi umple plămânii.

Da. Dar cuvântul rămâne îngropat sub frică. Mă uit fix la el, înecându-mă în ochii lui de culoarea chihlimbarului.

Mă privește prelung, pierzându-se în privirea mea ametită.

Cuvintele nerostite dor însă cel mai tare. Nu vom discuta niciodată ca să deslușim de ce această tensiune se acumulează și ne torturează. Așa că ne uităm unul la celălalt, în așteptare, ascultându-ne reciproc răsuflarea îngreunată.

Unele alegeri ne definesc. Și, în acest moment, iau o decizie care va schimba cursul vieții noastre pentru totdeauna.

Sau poate doar amân inevitabilul.

Oricum ar fi, în sufletul meu, știu că e bine așa.

Povestea lui Lily și a lui Loren nu se sfârșește aici. Citește următorul volum din seria *Addicted — Addicted for Now*, în curând, în colecția EpicLove.

Fragment din

Addicted for now

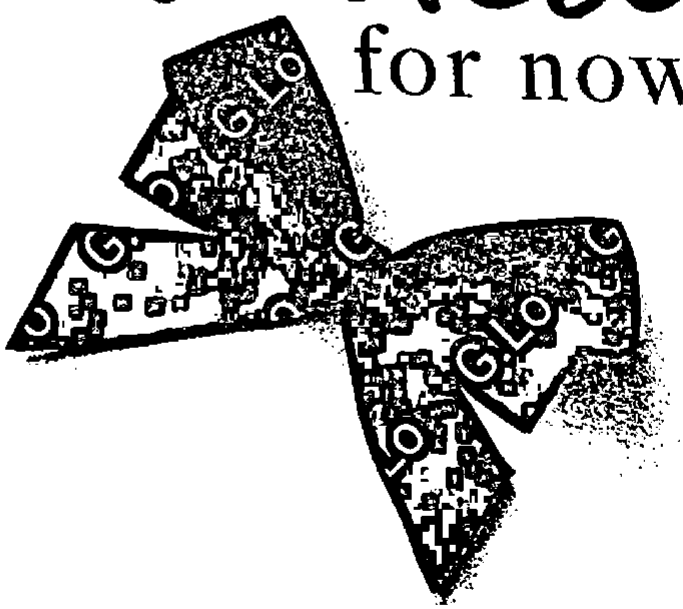

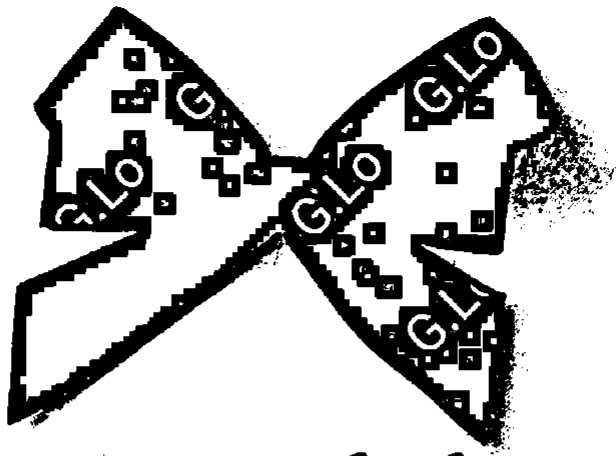

Capitolul 1

LILY CALLOWAY

Din toate zilele posibile, trebuia să rămân blocată în trafic în cea care înseamnă cel mai mult pentru mine. Încerc să n-o bat la cap pe Nola, șoferița familiei mele, și să n-o grăbesc — o să ajung când o să ajung la casa în care locuiesc cu Rose. În schimb, mă foiesc nerăbdătoare pe bancheta din piele și-i trimit rapid un mesaj surorii mele.

A ajuns deja?

Te rog să spui că nu, te rog să-mi spui că n-am ratat venirea lui acasă. Trebuia să-l aștept pe veranda albă a casei noastre izolate din Princeton, New Jersey: cu mulți acri de teren plin de vegetație, cu o piscină albastră precum cristalul, cu obloane negre. Singurul lucru care-i lipsește e gardul. Ar trebui să-i fac turul livingului confortabil și al bucătăriei

de granit, conducându-l pe scări până la dormitoare. Lo nu va sta în niciuna din cele două camere de oaspeți. Nu, va locui cu mine în cameră, pentru prima dată.

Și poate că la început ne va stânjeni ideea de a împărți un singur pat și o singură baie zi și noapte, de a coabita și în afara bucătăriei. Relația noastră va fi sută la sută reală și nu vor mai exista pahare de whisky în timpul nopții. Îi voi putea spune „nu bea". Iar el mă va prinde de încheieturi, împiedicându-mă să mă masturbez compulsiv până la orgasm.

Va trebui să ne ajutăm unul pe celălalt.

Așa am plănuit în ultimele trei luni. Și dacă nu voi fi acolo să-l întâmpin, deja am dat-o în bară. După trei luni întregi în care am fost despărțiți fizic, am crezut că voi reuși să fac asta cum se cuvine — să-i sărbătoresc întoarcerea de la dezintoxicare. Pe lângă faptul că-mi doresc cu disperare să-l ating, să mă țină în brațe, simt un val brusc de vinovăție. *Te rog să întârzii, așa cum întârzii și eu,* acesta e singurul meu gând.

Primesc un SMS și simt un gol în stomac.

Își desface bagajul — *Rose*

Mă crispez și mi se pune un nod în gât. Îmi imaginez expresia lui când a deschis portiera mașinii, așteptându-mă să mă arunc în brațele lui și să încep să-i plâng pe umăr. Iar eu nu sunt acolo.

Era supărat? îi scriu lui Rose.

Îmi rod unghiile și degetul meu mic începe să sângereze puțin. Obiceiul ăsta mi-a făcut degetele să arate groaznic în ultimele nouăzeci de zile.

Părea OK. Când ajungi? — Rose

Probabil că nu-i place deloc să fie singură cu el. N-au fost niciodată buni prieteni, de când am ales să petrec mai mult timp cu Lo decât cu ea. Dar ea a fost destul de amabilă încât să-i permită să stea cu noi.

Peste vreo zece minute.

După ce-i trimit mesajul, mă uit în agendă până ajung la Lo. Ezit puțin înainte de a tasta în grabă: *Îmi pare foarte rău. Voi fi acolo în curând.*

Trec cinci minute fără niciun răspuns, iar eu mă foiesc atât de mult pe scaun încât Nola mă întreabă dacă trebuie să se oprească undeva ca să merg la baie. Îi spun că nu. Sunt atât de emoționată încât probabil că nici vezica nu-mi va funcționa cum trebuie.

Telefonul îmi bâzâie în mână și inima îmi sare din piept.

Cum a fost la doctor? — Lo

Probabil că Rose l-a pus la curent cu motivul absenței mele. Mi-am făcut programarea la ginecolog acum patru luni, pentru că doctorița e teribil de ocupată, și aș fi anulat-o dacă aș fi crezut că voi reuși să prind o altă programare cât de curând. Dar nu aveam nicio garanție. Nu m-a ajutat nici

faptul că ginecoloaga mea e lângă Universitatea din Pennsylvania, în Philly, deloc aproape de Princeton, unde locuiesc acum. Drumul de întoarcere cu mașina mi-a mâncat tot timpul.

A trebuit să aștept vreo oră. Doctorița era în întârziere.

După un moment prelung, primesc un alt mesaj.

Totul e în regulă? — Lo

Ah, asta voia să mă-ntrebe. Sunt atât de preocupată de faptul că i-am ratat sosirea încât nici nu m-am gândit că e îngrijorat.

Îi răspund: Da, totul arată perfect.

Mă strâmb, întrebându-mă dacă nu cumva a fost un răspuns ciudat. Practic, tocmai am spus că vaginul meu arată bine — ceea ce e cam ciudat.

Pe curând — Lo

Întotdeauna a preferat mesajele scurte, iar în acest moment îl urăsc pentru asta. Paranoia mea sporește și presiunea din pieptul meu nu scade deloc. Mă prind de mânerul portierei, gata să scot capul pe geam și să vomit. Sună dramatic, îmi dau seama, dar în situația noastră — un alcoolic aflat în perioada de reabilitare și o dependentă de sex care se luptă cu adicția — suntem oricum, dar banali în niciun caz.

Au trecut nouăzeci de zile și i-am rămas credincioasă lui Lo. M-am dus la o terapeută. Dar sexul încă mă face

să mă simt mai bine, mascând alte emoții și umplând o deșertăciune profundă. Încerc să găsesc tipul sănătos de sex și să renunț la ideea compulsivă de a face sex în fiecare zi. Încă nu vorbesc relaxată despre acest subiect, dar cel puțin am făcut progrese, la fel ca Lo la dezintoxicare.

Gândurile mi se tot învârt în cap până când Nola oprește pe aleea casei mele. Am mintea într-un alt univers, așa că-i mulțumesc distrată și ies din mașină. Hortensiile purpurii încadrează casa cu trei nivele. Pe verandă sunt aliniate mai multe balansoare și un steag american se înalță pe un catarg de metal, lângă o salcie plângătoare.

Încerc să inspir și să-mi alung anxietatea, dar mă sufoc cu polenul de primăvară, tușind. Oare de ce cel mai frumos anotimp trebuie să fie și cel mai nasol?

N-ar trebui să zăbovesc în curtea din față. Ar trebui să mă grăbesc să intru în casă și să-l ating în sfârșit pe bărbatul care-mi umple fanteziile. Dar mă întreb cât de diferit mi se va părea de aproape, în persoană. Mă îngrijorează că ne vom simți doi străini după ce am stat atâta timp despărțiți. Oare ne vom potrivi la fel ca înainte? Mă voi simți la fel de bine în brațele lui? Sau totul va fi iremediabil diferit?

Îmi iau inima în dinți și înaintez. Și, până când ajung pe verandă, ușa se deschide. Încremenesc pe ultima treaptă și privesc cum ușa cu plasă se deschide. Lo apare, purtând o pereche de blugi negri, un tricou negru și colierul cu medalion în formă de vârf de săgeată pe care i l-am dăruit când a împlinit 21 de ani.

Dau să rostesc ceva, dar nu-l cercetez din priviri în amănunt. Tunsoarea — părul lui șaten deschis e mai lung în creștet și mai scurt în laterale. Pometii i se ascut, făcându-l

să pară mortal și superb. Felul în care își atinge buzele, ca și cum ar spera să le atingă pe ale mele. Îmi studiază trupul cu aceeași nerăbdare, iar apoi înclină capul într-o parte și, în sfârșit, privirile ni se întâlnesc.

— Bună, spune el, cu un zâmbet uluitor.

Răsuflă greu, aproape la sincron cu ritmul meu inegal.

— Bună, șoptesc eu.

O distanță mare ne desparte, amintindu-mi de ziua în care a plecat la dezintoxicare. Mi-e extrem de greu să fac un pas și să reduc spațiul dintre noi. Am nevoie de el să-mi vină în întâmpinare.

Se apropie și el, rupând tensiunea. Toate aceste senzații îmi explodează în stomac. Îl iubesc atât de mult! Mi-a fost atât de dor de el! Timp de trei luni, am suferit, fiind departe de cel mai bun prieten al meu, în timp ce încercam să mă lupt cu obsesiile mele sexuale. Aveam nevoie de el ca să-mi spună că totul va fi bine.

Aveam nevoie de el alături de mine, dar nu l-aș fi desprins niciodată de la reabilitare doar de dragul meu, în detrimentul recuperării lui. Și, mai mult ca orice, îmi doresc ca Lo să fie sănătos. Și fericit.

— M-am întors, murmură el.

Încerc să-mi stăpânesc lacrimile, dar ele mi se revarsă pe obraji fără să vreau. Ar trebui să ies pe ușă și să-l întâmpin și el ar trebui să fie cel care șovăie pe scările verandei. De ce suntem tot timpul pe dos?

— Îmi pare rău, îi spun, ștergându-mi încet ochii. Ar fi trebuit să fiu aici acum o oră...

El clatină din cap și ridică din sprâncene, spunându-mi parcă: *Nu-ți face griji pentru asta.* Îl privesc din nou cu nesaț, căpătând un strop de încredere.

— Arăți bine.

Nu-mi dau seama dacă e chiar treaz. Nu și-a pierdut expresia aceea din ochi — cea care vrea să-mi sărute sufletul și să mă prindă cu totul în capcană. Dar nu e abătut, nici învins, nici slab. Dimpotrivă, are și mai mulți mușchi, iar bicepșii lui sunt extrem de bine definiți. Și, după o întâlnire pe Skype cu ceva timp în urmă, știu că întregul lui corp arată așa.

Aștept să spună „și tu", dar ochii lui mă cercetează din nou și văd cum pieptul i se înmoaie și fața i se strâmbă de durere. Clipesc nedumerită.

— Ce este?

Mă uit în jos la mine. Port blugi și o bluză largă cu guler în V, nimic ieșit din comun. Mă întreb dacă mi-am vărsat cafeaua pe pantaloni sau ceva de genul ăsta, dar nu văd ce vede el.

În loc să-mi spună ce-l îngrijorează, face un pas înainte și durerea profundă din ochii lui mă sperie de-a dreptul. Cu ce am greșit? Mă dau înapoi — e o reacție pe care cu greu aș fi prevăzut-o pentru astăzi. Aproape că mă împiedic și cad pe scări, dar brațul i se încolăcește în jurul taliei mele, trăgându-mă la pieptul lui și salvându-mă de la o căzătură în iarbă.

Mă prind de brațele lui, temându-mă să-i dau drumul. Mă privește intens înainte ca privirea să-i alunece spre brațele mele... spre mâinile mele. Îmi desprinde una dintre ele de pe biceps, iar degetele lui trec peste ale mele, tăindu-mi

respirația. Îmi ridică mâna și îmi întoarce ușor cotul, ca să vadă mai bine ce am pe braț.

Simt cum mă rușinez brusc, conștientizând sursa confuziei și a durerii lui.

— Ce naiba, Lil? spune el.

M-am zgâriat pe braț în sus în timpul ultimei ședințe de terapie de ieri, iar mâine, cel mai probabil, o vânătaie roșie și urâtă va începe să se formeze acolo. Deși am unghiile astea scârboase și roase până la carne, tot am reușit să-mi irit pielea. Lo îmi inspectează unghiile, umflându-și nările ca să-și stăpânească mai bine emoția.

— Sunt OK. Ieri doar am fost... anxioasă. Ședința de terapie a fost mai grea. Veneai acasă și tu...

Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Vreau să mă țină în brațe. Vreau ca reunirea noastră să fie ceva epic — ca în „The Notebook". Iar anxietatea mea stupidă și obiceiul meu prost au distrus imaginea perfectă pe care mi-o formasem în minte. Îmi trag mâna înapoi și-i ating maxilarul, forțându-l să nu se mai gândească la problemele mele.

— Sunt OK.

Cuvintele par un pic false. Nu sunt OK sută la sută. Ultimele trei luni au fost un test pe care aș fi putut să-l pic. În unele momente, am crezut că ar fi mai bine să renunț decât să lupt. Dar am reușit. Sunt aici.

Și Lo e aici.

Asta e tot ce contează.

Mă cuprinde brusc în brațe și-și lipește trupul de mine. Buzele lui îmi ating partea de sus a urechii, înfiorându-mă. Lo șoptește:

— Te rog, nu mă minți.

Sunt absolut șocată.

— Eu nu am...

Dar nu pot să termin, pentru că lacrimile arzătoare încep să mi se adune în ochi. Îl strâng de umeri, ținându-l cu putere, de teamă să nu se desprindă de mine și să mă părăsească, acolo, pe verandă.

— Îmi pare rău, mă înec. Nu pleca...

El se dă înapoi, iar eu mă agăț și mai tare de el, disperată și speriată. El e colacul meu de salvare. Depind de el mai mult decât ar trebui să depindă o fată de un băiat, dar el a fost constanta vieții mele. Fără el, voi cădea în neant.

— Hei.

Îmi curpinde fața în mâinile lui. Ochii lui umezi mă readuc la realitate. Știu că el îmi simte durerea la fel cum și eu o simt pe a lui. Asta e problema. Suferim atât de mult unul pentru celălalt încât e greu să spunem nu. E greu să alungăm viciile care ne-au ajutat să trecem peste agonia fiecărei zile.

— Sunt aici, spune el și o lacrimă mută i se prelinge pe obraz. Vom învinge asta împreună.

Da.

— Poți să mă săruți? îi cer, întrebându-mă dacă avem voie s-o facem.

Terapeuta mi-a înmânat un plic alb plin cu limitările mele sexuale — ce ar trebui și ce nu ar trebui să fac. M-a sfătuit să nu-l citesc și să i-l dau, în schimb, lui Lo. Din moment ce ar trebui să tind spre intimitate, nu spre abstinență, trebuie să renunț la dorința mea de a controla ceea ce se întâmplă în pat și să-l las pe el să conducă. El va stabili totul și-mi va spune când să mă opresc.

I-am dat ieri plicul lui Rose și i-am spus să i-l paseze lui Lo, în caz că eu n-aș fi făcut asta. La cât de preocupată a fost Rose de tot procesul meu de recuperare, sunt sigură că acesta a fost primul lucru pe care l-a făcut când Lo a intrat pe ușă.

Habar n-am de câte ori am voie să-l sărut. Câte orgasme pot avea sau dacă mi se permite să fac sex și în altă parte decât în dormitor. Sunt atât de obsedată în privința actului sexual și de preludiu încât trebuie stabilite niște limite clare și cea mai grea parte a drumului meu va fi să le respect.

Lo îmi șterge lacrimile și eu le șterg pe ale sale. Aștept să răspundă, cu ochii lipiți de buzele lui pe care vreau să le sărut până când mă doare. Lasă fruntea în jos, lipită de a mea, și simt cum mă strânge de șolduri, cu tot trupul său musculos. Vreau să închidă definitiv distanța dintre noi. Vreau să mă umple cu totul.

Grăbită, îmi ridic buzele spre buzele lui, așteptându-mă să-mi ridice picioarele peste mijlocul lui, să-și strecoare limba în gura mea și să mă lipească de casă.

Dar el nu cedează în fața dorințelor mele.

Se lasă pe spate și întrerupe sărutul după câteva secunde. Am un gol în stomac. Lo rareori mă refuză când vine vorba de sex. Îi place să se joace cu poftele mele trupești până când sunt udă și excitată la culme. Îmi dau seama că lucrurile sunt într-adevăr pe cale să se schimbe.

— Condițiile mele, șoptește el, cu glas răgușit și profund.

Întregul meu corp vibrează deja datorită apropierii dintre noi.

— Te rog, spun eu. Nu te-am mai atins de atâta vreme.

Vreau să-mi trec mâinile peste el. Vreau să mi-o trag până plâng. Îmi imaginez asta la nesfârșit, torturându-mă cu

aceste gânduri carnale. Dar în același timp îmi doresc să fiu puternică și să nu mă arunc asupra lui ca și cum ar fi doar un trup care mi-a lipsit. El înseamnă mult mai mult pentru mine. Poate că e jignit că vreau să-l sărut cu orice preț? Poate o vede ca pe un semn rău?

— Îmi pare rău, îmi cer eu scuze din nou. Nu te vreau doar pentru sex... Adică, chiar îmi doresc să fac sex, dar te vreau pentru că mi-e dor de tine... și te iubesc, și am nevoie...

Scutur din cap. Cuvintele mele sună absurd și disperat.

— Lil, spune el încet. Relaxează-te, OK?

Îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Crezi că nu știu că ți-e greu? Știam că ne vom lovi de acest moment.

Privirea îi cade pe buzele mele.

— Știam că o să vrei să mă săruți, știam c-o să vrei să ți-o trag repede și tare. Dar asta nu se va întâmpla azi.

Dau rapid din cap, urând acele cuvinte, dar încerc să le asimilez și să le accept. Lacrimi incontrolabile mi se preling pe obraz pentru că mă tem că nu voi putea să-mi stăpânesc impulsurile. Credeam că despărțirea de Lo va fi partea cea mai dificilă, dar brusc mi se pare imposibil să învăț vreodată să am o relație sănătoasă și intimă cu el. E un om pe care-l vreau în fiecare minut al zilei. Dacă nu, am fantezii necontenite. Cum pot să mă opresc?

Respiră sacadat, ca și cum lacrimile mele îi fac goluri în stomac. Eu sunt de-a dreptul terminată. Mă simt completă distrus de vinovăție, rușine și disperare.

Își înfige și mai tare degetele în șoldurile mele, ca și cum ar vrea să-mi aducă aminte că e aici, că mă atinge.

— Uite cum facem, spune el, cu răsuflarea tăiată. Te voi purta în brațe pe ușa asta. O să prelungesc fiecare clipă până când vei fi epuizată. Și mă voi mișca atât de încet încât nici nu vei ști când au trecut astea trei luni. Iar ziua de mâine va fi ca azi și nimeni din acest univers afurisit nu va putea să-ți rostească numele tău fără să-l spună și pe al meu.

Și apoi mă sărută, atât de înfocat, atât de pasional încât simt că mă sufoc. Îmi strecoară limba ușor în gură, iar eu savurez fiecare clipă. Îmi cuprinde ceafa, trăgându-mă de păr și înfiorându-mă toată.

Mâinile i se coboară pe fundul meu și mă ridică fără efort. Îmi înfășor picioarele în jurul taliei lui, strângându-mă cu putere. Mă duce înăuntru, așa cum a promis. Îmi vâr brațele sub ale lui și-mi lipesc obrazul pe pieptul lui tare, ascultând bătăile neregulate ale inimii sale. Suntem atât de aproape, dar îmi doresc mai mult. Simt cum încep să gâfâi.

Îmi sărută creștetul și mă duce în dormitorul meu de la etajul doi. Mă rog, acum e dormitorul nostru. Baldachinul meu este deschis, iar pe pat tronează o plapumă alb cu negru și niște cearceafuri roșii. Lo mă lasă pe saltea, iar eu mă întind, prinzându-l de tricou și trăgându-l deasupra mea. Dar el face un pas înapoi și dă din cap.

Încet, îmi amintesc. OK.

Picioarele îmi atârnă peste marginea patului și mă sprijin pe coate, în timp ce el se postează în fața mea.

— Sunt al tău, îmi spune. Întotdeauna voi fi al tău, Lily. Dar acum e momentul s-o spui tu.

Mă ridic în capul oaselor și-l cercetez din priviri. În toată viața noastră, nu mi-a spus niciodată: „Ești a mea". Nu m-a privit niciodată așa cum l-am privit eu pe el. El, pur și

simplu, mi s-a *dăruit*. Și-mi dau seama că e timpul să îndrept lucrurile și să mă dăruiesc și eu lui.

— Sunt a ta, îi șoptesc.

Strânge din dinți, aproape zâmbind.

— O să te cred când o să văd asta.

Mijesc ochii.

— Atunci de ce m-ai pus s-o spun?

Se apleacă, cu buzele foarte aproape de ale mele. Își așază palmele de o parte și de alta a corpului meu, obligându-mă să mă las puțin pe spate. Ezit să-l sărut. Mă testează, cred.

— Pentru că îmi plac aceste cuvinte la nebunie.

Buzele mele se întredeschid. *Sărută-mă*, îl implor în gând.

— Sunt a ta, spun, cu răsuflarea întretăiată.

Mă privește în ochi, prelungind momentul. Locul dintre picioarele mele zvâcnește, dorindu-l atât de mult. Vreau să-i simt trupul — lipit de mine. Îmi doresc să mă pătrundă, să-mi rostească numele la nesfârșit.

Să mă sărute.

— Sunt a ta, zic fără suflare, cu ochii larg deschiși, într-o așteptare dureroasă.

Și apoi îmi mușcă buza de jos, tachinându-mă, și-și unește trupul cu al meu. Îmi mișc șoldurile pentru a-l atinge și el mă lasă să fac asta.

Lo își scoate tricoul și-l aruncă la o parte. Înainte să-mi trec palmele peste pieptul lui încordat și peste abdomenul musculos, el își împletește degetele cu ale mele. În același timp, își pune genunchiul pe saltea și mă trage mai sus pe pat, până când ajung cu capul pe pernă.

Se urcă peste mine și-mi ține mâinile prinse într-ale sale. Apoi îmi întinde brațele deasupra capului și încheieturile

noastre se lovesc de tăblia patului. Trupul lui zăboveşte deasupra mea, nemaifiind lipit de mine. Mă foiesc, inima îmi bate cu putere, şi-mi doresc să fiu şi mai aproape de el.

— Lo...

Nu cred că mai rezist mult. Îmi arcuiesc spinarea şi încerc să-i întâlnesc din nou corpul, însă Lo înclină dezaprobator din cap.

Aşa că rămân nemişcată. Încerc să-l las să preia controlul, pentru că trebuie s-o luăm încet. Lo îşi coboară buzele, dar ezită să le atingă pe ale mele. Păstrează această distanţă în timp ce-mi descheie blugii, dându-mi drumul la încheietură şi călăuzindu-mi mâna spre fermoarul lui.

Da.

Îl deschei în numai câteva secunde, trăgându-i blugii în jos, ca pe vremuri. Mi-i scot şi pe ai mei, iar el îmi trage puloverul peste cap. Rămân într-un sutien negru şi în nişte chiloţi asortaţi de dantelă. La urma urmelor, ştiam că va veni azi acasă.

Se lipeşte de trupul meu cu fermitate şi dă să-şi scoată şi ultima haină de pe el.

— Ochii la mine, spune el cu voce răguşită.

Mă uit fix la umflătura din boxerii lui.

— Asta fac, mormăi eu.

Practic, face *parte* din el.

— La ochii mei, iubire, nu la scula mea, spune el, zâmbind vag.

Îmi ridic privirea în timp ce el îşi dă jos boxerii. Felul în care mă priveşte aproape că mă ameţeşte. Înghit în sec şi nu mă pot abţine să nu arunc o privire acolo, jos. O, Doamne,

am nevoie de el chiar acum. Este excitat şi la fel de dornic ca mine, dar totuşi, are o mică reţinere.

Eu nu am deloc.

Ar putea profita cu uşurinţă de nerăbdarea mea — majoritatea băieţilor asta ar face. Dar, ca să mă ajute, trebuie să-mi controleze nerăbdarea şi obsesia de a o face din nou. Şi din nou. La nesfârşit. Pentru că dependenţa mea nu e o stradă cu sens unic, aşa cum este a lui. Am nevoie de corpul lui pentru a-mi satisface aceste dorinţe nesănătoase.

Aşa că el trebuie să spună *nu*, la un moment dat. Sper că nu prea curând.

Se apleacă din nou, iar buzele lui încep să-mi coboare de la gât până la buric, muşcând, ciugulind, lingând. Mâinile mele îi cuprind spatele. Mă abţin să nu scot un geamăt prelung.

Mă sărută pe şold şi-mi scoate uşor jos chiloţii. Simt aerul rece cum muşcă din cele mai ascunse locuri ale mele. Mă aştept ca buzele lui să mă încălzească acolo, dar el se desprinde lent de mine şi-mi desface sutienul, lăsând bretelele să-mi alunece uşurel pe umeri. Atingerea lui îmi torturează nervii şi sănătatea mintală. Îşi trece limba printre sânii mei şi mă sărută din nou apăsat. Apoi mă cuprinde şi mă ridică într-o îmbrăţişare strânsă, iar sânii mi se contopesc cu muşchii lui, iar membrele mele se încurcă în ale lui. Îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui şi mor de nerăbdare să mă pătrundă. Dar el îşi ţine braţele peste pieptul meu, obligându-mă să mă aşez la el în poală.

— Sprijină-te pe picioare, îmi spune el.

— Dar...

Mă atinge uşor cu buzele şi se desprinde de mine, deşi aş vrea să mă sărute mai mult.

— Sprijină-te pe picioare, Lil. Sau o fac eu în locul tău.

Sună şi mai bine. El îmi vede licărirea din ochi, îmi ridică piciorul drept şi-mi îndoaie genunchiul, aşezându-mi călcâiul sub fund. Se îndreaptă apoi spre piciorul meu stâng şi mâna lui îmi urcă pe coapsă şi-mi ajunge între fese. Doamne...

OK, acum stau pe călcâie, încercând să nu-mi dau drumul înainte ca el să mă pătrundă. Dacă terapeuta mea a scris acolo că nu pot ajunge la orgasm decât o singură dată? Dincolo de faptul că asta mi se pare o adevărată tortură, sper să fac sex cu Lo astăzi. Nu voi strica asta pierzându-mi mințile încă de la preludiu.

Stau dreaptă şi trupul meu nu s-a dezlipit de al lui. Inima îi bate lângă pieptul meu. Apoi Lo îmi cuprinde obrajii.

— Respiră, îmi spune el. Nu uita să respiri.

Şi apoi, cu o gesturi măsurate, îmi reazemă treptat spatele de plapumă şi alunecă încet înlăuntrul meu. Poziția permite o penetrare atât de adâncă încât scot un țipăt şi mă agăț de umărul lui.

Fruntea lui se lipeşte de tâmpla mea. Îmi ridică bărbia, sărutându-mă apăsat, aşa cum îmi place mie, înainte de a începe să se legene agonizant de încet. Fiecare mişcare imită ritmul răsuflării noastre greoaie. Buzele mele întredeschid îi ating gura, în timp ce el se înfige şi mai adânc în mine. Gem, degetele de la picioare deja mi se încordează şi simt cum amețesc de plăcere.

Mâna lui îmi atinge lacomă sânii, dar ochii lui nu mă părăsesc nicio clipă. Îmi curg lacrimi fierbinți pe obraji,

intensitatea și emoția acestui moment ducându-mă pe culmile dorinței. De fiecare dată când inspir, el expiră, ca și cum ar vrea să mă țină în viață. Mă topesc sub mișcările lui lente, sub felul în care intră și iese din mine și sub ritmul care-mi face corpul să ardă.

— Nu te opri... strig. ...Lo...

Tremur, iar brațele lui îmi alunecă din nou pe spate, strângându-mă și mai tare. Iuțește puțin ritmul, iar eu simt cum se apropie un orgasm pe care-l vom atinge amândoi deodată.

Apoi se împinge și rămâne în mine. Mă zbat, țip și mă prind cu disperare de spinarea lui. Întregul meu corp pulsează și inima îmi bate cu putere — sunt a lui.

Mă prăbușesc la loc pe pat, prea epuizată ca să pot ridica vreun braț sau vreun picior. El are grijă de mine, îndoindu-mi genunchii și întinzându-mi picioarele. Își sprijină mâinile pe genunchii mei și se apleacă, sărutându-mă din nou. Simt gustul sării din sudoarea noastră și ridic mâna pentru a-i apuca părul de la ceafă. Nerăbdarea mea înlocuiește brusc epuizarea. Dar el își împletește degetele cu ale mele, oprindu-mă.

Mă încrunt.

— Nu?

O singură dată?

El dă din cap și apoi mă sărută pe tâmplă.

— Te iubesc, șoptește el și respirația lui îmi gâdilă urechea.

— Și eu te iubesc, îi spun.

Dar vreau să-mi înfășor picioarele strâns în jurul lui, făcându-l să mi-o tragă din nou. Mă cercetează atent din

priviri şi cred că vede cât sunt de nerăbdătoare sunt s-o luăm de la început. Ochii lui se îngustează.

— Nu acum.

Îmi muşc buza.

— Ai de gând să-mi spui ce e în plicul ăla?

Ce restricţii mi-a impus terapeuta? Mă omoară că nu ştiu.

— Nu, zice el. O să vrei şi mai mult dacă ştii că este interzis.

Mă holbez la el.

— Devii prea deştept.

El zâmbeşte.

— Sunt, când vine vorba de tine.

Mă sărută apăsat. Îmi place asta la nebunie, dar îl şi urăsc.

— Doar ca să ştii, şopteşte el, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să ţi-o trag din nou. Aş face-o de un milion de ori pe zi dacă s-ar putea.

— Ştiu, murmur eu.

Îmi dă părul transpirat de pe faţă. Iar eu inspir adânc.

— Mă bucur că eşti acasă.

Îl am pe Lo înapoi. Asta e tot ce ar trebui să conteze acum. Nu al doilea sau al treilea număr, ci doar faptul că el e aici, îndrăgostit de mine, gata să se vindece. Ar trebui să fie destul.

Abia aştept să ajung în acel loc. Sper doar că e un lucru realizabil.

Se întinde lângă mine, iar eu îmi odihnesc capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii în timp ce el îmi trece mâna prin păr. E tare plăcut.

Aproape că aţipesc, dar zgomotul unui telefon mobil mă face să deschid brusc ochii.

— Al cui e?

Se întinde spre noptiera mea.

— Al meu.

Își răsucește telefonul în palmă, iar eu îmi întorc gâtul peste umărul lui și văd că a primit un mesaj.

Știu secretul iubitei tale. — Număr necunoscut.

Mă ridic iute. Frica mă cuprinde, ca un val rece. Am citit oare greșit? Dau să-i smulg telefonul din mână, dar el îl trage înapoi.

— Lil, calmează-te, spune el, încercând să ascundă ecranul de mine în timp ce tastează un răspuns.

— Cine e?

Am fost atât de atentă. N-am spus nimănui că sunt dependentă de sex, doar lui Lo și, de curând, lui Rose, Connor și Ryke. Oare ei au zis secretul meu altcuiva?

Îmi rod unghia, iar Lo îmi strânge mâna, trimițând un alt mesaj. Ochii lui se îndreaptă spre mine, cu o privire dezaprobatoare.

Când vine din nou un mesaj, mă urc practic peste Lo, ca să nu-l mai poată feri. Citesc repede.

Cine naiba ești? — Lo

Cineva pe care îl urăști... — Număr necunoscut.

OK, asta nu restrânge cu nimic grupul suspecților. Dușmanii lui Lo din liceu și din facultate sunt numeroși. Pentru

că s-a răzbunat pe toți cei care au crezut că pot să-l intimideze și să-l pună cu botul pe labe.

Lo încearcă să mă dea jos de pe el, dar am brațul înfășurat în jurul gâtului lui, gata să-l sugrum, așa că se lasă păgubaș. Suntem încă dezbrăcați, dar eu sunt prea disperată ca să mă excit.

Du-te dracului — Lo

— Ăsta e răspunsul tău? spun, cu ochii mari. Nu faci altceva decât să-l enervezi și mai tare.

— Dacă nu-ți place, atunci n-ar trebui să-mi citești mesajele personale sau să te agăți de mine ca un koala.

Adevărat.

Vrei să pierd toți banii pe care mi-i vor da tabloidele când le voi spune că Lily Calloway e dependentă de sex? ...Niciodată — Număr necunoscut

Clipesc amețită, recitind mesajul. Privesc în gol. Nu.

— Lil, spune Lo, închizându-și telefonul. E OK. Nu se va întâmpla așa ceva. Uită-te la mine.

Îmi ține fața în mâinile lui, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Nu se va întâmpla. Nu voi permite să se întâmple. O să angajez pe cineva care să-l găsească pe nemernicul ăsta. Îl voi da mai mulți bani decât ar putea primi de la presă.

Uită însă ceva.

— Ești falit, spun eu.

Tatăl său i-a tăiat fondurile pentru că a renunțat la facultate. Lo nu a mai vorbit cu el de când a plecat la dezintoxicare. E singur și sărac, iar toți banii pe care-i am sunt blocați la familia mea. Nici ei nu știu despre dependența mea. Și aș prefera să nu le spun despre asta. Niciodată.

Trăsăturile i se întunecă, amintindu-și.

— Atunci o să mă gândesc la altceva.

Rușinea care-mi va lovi familia dacă vor afla — durerea și dezamăgirea — nici nu suport să mă gândesc la asta. O femeie dependentă de sex? O curvă. Un bărbat dependent de sex? Un șmecher. Cât de mult va afecta vestea asta compania tatei? Sigur, nu mulți oameni din afara cercului nostru social știu cine sunt, dar ar putea apărea lucrul acesta pe prima pagină a tabloidelor? De ce nu? Lily Calloway: Fiica fondatorului Fizzle, dependentă de sex și curvă.

E o știre suficient de suculentă pentru a-i interesa pe ziariștii amatori de bârfe de pretutindeni.

— Lo, spun cu lacrimi în ochi. Mi-e frică.

El mă îmbrățișează, trăgându-mă aproape.

— Totul va fi bine. Nu mai plec nicăieri.

Mă agăț de cuvintele lui și mi le repet în gând la nesfârșit, sperând că va fi suficient.

Mulțumiri

Sprijinul nemaipomenit față de primul volum al seriei ne-a făcut să scriem și această carte. Ceea ce trebuia să fie la început un scurt roman s-a transformat în mult mai mult datorită entuziasmului vostru. Așa că, în primul rând, vă mulțumim tuturor: cititorilor și prietenilor noștri. Pentru că i-ați însoțit pe Lily și Lo în această călătorie plină de emoții.

De asemenea, trebuie să le mulțumim tuturor bloggerilor care ne-au ajutat să promovăm prima carte a seriei. Nu suntem sigure că reacțiile ar fi fost atât de răsunătoare fără ajutorul vostru. Am fi dorit să vă enumerăm pe toți, dar, sincer, sunt atât de mulți. Știam că suntem susținute de comunitatea bloggerilor literari, dar ați fost mult mai numeroși decât ne-am fi așteptat. Vă mulțumim foarte, foarte mult.

Mulțumim din suflet familiei noastre pentru că a citit seria, mai ales mamei, mătușilor și verilor noștri. Fără laudele voastre constante, poate că nu am fi avut curajul să împărtășim această poveste delicată cu lumea întreagă.

Și pentru toți cei care suferă de o dependență sau cunosc astfel de persoane, vă mulțumim că ați citit. Cineva a spus că oamenilor li se pare o tragedie când celebrităților mor din cauza vreunei dependențe, dar râd de cei care suferă în prezent. Sperăm ca această serie să le transmită lucruri importante. Știm că nu e pentru toată lumea, dar apreciem că ne-ați citit.

LILY CALLOWAY, DEPENDENTĂ DE SEX, TREBUIE SĂ FACĂ IMPOSIBILUL: TIMP DE 90 DE ZILE SĂ NU SE CULCE CU NIMENI.

Dorința mistuitoare și fanteziile au pus complet stăpânire pe ea. În timp ce Loren Hale e internat la dezintoxicare, pentru dependența lui de alcool, Lily se întreabă dacă prietenul ei își va da seama cât de monstruoasă este ea cu adevărat. Cu cât îi rămâne mai mult timp credincioasă lui Lo, cu atât mai mult o domină pornirile ei sexuale.

Lily își dorește să se schimbe în bine, să facă progrese. Dar când încearcă să se apropie emoțional de familia ei — care nu știe despre dependența lui Lily —, dă de noi și noi obstacole. Petrecând mai mult timp cu sora ei mai mică, află despre ea lucruri nebănuite și intuiește că există o legătură neliniștitoare între aceasta și Ryke Meadows.

Relația disfuncțională dintre Lily și Loren este inegală, dezechilibrată, iar cei doi trebuie să găsească o cale de a se regăsi, în timp ce stau departe unul de celălalt. Însă imposibilitatea de a se „atinge" se dovedește a fi cea mai grea încercare a drumului lor spre vindecare. Unele iubiri sunt superficiale. Altele coboară adânc și trec dincolo de aspectul fizic.

Loren și Lo au la dispoziție trei luni ca să afle cât de profundă este iubirea lor.

www.edituraepica.ro
ISBN: 978-606-9713-66-2
9 786069 713662
EPICLOVE
COVER DESIGN
BY KRISTA & BECCA RITCHIE
Ficțiune contemporană
pentru tineri. + 18 ani